

The book cover features a dark blue background with a central illustration of a person in white robes falling through a blue, swirling vortex. A white dove is flying to the left, and another dove is visible in the upper right corner. The title is written in large, yellow, stylized letters with a white outline. The author's name is at the bottom in white text.

СКАЖИ ВСІМ, ЩО Я ЖИВИЙ

Лубомір Ціммер

Деякі з оприлюднених тут свідчень захищені авторським правом ©:

Якщо не зазначено інше, свідчення наводяться за згодою д-ра Річарда Кента, www.finalfrontier.org.uk, та за підтримки дослідного інституту та архіву клінічної смерті IANDS, за умови, що їх розповсюдження буде здійснюватись безкоштовно, а також за згодою д-ра Джеффа Лонга та Джоді Лонг ©1999 www.nderf.org.

Д-р Річард Кент написав вже дві чудові книги про клінічну смерть, що розповсюджуються безкоштовно через інтернет за адресою: www.finalfrontier.org.uk.

Крім того, д-р Р. Кент читає безкоштовні лекції у церквах та на християнських конференціях по всьому світі. Його електронна адреса: drkent@aol.com.

Автор цієї книги не поділяє всіх думок, вчень та свідчень, що знаходяться за згаданими адресами (1 Івана 4:1).

Вільне розповсюдження цієї книги допускається тільки у незмінному вигляді.

ОРИГІНАЛ КНИГИ МОЖНА СКАЧАТИ на www.knihy.own.cz.

Переклад книги з чеської мови здійснив Сватослав Щиголь.

«Поправді, поправді кажу вам: Відтепер ви побачите небо відкрите» Іван 1:51

¹ Тут і далі цитати з Біблії наводяться за перекладом І. Огієнка (тут і далі прим. перекладача)

ЗМІСТ

ПРИСВЯТА	5
ЖИТТЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ НАУКОВО ДОВЕДЕНО	6
НАСЛІДКИ ПЕРЕЖИТИХ ПРИГОД ДЛЯ ОСОБИСТОГО ЖИТТЯ	7
КОРОТКО: ЩО ПРО ЦЕ ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ?	8
КОНОКРАД – Джордж Леннокс	10
ЩО ТАКЕ СМЕРТЬ?	14
МІЙ ПОГЛЯД У ВІЧНІСТЬ – Бетті Мальц	15
ТАКИМ ПОХВАЛЮСЯ	20
МАМО, Я БАЧИВ ІСУСА – Емі Буетнер	21
ЩО ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ ПРО ЗБРОЮ?	24
З ВІЙНИ У КАМБОДЖІ – Пол	25
ВЗВОД – Анонім	27
МОЖЛИВІСТЬ БУТИ ПОЗА СВОЇМ ТІЛОМ У НЕБІ	29
СТО ДЕВ'ЯНОСТИЙ ЗАГІН ЛЕГКОЇ ПІХОТИ – Джеррі Ділейні	31
З НАЦИСТСЬКОЇ НІМЕЧЧИНИ ДО КЛІНІЧНОЇ СМЕРТІ – Інґеборґ Міллер	33
ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ТАБЛЕТОК – Мікі П.	35
ПІСЛЯ МІСЯЦІВ ТЯЖКОЇ ДЕПРЕСІЇ – Лайза	37
ПЕРЕДОЗУВАННЯ – Оден Фонт	38
СПРОБА САМОГУБСТВА – Генрієтта	39
П'ЯТИРІЧНА СЕНДІ – Сенді	42
ХМАРА СВІДКІВ	44
ВОГОНЬ УСЕРЕДИНІ – РаНелль Веллес	45
ЩО ОЗНАЧАЄ СПОЧИТИ У ХРИСТІ?	57
АНОРЕКСІЯ – Сьюзен	58
ПРИГОДА ЧАСІВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ – д-р Джордж Річчі	61
МЕНІНГІТ – М. Л. Гордон	68
НЕВГАСИМА ЗІРКА, ЯСНА НАВІКИ – Дайана	70

КРАЇНА НЕЗВІДАНА – Б. В. Мелвін	73
АНІ СМЕРТЬ, АНІ ЖОДНА ГЛИБИНА	78
ІСУС – СВІТЛО НЕБА – Жанет Мітчелл-Мідоуз	78
ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ З ХРИСТІЯНИНОМ ПІСЛЯ СМЕРТІ? ВОСКРЕСІННЯ ТІЛА	81
ДІМ ТВОГО НЕБЕСНОГО ОТЦЯ – Девід Гойнс	82
ПЕРЕХІД ЧЕРЕЗ ЧЕРВОНЕ МОРЕ	86
НІЧ, КОЛИ Я ПОМЕР – Джон Гелмс	89
ПОЄДИНОК З АНГЕЛОМ – ЛаСпіріт9	92
НАВІКИ ЗАРАЗ – Д-р Джерард Лендрі	94
СКОРОМИНУЩИЙ ПОГЛЯД – Кейті Бейкер	96
НЕ ВПАДАЙ У ВІДЧАЙ, БОГ ВОЗЛЮБИВ СВІЙ НАРОД – Джерард Сайберс	101
Я ЗНАВ, ЩО ЦЕ БУЛО НЕБО – Джим Вільгельм	103
ЩО Я ПЕРЕЖИВ, КОЛИ МЕНІ БУЛО 12 РОКІВ – Уїтні Т. Венвеллс	106
ВТЯГНЕНИЙ НА НЕБО ПІД ЧАС МОЛИТВИ – Джон Фенн	109
ПОСЛАННЯ ВІД БОГА – Рета Мак-Ферсон	112

ПРИСВЯТА

Давидкові Ціммеру, що раптово пішов від нас 28 січня 2010 р. у віці 34 років. Без нього б ця книжечка ніколи не побачила світло. І так само, як Ілля та Мойсей, яких Отець небесний послав до Ісуса, аби підняли його дух перед відходом на хрест, так і Давидко – хоч і не віч-у-віч, а уві сні – був побачений у прекрасному краї країни живих та залишив нам радісне послання зі Слова Божого:

«СКАЖИ ВСІМ, ЩО Я ЖИВИЙ.»

***«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерти в життя.»
Іван 5:24***

Яка краса, яка надія, який Спаситель!

ДЯКУЄМО!

Давід Ціммер () 1 серпня 1975 р. – (†) 28 січня 2010 р.*

«СКАЖИ ВСІМ, ЩО Я ЖИВИЙ.»

ЖИТТЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ

НАУКОВО ДОВЕДЕНО

На сторінках нижче наводяться свідчення кількох десятків людей, що пережили клінічну смерть, – тобто їх серце та мозкова діяльність на деякий час зупинилися. Відомо, що якщо у таких випадках протягом приблизно чотирьох хвилин не вдасться відновити подачу кисню до мозку, після цього настає смерть, розклад тіла та біологічна смерть. Тому слід негайно розпочати реанімацію, оскільки якщо цей час сплине, то загрожує, що людина до кінця життя

залишиться інвалідом, або її здорові органи буде використано для пересадки. З цього випливає, що протягом часу, коли мозок людини не працює, є неможливим, аби їй будь-що приснилося – у відповідності до пізнань сучасної медицини мозок, що протягом такого часу є за даними ЕКГ недіючим, не може генерувати будь-яких снів або переживань. Д-р Тоні Лоренс з Університету Ковентрі говорить: думка, згідно з якою може мати місце продукт галюцинації, у наш час у таких випадках цілком виключається, такий медичний погляд є застарілим. На сьогоднішній день дослідження у цій області посунулися набагато далі, і життя після життя вже доведено! Мова йде не про людей, що мало не померли, а про людей, що на деякий час насправді померли.

Так, наприклад, коли одна жінка сказала лікарю: «Стривайте, я вам розповім, що мені приснилося», лікар відповіла: «Пані, протягом цього часу вам не могло нічого приснитися, 22 секунди ви були мертві, я вам покажу вашу кардіограму...»

Як не дивно, спогади про цю подію – більш живі, ніж про будь-який сон, постійно проходять перед очима.

«Галюцинації мають тенденцію до безладдя, такі переживання дуже непослідовні та не мають нічого спільного з високоорганізованими та структурованими переживаннями людей під час клінічної смерті. Я цих людей завжди питаю: «Було те, що ви пережили, схожим на сон?». Відповідь завжди однозначна: «Ні, це не має зі сном нічого спільного». Снам бракує такого порядку та структури, як цим переживанням. Пригоди деяких людей є страшаючими та жахливими, проте і

ВОЗНЕСІННЯ СВЯТИХ
1490 р. Ієронімус Босх

в цьому можна побачити логічне завершення, бо після цього люди починають розмірковувати над своїм життям та шукати, де у ньому зробили помилку.»

Д-р Джефф Лонг, M.D.

Сліпі від народження люди під час своїх клінічних переживань вперше у житті бачать! З медичної, біологічної точки зору це абсолютно не піддається поясненню! Справа у тому, що сні сліпонароджених людей мають не візуальний, а дотиковий характер, – так, як і в їхньому житті. Дехто розповідає про те, що бачив на тому світі, але також здатен описати, що відбувалося навколо нього у критичний для нього момент. Одна дівчинка, наприклад, повідомила лікарям, що коли полишила своє тіло, то бачила на даху туфлю. Ця туфля там насправді була. Під враженням цього досвіду інша лікарка розмістила на даху лікарні напис, який часто оновлювала, додаючи різні афоризми та кредо. Згодом деякі люди, що пережили клінічну смерть, казали їй, що написано на даху.

Проте не кожна людина під час клінічної смерті переживає щось подібне; за словами д-ра Тоні Лоренса з Університету Ковентрі, за даними їх інтенсивного семирічного дослідження людей, що пережили інфаркт або зупинку серця, переживання, пов'язані з клінічною смертю, мало 15 відсотків з них. Якщо вам здається, що це небагато, уявіть собі – за даними дослідження міжнародного товариства досліджень клінічної смерті IANDES у світі живе 12–15 мільйонів американців, що стверджують, що пережили події життєвого характеру після того, як їх фізичне життя на цій землі на деякий час припинилося – ця кількість справді величезна, тим більше якщо її уявити у масштабах усього світу.

НАСЛІДКИ ПЕРЕЖИТИХ ПРИГОД ДЛЯ ОСОБИСТОГО ЖИТТЯ

Деякі люди висловили свої побоювання з приводу того, які наслідки такі переживання можуть мати для людей, – наприклад, «втеча від реальності», бажання померти тощо – але правда цілком протилежна. У переважній більшості випадків це справляє на життя людей позитивний вплив. Наведу приклад – цитую:

«Завдяки тому, що я пережила, з мене стала зовсім інша людина. До цієї пригоди я не була толерантною та терпимою по відношенню до людей, у житті не була задоволеною та щасливою, а після того, як втратила чоловіка, мені не хотілося жити. За іронією долі переживання, пов'язані з клінічною смертю, не лише принесли мені толерантність та терпимість, але також дали мені любов для цього життя навколо мене, так що у мене з'явилося бажання жити. У мені невпинно зростає вдячність за «дрібниці життя».

Кейті Бейкер

Люди, що пережили клінічну смерть, часто розповідають про те, що їм було сказано – їх час ще не надійшов, вони ще не виконали того, що Бог від них очікує, тому мріють

виконати цю справу тут, на землі. Жодне зі свідчень не є калькою – кожне оригінальне, так само, як не буває двох однакових сніжинок або стеблин трави.

Крім того, такі свідчення однозначно підтверджують правдивість Біблії, і мало цього – люди, що ніколи в житті не читали Біблію, починають її читати.

Деякі враження є пекельними, інші – небесними, і саме небесні пригоди у першу чергу заслуговують розмірковування – Бог закликає нас спрямувати свої думки передусім на справи неба. Кол 3:1: *«Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці»*. Мета наведення цих свідчень – підняти наш дух у ці темні й тяжкі часи, аби ми крокували по тій вузькій стежині хреста за Христом та були послідовниками добрих вчинків, *«які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували»*. Еф 2:10

Нарешті, я переконаний у тому, що після прочитання деяких нижченаведених свідчень – найбільш слабких людей – ви глибше збагнете сенс життя та понесете хрест Ісуса Христа з більшою легкістю, чим здійснили ваше небесне покликання з вічності!

КОРОТКО: ЩО ПРО ЦЕ ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ?

Так, наприклад, у 2-му Посланні до Коринтян 12:2–4 цілком однозначно говориться про те, що християнин може пережити пригоду, при якій буде вирваний зі свого тіла та деякий час присутній у небі. *«Я знаю чоловіка в Христі, що він чотирнадцять років тому чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, знає Бог, був узятий до третього неба. І чоловіка я знаю такого, чи в тілі, чи без тіла, не знаю, знає Бог, що до раю був узятий, і чув він слова невимовні, що не можна людині їх висловити»*. 2 Кор 12:2–4

Це не підлягає дискусії. Крім того, дехто стверджує, що деякі люди, що пережили подібні пригоди, не були віруючими; проте Біблія показує, що навіть люди, які все життя були невіруючими, можуть в останній момент волати до Бога та спастися. Лук 23:42,43: *«І сказав до Ісуса: Спогадай мене, Господи, коли прийдеши у Царство Своє! І промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!»*. Скільки людей могло чути цю розмову? Мабуть, небагато. Безсумнівно, всі вважали, що такій людині у раю нема що робити!

Дехто має сумніви з приводу того, що при таких відвідинах неба може мати місце заборонена практика спілкування з померлими, тобто спокуса диявола. Проте у цьому разі їм довелося б у першу чергу обвинуватити у цьому гріху Ісуса, оскільки в Євангеліях зафіксовано, що він розмовляв з Іллею та Мойсеєм (Марк 9:4), які вже померли.

Марк 9:4: *«І з'явивсь їм Ілля та Мойсей, і розмовляли з Ісусом»*.

Цей вірш – один з найсильніших аргументів. Ілля був узятий на небо, але про тіло Мойсея чітко пишеться в Юда 1: *«...коли сперечався з дияволом і говорив про Мойсеєве тіло...»* – тобто Мойсей насправді помер. Деякі люди моляться до померлих, викликають їх під час сеансів спіритизму або намагаються встановити з ними контакт

за допомогою різноманітних окультних прийомів, що у Біблії забороняється. Такі люди мимоволі привертають до себе реальну демонську активність, і такі нечисті духи у багатьох випадках дійсно здатні підробити голос та зовнішній вигляд померлих, – так само, як здатні взяти на себе подобу ангела. 2 Кор 11:14: *«І не дивно, бо сам сатана прикидається анголом світла!»*. Але Ісус нікого не викликав – читаємо, що він молився до Отця, і небесний Отець влаштував для нього таку надприродну зустріч, а крім того – Ісус тоді розмовляв не з мертвими, а з живими – адже *«Бог не є Богом мертвих, а живих»!* Вони прийшли з країни живих, а не мертвих. Адже смерть, як говорить Ісус, над християнином не панує, бо він переходить зі смерті до життя. Іван 5:24: *«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя»*. Це не означає, що йому не доведеться стати перед Христовим суддівським кріслом, аби прийняти свою винагороду, але він не прийде на той великий суд живих та мертвих, про який говорить Христос. Дехто заперечує, що подія, коли Ісус на горі розмовляв з Мойсеєм, сталася тому, що Ісус – Бог і може здійснити будь-що. Згоден, що Ісус – це Бог, проте цей Бог зійшов на землю у людському тілі, аби, як написано, залишив нам приклад для наслідування. 1 Кор 11:1: *«Будьте наслідувачами мене, як і я Христа»*. Таким чином, Ісус не буде «проповідувати воду, а пити вино». Зрозуміло, важливо бути обережними, проте не за своєю мудрістю; над усім треба розмірковувати крізь Письмо – Біблію.

ПЕРЕДМОВА ДО СВДЧЕННЯ ДЖОРДЖА ЛЕННОКСА

У свідченні Дж. Леннокса містяться як пекло, так і небо. Біблія нас застерігає – Юда 1:22: *«І до одних, хто вагається, будьте милостиві, спасайте і вирушайте з огню...»*.

Це свідчення – з дев'ятнадцятого століття. Перш ніж розпочати його читання та розцінити його як сон або притчу, коротко покажемо у Святому Письмі, про що в дійсності йде мова. Історія Джорджа Леннокса справила на мене глибоке враження, дуже нагадуючи мені історію Лазаря, оскільки тут описано як пекло, так і небо. Існує кілька груп віруючих, які стверджують, що історія про багатія, що опинився у пеклі та бачив Авраама у раю, – це тільки притча. Проте **Господь у жодній притчі не наводить імен людей**, а тут Він наводить ім'я людини – Лазар. Таким чином, ми маємо справу не з притчею, але з **реальною подією!** (Лук 16:19–31). Ісус говорить, що *«вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи»*, – тобто Лазар дійсно помер ТА УВІЙШОВ ДО РАЮ, але на цьому його існування не закінчилося, тільки його «глиняної посудини», або, як це у Біблії називається, «намету». Пекло та небо – також не просто собі духовні сфери! Вже тут, на землі, можна у свему роді скуштувати пекла, – так само, як можлива «дегустація» речей небесних (До Євреїв 6:5), що тільки підтверджує реальність цього місця. Пекло та небо – це реальні місця. Корей та його послідовники, бунтуючи, зажива спустилися до пекла. Разом з фізичними предметами, що у них були. Спустилися там навіть із своїми **тілами**.

Числа 16:31: *«...розступилася та земля, що під ними! А земля відкрила свої уста, та її поглинула їх, і дома їхні, і кожну людину, що Кореева, та весь їх маєток. І зійшли вони та все, що їхнє, живі до шеолу, і накрила їх земля, і вони погинули з-посеред збору»*.

Дехто це пояснює так, що їх просто поглинула земля, і вони спочили так само, як і всі інші до них. Якщо це правда, чому тоді Біблія говорить, що Бог створить НОВУ РІЧ? Адже у тридцятому вірші говориться: «А коли Господь створить щось нове, і земля відкриє уста свої та й поглине їх...».

Матвій 10:28: «І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занести в геєнні». Тут Господь, окрім іншого, однозначно доводить, що після тілесної смерті душа не припиняє існування – «душі вбити не може». Тут чітко говориться про вбивство тіла, але про душу говориться як про прокляття.

«Поправді, поправді кажу вам: Відтепер ви побачите небо відкрите» Іван 1:51

«Ось я бачу відчинене небо» Дії 7:56

«Захоплення на нього найшло, і бачить він небо відкрите» Дії 10:10,11

«По цьому я поглянув, і ось двері на небі відчинені» Одкровення 4:1

«І побачив я небо відкрите» Одкровення 19:11

СВІДЧЕННЯ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТОГО СТОЛІТТЯ КОНОКРАД

Джордж Леннокс

Дж. Леннокс пережив подію, при якій Господь показав йому пекло та небо. Джордж Леннокс був конокрадом-рецидивістом і на той час відбував вже друге покарання у вигляді тяжкої каторги у шахтах.

Взимку 1887/88 р., коли Леннокс працював у вугільних шахтах, у нього раптом з'явилося дуже сильне передчуття, що з ним може статись щось небезпечне. Повідомив про це своєму вартовому, який місце проглянув, заявив, що воно безпечне, і наказав Ленноксові продовжувати роботу. В'язень послухався, але не пропрацював навіть години, коли на нього обвалилася стеля та повністю його завалила. У цьому положенні він залишався цілі дві години.

Коли він не з'явився на вечерю, на відсутнього в'язня було оголошено розшук, і він був знайдений засипаним під руїнами. Здавалося, що він без ознак життя. Його винесли на поверхню, в'язничний лікар оглянув його та оголосив померлим. Тіло Леннокса було віднесено до лікарні, де його вмили, вдягли та підготували до похорону. Персонал

лікарні наказав двом в'язням підняти труп з дошок та перенести до труни. Ті послушалися, один взяв померлого за голову, другий – за ноги, але на півдорозі той, що тримав голову, ненароком перечепився об плювальницю та впустив труп. Голова небіжчика вдарилася об землю, і всі були абсолютно шоковані, коли пролунав глибокий стогін. Негайно викликали лікаря, але доки він прийшов, що тривало близько тридцяти хвилин, померлий попросив склянку води, так що коли лікар прибув, він якраз пив воду з келиха.

Труну віднесли та використали для поховання іншого в'язня. Крім того, з нього зняли похоронне вбрання та замінили його в'язничним одягом. При медичному огляді було виявлено, що одна нога зламана у двох місцях, а кістка другої ноги має тріщину. У лікарні залишався півроку, після чого повернувся на роботу.

Про те, що він пережив, я дізнався від його співкамерника, що невдовзі після цього помер. З цікавості я забажав зустрітися з Ленноксом, аби дізнатися всю історію з його власних уст. Кілька місяців мені це не вдавалося. Тільки після того, як його вивели з шахти у відділення поліції, мені дозволили з ним познайомитись, і з його власних уст я записав його вражаючу історію. Це – молодий чоловік, якому ще не виповнилося й тридцяти років. Він був злісним кримінальником, проте має добру освіту та кмітливість від природи. Найбільш приголомшлива частина його історії стосується часу, коли він був мертвим. Оскільки я – репортер-стенограф, його історію записав точно так, як він її мені розповів.

Джордж Леннокс розповідає:

Того ранку в мене було безперервне відчуття, що станеться щось страшне. Я почувався настільки не в своїй тарілці, що пішов до свого начальника по вугільних шахтах, пана Грейсона, виклав йому свої почуття, попрохавши його прийти на місце, де я копав вугілля, та проглянути його. Той прийшов, і здавалося, що зробив ретельний огляд, а після цього сказав мені, що ніякої небезпеки не загрожує, що, на його думку, у мене з головою не все гаразд, і наказав мені знову працювати. Я повернувся на роботу, але не копав навіть години, коли раптом дуже стемніло. Потім переді мною неначе відчинилися з гуркотом великі залізні двері, і я ними пройшов. Мені спало на думку, що я помер та знаходжуся в іншому світі. Нікого не бачив та нічого не чув. З якоїсь незбагненої причини почав рухатись у напрямку геть від цих дверей та пройшов велику відстань, доки не дістався до берегів широкої річки. Цілковитої темряви там не було, але світло також не було. Світла було стільки, як уночі, коли дивитися на зоряне небо. Біля берега довго не залишався, почув у воді звук весел, і незабаром якась особа у човні догребла на місце, де я стояв. Я не міг промовити навіть слово. Той на мене хвильку дивився, а потім сказав, що прийшов за мною, що мені слід сісти у човен, аби ми перепливали на другий бік річки. Я послухався. Ніхто не проронив навіть слова. Я жадав спитати його, хто він такий та де я знаходжуся, але мій язик наче прилип до десен, і я не вичавив з себе ані слова. Нарешті ми прибули на другий берег. Я вийшов з човна, і цей перевізник раптом зник з моїх очей.

Залишившись таким чином на самоті, я не знав, що мені робити. Поглянувши вперед, побачив два шляхи, що вели через темну долину.

Один з цих шляхів був широким, і здавалося, що по ньому рухається багато людей. Другий шлях був вузьким та вів у іншому напрямку. Я інстинктивно пішов по

широкому шляху. Проїшов небагато, коли мені здалося, що дуже посутеніло. За хвильку вдалині знову замиготіло світло, і у такий спосіб мій шлях був освітлений.

Раптом я зустрівся з істотою, описати яку неможливо. Протягом миті, коли блиснуло світло, побачив її вперше. Побачивши її, затремтів, як осиковий лист. Можу навести тільки недосконалий опис її страхітливої зовнішності. Створіння було трохи схожим на людину, але набагато вищим, ніж будь-яка людина, з якою я в житті зустрічався. Заввишки було, мабуть, десь три метри. На його спині були великі крила. Створіння було чорним, як вугілля, що я копав, і на ньому не було ніякого одягу. У його руці був спис довжиною понад чотири метри. Його очі горіли, як вогняні кулі. Зуби були довгими та білими, як перлини. «Ніс», якщо це взагалі можна назвати носом, був великим та плоским. Волосся було дуже жорстким, важким та довгим і звисало з його масивних плечей. Голос найбільш з усього нагадував ревіння лева у клітці. Потвора націлила на мене спис так, наче хотіла проштовхнути його крізь мене. Я одразу ж зупинився. Чудовисько своїм грізним голосом дало мені вказівку прямувати за ним, сказавши, що його послали супроводжувати мене на моєму шляху. Я пішов за ним. Що мені залишалося робити? Після того, як ми здолали досить довгий шлях, перед нами постала висока дивна гора. Частина гори, обернена до нас, була прямовисною і виглядала так, начебто посередині її було розірвано на дві частини, одну з яких зрито. На цій прямовисній стіні я побачив дуже чіткий напис: «Це – пекло». Мій провідник підійшов до цієї стіни та тричі голосно пошкрябав її своїм списом. Відчинилася велетенська масивна брама, і ми пройшли крізь неї. Після цього мене вели через місце, схоже на коридор, що веде крізь цю гору. Деякий час ми рухалися в темряві, схожій на ту, якою Бог покарав Єгипет. Я чув важкі кроки мого супровідника і завдяки цьому прямував за ним. Під час цього переходу чув глибокий стогін, ніби хтось помирав. Коли я рухався далі, цей стогін підсилювався, і можна було чітко розрізнити крики: «Води, води, води!». Нарешті ми підійшли до іншої брами та пройшли крізь неї, і я міг розчути вдалині мільйони голосів, що вимагали: «Води, води!» Потім ми підійшли до наступної брами, і коли мій супровідник постукав у неї, я з'ясував, що ми пройшли крізь усю гору, і переді мною відкрилася широка рівнина.

На цьому місці мій супровідник залишив мені, аби піти за іншими втраченими душами, що крокували у тому ж напрямку, що й я. Після того, як я деякий час залишався на цьому відкритому просторі, до мене раптом підійшло інше створіння, схоже на перше, але замість спису в нього був величезний меч. Прийшло сказати мені про моє майбутнє прокляття. Промовило голосом, що викликав у моїй душі жах: «Ти – у пеклі, у тебе вже немає ніякої надії. Коли ти проходив крізь ту гору, то по дорозі сюди міг почути стогін та крик втрачених, що вимагають води, аби остудити свій пересохлий язик. На цьому шляху знаходяться ворота, що ведуть до озера вогню. Це незабаром стане твоєю долею. Перед тим, ніж тебе приведуть на це місце мук, звідки втекти вже неможливо – оскільки не існує ніякої надії для всіх проклятих, що туди входять, – тобі буде дозволено залишитися у цьому вільному просторі, де всі втрачені мають можливість дивитись на те, чим вони могли насолоджуватись замість страждань, які їм доведеться зазнавати.

НЕБО Є РЕАЛЬНИМ

З цими словами я залишився на самоті. Може, це було пов'язано з величезним страхом, який я відчував, – не знаю, але почувався немов одурманений. Сили полишили мене, і мої кінцівки відмовлялися нести моє тіло. Я безпомічно повалився на землю. Начебто

був напів при тямі, а напів начебто марив. Бо над собою у великій далині побачив те Прекрасне місце, про яке можна прочитати у Біблії. Якими розкішними були його стіни з яшми! В далечині я побачив просторі рівнини, вкриті дивовижними квітами. Бачив також ріку життя та скляне море. Величезні натовпи ангелів проходили крізь брами міста, співаючи пісні, – ах, такі прекрасні. Між ними я побачив свою дорогу стару матір, що померла пару років тому від розбитого серця, що не витримало мого зла. Вона поглянула у моєму напрямку, і здавалося, що показує мені, аби я йшов до неї, але я не міг поворухнутись. Здавалося, що мене втримує внизу якийсь величезний тягар. І раптом я зміг відчувти, як легкий подув вітерця доносить до мене запах цих прекрасних квітів, і більше, ніж раніше, було чутно солодкі мелодії ангельського співу, і я подумав: «Ах, якби я міг бути одним з них».

Я ніяк не міг насолодитися питтям з келиха блаженства, коли раптом цей келих був відірваний від моїх губ. Я був пробуджений зі свого марення. Мій супровідник переніс мене з мого щасливого сну на те темне місце, і мені було сказано, що настав час, аби я увійшов до своєї прийдешньої долі. Він кивнув мені, аби я прямував за ним. Коли я йшов за ним деякий час, то за своїми слідами, що залишилися на цьому темному шляху, помітив, що ми йдемо назад. Доки ми, нарешті, не підійшли до якихось воріт, що відчинялися збоку від цього шляху. Коли ми рухалися ним далі, згодом пройшли крізь інші ворота, і ось – я побачив це озеро вогню.

Прямо перед собою я міг побачити, наскільки моє око сягало, озеро вогню та сірки у буквальному значенні слова. Великі хвилі перекочувалися одна через одну, і великі вогняні хвилі наштотувалися одна на одну, як під час бурі на морі. На цих хвилях я побачив людські створіння, що здіймалися та знову потопали разом з хвилями у глибинах озера, а потім – знову нагору. Коли вони хвильку знаходилися на гребенях хвиль, було чути, як вони страшенно проклинають справедливого Бога, і їх жалюгідний крик з вимогою води розривав серце. Цей великий простір, повний вогню, був заповнений гуркотом вогняних хвиль та плачем цих втрачених душ.

У цей момент я обернувся до дверей, крізь які прибув хвильку тому, і прочитав на них загрозливий напис: «Це – твоя доля; вічність ніколи не закінчується». Після цього відчув, як земля піді мною провалюється, і я падаю до цього озера вогню. Мене заповонила невимовна жага. А коли я кричав, вимагаючи води, мої очі розплющилися у в'язничній лікарні.

Раніше я нікому не розповідав про пережите, боячись, що чиновники за це зачепляться, вважатимуть мене божевільним та посадять до психушки. Крізь усе це мені довелося пройти, і я дуже задоволений, що можу жити. Існує небо, а також існує пекло, таке собі звичайне старомодне пекло, про яке говорить Біблія. Але в одному я цілком впевнений – що у це місце більше ніколи не прийду, оскільки негайно після того, як я у лікарні розплющив очі та з'ясував, що я знову на землі, я віддав своє серце Богу, і буду жити та помру як християнин. Страхітливі сцени пекла ніколи не будуть стерті з моєї пам'яті, але прекрасні сцени, які я бачив у небі, також не можна стерти, і там я невдовзі знову зустрінуся із своєю дорогою старою матір'ю. Мені буде дозволено сидіти на берегах тієї дивовижної річки, вільно мандрувати з ангелами через рівнини, долини та гори, зарослі килимом запашних квітів, принадність яких набагато перевищує все, що може собі уявити смертний. Слухатиму пісні викуплених, і все це – більше, ніж якийсь розрахунок за те, що я жив християнським життям тут, на землі, і попри те, що до того, як сісти у цю в'язницю, я насолоджувався «відрадою» гріха. Я

покинув своїх співтоваришів по в'язниці, а коли одного дня мене випустять на волю, то зв'яжуся з добрими людьми.

Ці враження ми передали вам точно так, як нам про них Леннокс розповів.

ЩО ТАКЕ СМЕРТЬ?

Після гріхопадіння у раю, коли Бог сказав людині: «Поправді смертю помреш», людина не впала одразу на землю мертвою. Смерть почала у людині діяти поступово: людина втратила вузький контакт та близькість Богу – саме у цьому полягає смерть! *«Вони кару приймуть, вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його».* (2 до Солунян 1:9) Таким чином, духовна смерть – це вічне відторгнення від лиця Божого, відокремлення від Його присутності та слави, а зовсім не кінець існування. Тобто смерть не означає припинення існування. Смерть для християнина стає дорогою по його правій та лівій руках – так само, як і води моря, що розступилися перед народом Божим, доки той не перейшов на *другий берег* Червоного моря.

Екклезіяст 12:7: «І вернеться порох у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його». Порох вертається до пороху, а дух – до Бога, що його дав. Це – посилення на життя після того, як тілесне життя скінчилося. Це доводить, що тілесною смертю нічого не завершується, а навпаки – тільки починається.

«Велика частина цього пороху – це ти!»... Мій брат якось бачив по телевізору, як вчені спостерігають під мікроскопом за поверхнею людської шкіри. Було видно, як тертя руки у передпліччі здійняло з нашої руки величезну мікроскопічну хмару пилу. За день у нашому тілі відмирають мільярди клітин та замінюються новими.

Саме той пил, який ми потім підмітаємо, навіть у цілком закритому приміщенні, частково походить з нас самих. Вчені підтвердили те, що Біблія вже давно говорить про нашу тілесну оболонку: *«Ти порох, і до пороху вернешся»* (Буття 3:19)

Безліч людей, що пережили клінічну смерть, описує це так, начебто вийшли зі своєї машини або раковини. Тобто відбувається саме те, що у книзі Екклезіяст – «порох у землю», «дух – знову до Бога». Зрозуміло, це не завжди означає, що ці люди спасені, бо після того, як вони приходять до Бога, слідує суд: *«І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд»* (До Євреїв 9:27).

Інший вірш з Нового заповіту говорить про цей порох ще точніше: *«Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновляється внутрішній»* (2 до Коринтян 4:16). Так, людина руйнується буквально день за днем, старіє, випадають зуби, волосся тощо, але це – тільки зовнішня оболонка, в якій ми живемо лише тимчасово... *«зате день-у-день відновляється внутрішній».* У цьому – величезна перевага знову народженого християнина, який день за днем переживає поступове, але безсумнівне духовне оновлення та розвиток. *«Знаємо бо, коли земний мешкальний намет наш зруйнується, то маємо будівлю від Бога на небі».* Коли цей намет впаде на нашу голову, ми з нього просто вийдемо та отримаємо новий, духовний, а при воскресінні навіть отримаємо назад наше оновлене тіло. Один брат це описує так: *«Це було так само, ніби я відчинив двері та вийшов зі своєї машини».* Хіба це не чудово?

В одному свідченні, коли один невіруючий після скінчення свого тілесного життя почувався дуже добре та питався: «Невже це – смерть?», він несподівано почув Божий голос, що сказав йому: «Ні, це не смерть», а після цього Ісус узяв його з собою та сказав: «Ні, це не смерть, ходімо зі мною, я покажу тобі, що таке смерть». І показав йому людей у темряві, у цілковитій ізоляції від Бога. «Оце смерть» – сказав Він. Вивчення Біблії підтвердило усе пережите ним. Після цього цей чоловік отримав новий шанс, коли Господь повернув його до життя, і сьогодні він – завзятий послідовник Христа.

У наступному свідченні одна сестра також також задає сповнене подиву питання: «Невже це має бути смерть?» Ні, для справжнього християнина це – не смерть, а тільки перехід від земного життя до небесного.

МІЙ ПОГЛЯД У ВІЧНІСТЬ

БЕТТІ МАЛЬЦ

У 1959 році у Терре Гоут (Індіана), коли Бетті Мальц було двадцять сім років, вона була оголошена померлою, і її голова була закрита простирадлом. У своїй книзі «Мій погляд у вічність» Бетті описує свої переживання на «другому березі» та своє подальше повернення до тіла у несподіванку для свого засмученого батька та лікарняного персоналу. Її книга – це історія того, як Бог діяв по відношенню до зарозумілої жінки матеріалістичного складу, якій довелося померти, аби навчитися жити по-іншому. Далі наводимо витяг.

Кожного ранку, коли я прокидаюся, це для мене – як велике свято Дня воскресіння. Проте так зі мною було не завжди. Мені довелося померти, аби навчитися жити по-іншому. Ніколи раніше я не хворіла. Була у відпустці. Ми чудово проводили час з моєю матір'ю, батьком, моїм малим братиком Бері та моєю шестирічною Брендюю. Проте

першої ж ночі я відчула болі у правому боці. Для людини, в якій ніколи в житті навіть не боліла голова, ці болі були страшними.

Після того, як я почала блювати та кровоточити, мене відвезли до лікарні поблизу пляжу. Потім мене перевезли до іншої лікарні, де мені зробили операцію черевної порожнини. Лікарі виявили, що в мене запалення очеревини. Після операції я опинилася у комі на 44 доби. Після цього перенесла ще дві операції.

Цей час став для мене періодом навчання. Більшу частину часу я молилася, хоча й була у непритомному стані та не могла розмовляти й реагувати. У душі невпинно молилася та розуміла все, що відбувалося навколо мене. Пригадую всі розмови у моїй палаті, хто що сказав, та наводжу їх у своїй книзі *My Glimpse of Eternity*. Іншою річчю, яку я чула у приміщенні, була музика – протягом усього того часу, коли я висіла між життям та смертю. Завжди пригадую ті дві пісні, що залишилися у моїй пам'яті та серці. Чула, як Джек Голколм співає: *«Цей старий рахунок вже давно сплачено»*. Як я була вдячна за те, що у тринадцятирічному віці розв'язала цю проблему рахунку за гріх! Покликала Ісуса, аби Він був Володарем мого життя, простив мені гріхи, і пережила нове народження. Ще однією піснею, що я постійно чула, була пісня того ж співака – *«Я народився знову»*.

Бог використав звичайних людей, аби принесли до мого життя надзвичайні враження. Я була пихатою, зарозумілою молодою жінкою, яку Бог у такому вигляді не міг використати. Завдяки цим стражданям та 44 добам непритомності я пережила зміну. Завжди пригадую тітку Гертруду. Не знаючи про те, що люди у непритомному стані чують, вона взяла мене за руку та дуже позитивно молилася за мене. Розмовляла зі мною про квіти вдома, читала мені різні речі, а також невеличкі нотатки, які хтось написав та долучив до квітів, надісланих до моєї палати.

Ще однією дивовижною людиною, що мені служила, був дядко Джесс. Він працював на залізниці. Одного дня, коли він прийшов з роботи, відчув бажання зайти до мене до лікарні та подивитись, як у мене справи. Спочатку хотів піти додому вимитись під душем, але потім відчув, що Бог хоче, аби він пішов туди негайно. Коли приїхав, то дізнався, що мені терміново потрібна кров В-негативна. Коли зробили тести, яка у дядка група крові, з'ясували, що така сама, як у мене. Я негайно прийняла переливання, яке було конче необхідним.

Не в останню чергу мені служив сусід, що розмовляв чудернацькою англійською мовою, і я вважала його виродком. Не любила його. Мені були не до вподоби його погляди, і він не вмів одягатись. У нього був ефірний час на радіо, але мене це ніколи не цікавило. Коли ця передача починалася, я завжди вимикала приймач. Цей чоловік порушив заборону на табличці «Не відвідувати», увійшов до моєї лікарняної палати, не знаючи, що я його чую. Підійшов до ліжка. Я почула кроки, гадаючи, що це – мій чоловік Джон, що приходив кілька разів на день. Або – що прийшов мій батько, аби підісти до мене, помолитися за мене або співати гімни та волати ім'я «Ісус». Але це був не батько. Я раптом пізнала голос Арта – людини, яку я ніколи не любила. Хотіла отямитись та натиснути дзвінок до медсестринської кімнати, аби прийшли та вивели його геть. Не переносила його, навіть коли була здорова, і тим більше – зараз, у лікарні. Проте Арт не пішов, бо Бог працював над моєю пихатістю. Бог загнав мене до кута, де я не могла керувати ситуацією. Арт почав читати, і я вслухалася. Він читав мені Псалом 107:20: *«Він послав Своє слово та їх уздоровив»*. У цю мить я усвідомила, що цей бридкий чоловік був чудовим інструментом та грав моїй помираючій душі дивовижну

музику. Я вхопилася за надію того слова, що він мені читав: «*послав Своє слово та їх уздоровив*». У мене з'явилася віра в те, що я можу вилікуватись. Арт пішов, а я подумала, що якщо залишуся серед живих, то потім йому вибачусь та скажу, як сильно я його люблю за те, що він приніс мені ці слова життя та надії.

У подальші дні я майже втратила надію. Двічі мене довелося реанімувати. Потім отримала запалення легенів з високою температурою. Протягом цього часу та 44-денної непритомності у мене не було надії вижити, і моя сім'я почала готуватись до похорону.

Перехід був урівноваженим та спокійним. Я почувалася так, наче їду по «американських гірках» з величезною швидкістю. У цей момент усвідомила, що це смерть. Ніякого страху не було, смерть була просто переходом з одного місця до другого.

Я йшла по чудовому оксамитово-зеленому пагорбі. Він був крутим, але мої ноги рухалися без будь-яких зусиль, і моє тіло заповняв глибокий екстаз. Незважаючи на три післяопераційні різані рани на моєму тілі, я стояла, випрямившись, без будь-якого болю, насолоджуючись своєю висотою та не відчуваючи з цього приводу ніяких комплексів. Моя фобія від того, яка я висока, зникла. Коли я поглянула вниз, то була босою, але форма мого тіла була від мене прихована. Ішла по траві найяскравішого зеленого кольору, який я будь-коли бачила. Кожна стеблина була завдовжки десь два з половиною сантиметри і на дотик була як коштовний оксамит; кожна стеблина сяяла та рухалася. Коли мої ноги доторкалися трави, з кожним кроком щось живе з цієї трави проникало до мого тіла. Усвідомила, що перебуваю у присутності Сина Божого, якому ми будемо вклонятися навіки.

«Невже це смерть?» Це було дивно, але у мене не було ніяких побоювань. Там не було ніякої темряви, ніяких сумнівів, тільки зміна місцезнаходження та відчуття цілковитого комфорту. Яким вражаючим є пізнання, що небо – це не сидіння на хмаринці та грання на арфі, а також – що це не чотири церковні стіни.

Всюди навколо мене було розкішне блакитне небо, не приховане за хмарами. Коли роздивлялася довкола, то не бачила шляху, але при цьому знала, куди треба йти.

Потім усвідомила, що йду не одна. Ліворуч від мене, трохи ззаду, крокувала довга постать, що виглядала мускулистою, у білому сяючому одянні. Я подумала, що, може, це ангел, і намагалася подивитися, чи є в нього крила. Але він стояв віч-на-віч до мене, так що його спину я не бачила. Його обличчя випромінювало наявність глибокого пізнання. Я усвідомила, що цей ангел був завжди зі мною відтоді, як я прийняла Ісуса Христа. Ніколи раніше я цього не знала, тільки зараз.

Відчувала, що він може пересуватись будь-куди, причому дуже швидко.

Ми не розмовляли між собою, це здавалося зайвим, бо ми обидва йшли тим самим шляхом. Потім я зненацька усвідомила, що він не є незнайомим мені. Він мене знав, і я відчула до нього особливий вид спорідненості. Коли ми вже зустрічалися? Були знайомими? Було схоже, що так. Але куди ми зараз ідемо?

Коли ми йшли разом з ангелом, я ніде не бачила сонця – проте світло було всюди. З лівого боку від мене були розкішні розквітлі квіти усіх можливих кольорів. А також дерева та кущі. З правого боку була невисока кам'яна стіна.

Мої емоції були змішаними: молодість, повага, наповнення, здоров'я, свідомість, спокій. Я відчувала, що в мене є все, що я будь-коли хотіла мати. Була всім, чим будь-коли хотіла бути. Дійшла туди, де завжди хотіла бути.

Стіна по моєму правому боці вже була високою та складалася з каміння багатьох різних видів та різних кольорів. З другого боку стіни долинали янтарне (жовте) світло крізь ряд коштовних каменів у стіні, що знаходилися лише трохи вище від моєї голови. Я подумала – «топаз». (прим. перекладача: Одкровення Іоанна Богослова 21:20: *«п'ята сардонікс, шоста сардій, сьома хризоліт, восьма берил, ДЕВ'ЯТА ТОПАЗ, десята хрисопрас, одинадцята якинт, дванадцята аметист»*. Так описує Біблія фундамент міських укріплень Нового Єрусалима.)

Коли ми дійшли на вершину пагорба, я почула голос мого батька, як він кличе: «Ісусе, Ісусе, Ісусе!» Його голос лунав начебто звідкись здалеку, і я міркувала, що повернуся назад та відшукаю його. Проте не зробила цього, бо знала, що моя мета – переді мною. Ми йшли у тиші, якщо не рахувати шуму ніжного вітерця, що куйовдив білосніжне одіяння ангела.

Ми дійшли до розкішної срібної будівлі. Ця будівля виглядала, як якийсь палац, якщо не рахувати того, що на ній не було веж. Коли ми підходили до неї, я почула голоси. Вони були мелодійними, гармонійними, змішувалися з хором, і я почула слово «Ісус». Там були немов чотири хори, що змішувалися в одне ціле. Я не тільки чула спів, але й приєдналася до нього. Моє тіло завжди було жіночим, але голос – глибоким, хлоп'ячим. І тут раптом усвідомила, що співаю так, як завжди хотіла – високим, чистим та солодким звуком.

За деякий час мелодія розвіялася, і невидимі голоси співали іншу пісню. Голоси не лише співали у чотирьох групах, але були різними мовами. Я була приголомшена, як досконало слова підходять одне до одного – і я могла їх розуміти! Не знаю, як це можливо, але я стала частиною міжнародного досвіду. Один вірш з Біблії в мені дуже ожив – 1 Івана 3:2: *«Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є»*. Він розуміє всі мови всіх народів. У Його присутності я була такою, як Він, тому мені були зрозумілими інші мови.

У той час, коли ми з ангелом йшли, я відчувала, що можемо піти будь-куди і негайно опинимося на цьому місці. Ми спілкувалися між собою за допомогою думок. Слова, що співалися всіма мовами, були зрозумілими, але не знаю, чому і як це можливе. Усі ми були на якомусь одному міжнародному рівні.

Тоді я подумала: «Ніколи не забуду цієї мелодії та слів». Проте пізніше пригадала тільки два слова – «Ісус» та «спокута».

Ангел дещо випередив мене та поклав долоню своєї руки на браму, якої я раніше не помітила. Вона була десь три з половиною метри заввишки, виготовлена з монолітної перлини, у неї не було ніяких ручок, а у верхній частині її готичної структури були художньо вигравірувані якісь гарні слова. Перлина була прозорою, так що мені було майже видно всередину, але не повністю. За брамою приховувалася ще більша радість. Коли я подумала про те, що крізь цю браму увійду всередину, мене охопило відчуття екстатичної радості та очікування.

Коли ангел підійшов до брами, натиснув на неї долонею руки, і перлина почала відкриватися посередині. Отвір поступово розширювався так, ніби перлина розгорталася або розчинялася. Всередині за брамою я побачила дещо, що виглядало як вулиці золотого кольору, закриті склом, – так, ніби їх поверхня була з води. Жовте світло, що з цього випромінювало, було блискучим. Не знаю, в який спосіб це можна описати. Хоча й не бачила Ісуса фізично, усвідомлювала Його особу. В один момент знала, що це світло – це Ісус, ця особа – це Ісус.

Мені не треба було ніяк рухатись. Світло оточувало мене. У цьому світлі було якесь тепло, нібито я стояла у сонячному промінні, і моє тіло почало сяяти. Кожна частина моєї істоти вбирала це світло. Я відчувала, як ці сильні промені світла мене купають, проникають своєю люблячою силою до моєї істоти.

Знаю, що це світло походило від трону Бога Отця, на якому Він сидів, а Ісус був по Його правій руці.

Ангел поглянув на мене та сказав мені крізь думку: «Бажаєш увійти всередину та приєднатися до них?»

Усією своєю істотою я хотіла увійти всередину, але попри це завагалася. Чи був у мене вибір? Тоді я пригадала голос свого батька. Може, мені треба піти та знайти його.

Коли я роздивлялася, то побачила, як від землі піднімаються нагору блискавки світла прямо до тронного залу. Світло у цьому тронному залі – джерело всієї сили та енергії. Я усвідомила, що те, що бачу, – це молитви. Це неможливо коротко описати, тому я написала книгу *«Почуті молитви» – Prayers that are answered*, в якій про це пишу. Коли побачила, як ці промені світла підносяться до цього великого світла у тронному залі, то усвідомила, що це – молитви людей з Землі. Бог міг на них відповісти через держави неба, через ангелів або через військо Боже. Нам слід усвідомлювати, що посеред битви ми не можемо дозволити собі похитнутися, бо держави небесні та військо небесне – у нашому розпорядженні, коли ми молимося. До цього усвідомлення мене привело те, що в одному з цих світлових променів я впізнала голос свого батька. У своїй книзі я це описала як «Молитву одного слова». Моїх батьків викликала до лікарні головна сестра, аби сказати їм, що я померла. Мій батько там був першим. Він підійшов до мого тіла, що вже було від'єднане від приладів та закрито простиралом. Казав, що все, що він міг подумати або сказати, було видихнути одне слово молитви за себе; у цій молитві він просив Бога, аби дав йому силу сказати це моєму чоловікові. Молився також за мою дочку Бренду, яка впала б у відчай, якби дізналася, що її мати померла. Це єдине слово, яке батько спромігся вимовити, було «Ісус». Я це бачила та чула. В імені Ісус є сила. Мені не хотілося залишати це місце, але сила молитви мого батька вдихнула цю жагу до мене, і Ісус уздоровив мене та змінив моє мислення. Тепер я пристрасно бажала піти за батьковою молитвою та повернутися.

«Мені б хотілося залишитись тут ще на хвильку та трохи поспівати, а потім хочу повернутися знову вниз по цьому пагорбі!» Такою була моя відповідь. Намагалася сказати ще щось, але на це вже не було часу.

Ворота знову поступово згорнулися в одну перлину, і ми пішли назад вниз по цьому розкішному пагорбі. Цього разу стіна з коштовного каміння була ліворуч від мене, а ангел ішов по моєму правому боці.

Коли ми спускалися вниз, земний світ почав повільно прокручуватись перед моїми очима та змішувався з духовним світом. Я бачила перед собою багато церковних будівель у напливі ранкового сонячного світла. У цей момент усвідомила Божу любов, яку Він плекає до всіх своїх церков. Це був такий маленький клаптик пізнання, наче це було сказано мені всередині крізь Духа Святого. У цю мить я також любила всі Його церкви; а коли мої заботи таким чином розвіялися, то любила всіх Його людей.

Після цього побачила крони дерев, а потім – лікарню. Мої очі бачили крізь стіни лікарні, як лазерні промені, аж донизу до коридору на третьому поверсі та палати номер 336. Я побачила, що у ліжку хтось лежить, прикритий простирадлом.

Після того, як я спустилася вниз, сповільнила рух та зупинилася. Сонце світило мені у вічі. У цьому світлі я побачила частинки пилу, і все це раптом перетворилося у великі пловучі літери розміром десь із п'ять сантиметрів, і цей напис переді мною миготів. Напис виглядав, як із слонової кістки, але був рідким – і рухався крізь промені сонця.

Я раптом опинилася у своєму лікарняному ліжку, а той напис тягнувся від вікна всередину приміщення, де я лежала. Напис говорив: **Я ВОСКРЕСЕННЯ Й ЖИТТЯ. ХТО ВІРУЄ В МЕНЕ, ХОЧ І ВМРЕ, БУДЕ ЖИТИ.**

Ці слова були настільки живими, що пульсували. Я знала, що мені треба доторкнутися до цих живих літер. Коли простягла руку до цих літер, зірвала при цьому зі свого обличчя простирадло, яким була прикрита. Тієї ж миті, коли так вчинила, ці слова для мене стали реальністю. За два дні виписалася з лікарні.

Доктор прийшов до палати та був приголомшений. Медсестра втекла з палати, бігла по коридору та кричала: «Це дух!» – настільки була перелякана. Спочатку мені спало на думку зателефонувати моїй бабусі, а коли набрала її номер, та була в шоці та подумала, що й вона теж померла, бо моя мати вже поінформувала її про мою смерть. Нарешті слухавку взяв мій батько та сказав: «Бетті повернулася, не знаємо, що сталося, але вона жива та сидить тут». Потім я попросила пити та їсти. Мені дали лимонад *7up* із шматочками льоду та тарілку з двома свинячими шніцелями, і я все це з'їла.

У мене бездоганний зір, і депресіями не страждаю. Відтоді я народила гарну дочку, цілком здорова та не маю ніяких ушкоджень мозку. За два дні пішла додому з новим шансом любити людей.

Моє одужання було великим дивом, але ще більшим дивом було те, що я повернулася з великою любов'ю до людей. Крізь розповідь цієї історії багато людей зазнало любов Ісуса та пережило найбільше диво всіх див – прощення гріхів.

ТАКИМ ПОХВАЛЮСЯ

2 до Коринтян 12:2: «Я знаю чоловіка в Христі, що він чотирнадцять років тому чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, знає Бог, був узятий до третього неба». 4: «що до раю був узятий, і чув він слова невимовні, що не можна людині їх висловити. Отаким похваляюся...»

Тут Павло наводить, що може бути таке, аби дехто був у раю в тілі або без тіла. Ще один біблійний доказ того, що смертю тіла нічого не закінчується, який спростовує аргументи деяких релігійних людей, які стверджують, що таке неможливо, оскільки це, начебто, невимовне враження, маючи при цьому на увазі вірш 1 Кор 2:9: *«Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його»*.

Це правда, проте зверніть увагу, про кого йдеться, – про людину без Бога, оскільки наступний вірш, що цитується не так часто, говорить: 1 Кор 2:10: *«А нам Бог відкрив це Своім Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини»*.

«А нам», тобто християнам, Бог відкрив Своім Духом... і це вже не являє собою великої таємниці, бо кожен християнин має задаток цього неба у своєму серці – якщо ви пізнали Христа, то знаєте і шлях на небо, а також частково знаєте й атмосферу неба – вона полягає у Христі, який є також шляхом на небо, що християнину також відомий. Книга Одкровення, що є кульмінацією всієї Біблії, надає про це місце безліч відомостей.

МАМО, Я БАЧИВ ІСУСА

Емі Буетнер

Після того, як наш чотирирічний син мало не втопився, лікарі нам сказали, що він вже ніколи не буде таким, як раніше. Тобто... у свій спосіб мали рацію!

Усе почалося пізньою весною у нашому містечку Таскалуза (Алабама). Ніч 15 червня 2000 р. була визначена наперед, і моя сім'я про неї ніколи не забуде. Мій найстарший син Джейкоб програв із своєю командою у фіналі за кубок – бейсбольну лігу серед юніорів, про яку в газетах писали, що вони її неодмінно виграють. Мій чоловік Крейг, який разом з товаришем допомагав цій команді тренуватись, пообіцяв хлопцям, що якщо вони виграють, то отримають у винагороду велику тусовку з басейном. Але побачивши засмучені обличчя десятирічних хлопців, Крейг із своїм приятелем вирішили цю тусовку все одно влаштувати.

Так у будинку одного юного гравця команда та його сім'я насолоджувалися теплим вечірнім повітрям. Пустуючи у басейні та коло нього, кожен почувався щасливим. Після плавання усі зібралися на терасі їсти. Басейн триметрової глибини знаходився десь у 18 метрах від тераси.

Вгамувавши наших п'ятьох дітей, ми разом з чоловіком сіли за стіл поїсти. Кеннеді, наш чотирирічний хлопчик, сидів неподалік від нас на рушнику та їв хот-доги з «великими чоловіками».

Ще навіть не доїла, коли до мене дійшло, що Кеннеді на його рушнику немає. На той час більшість хлопців вже доїла, і вони знову гралися, каталися на велосипедах, але у мене було відчуття, що я повинна знайти свого сина.

Я негайно підійшла до басейну, але не побачила його там. Продивлялася басейн та довкілля, шукаючи його червоний плавальний жилет, у який він був одягнений. Мені б

ніколи не спало на думку подивитися на дно басейну, так що я вибігла з дому на вулицю – це могла бути ще одна найгірша можливість, де його знайти.

Потім я пішла за Крейгом, і ми шукали Кеннеді разом. Шукали та кликали його понад п'ять хвилин. Коли поверталися з саду, де ми також його шукали, то почули викрики. Наш десятирічний син Джейкоб кричав: «Тату, тату, Кеннеді був на дні басейну!» Я почула, як хтось волає: «Виклич 911» (швидка допомога).

Я підбігла до басейну, і те, що побачила, мене коле під серцем ще й сьогодні. Там, на бетоні, лежав мій дорогий Кеннеді. Він був нерухомий, набряклий до подвійного розміру, і його тіло було хворобливого сіро-синього кольору. Крейг та якийсь сімейний лікар вже схилилися над ним та проводили реанімацію. За ними стояли на колінах двоє чоловіків, молилися та цитували Письмо.

«Цього не відбувається», – наговорювала я собі, – «не з моєю дитиною». Впала навколішки, вхопила Кеннеді за ноги, що були немов гумові, та молилася до Господа, аби Він врятував мого сина. Пізніше дізналася, що серце Кеннеді не билось навіть після п'яти хвилин штучного дихання.

Коли реанімація тривала вже дванадцять хвилин, приїхала «швидка». Кеннеді почав дихати та мав пульс 120. Крейг поїхав з Кеннеді «швидкою» до лікарні.

Наш двомісячний син та я були відвезені до лікарні нашим дорогим другом, який також на колінах молився за Кеннеді. Усю дорогу наш друг у машині молився та цитував Письмо.

Кеннеді у лікарні був під'єднаний до рукавчиків. Його легені набрякали, і в нього були судоми, що є ознакою ушкодження мозку.

Декілька лікарів-колег Крейга було на місці та надавало Кеннеді допомогу. Працювали безустанно, але значних шансів на виживання йому не давали. Він був без кисню занадто довго. Педіатр, що кілька років тому тренував Крейга, відвів мене вбік та пояснив, що Кеннеді матиме тяжке ушкодження головного мозку – якщо взагалі виживе.

Кеннеді слід було відвезти до дитячої лікарні, що знаходилася у двадцяти хвилинах польоту вертольотом швидкої допомоги. У нас з Крейгом поїздка машиною відняла годину. Коли ми виїздили, то знали, що справи погані.

У дитячій лікарні нас усі здивували, приїхавши підтримати нас та молитись за нас. Нарешті доктори сказали нам, що Кеннеді – у тяжкому стані, але шанси на виживання є. Сказали, що Кеннеді може нас зовсім не впізнати, а також може безконтрольно наштовхуватись на предмети. Крім того, слід враховувати п'ятиденний період вичікування, протягом якого мозок Кеннеді може почати набрякати.

Так що ми знову молилися за цілковите одуження, але я хотіла залишити собі Кеннеді навіть з ушкодженим мозком.

Коли ми спитали ім'я доктора, який так бездоганно дбав про нього, нам сказали: «Ага, це – доктор Бакмастер» (Buck = олень, козуля). Ми з Крейгом поглянули одне на одного та всміхнулися.

Справа в тому, що мій улюблений брат Марк Кеннеді, що помер від раку головного мозку шість місяців тому, мав прізвисько «The Buckmaster» (щось на кшталт

«Оленячого чоловіка») через свою любов до полювання на оленів. Це була така невеличка втіха від Бога, аби Він дав нам знати, що Кеннеді – у добрих руках. Вранці ми дізналися, що доктора звать Марк.

З глибин

А все ж таки за два дні після того, як Кеннеді витягли з води, він подавав знаки, що він з нами. Спочатку почав боротися з трубочкою у горлі, стискав нам руки, коли ми це від нього вимагали, а перш за все – здіймав руки.

Протягом цього часу очікування Бог послав нам сім'ю та друзів, але найбільш нас втішав крізь своє Слово. Кожного дня Господь через своє Слово деяким чином до нас промовляв.

У неділю 18 червня Бог сказав мені читати Псалом 18:17–20: *«Він простяг з висоти Свою руку, узяв Він мене, виптяг мене з вод великих, він мене врятував від мого потужного ворога, і від моїх ненависників, бо сильніші від мене вони! Напали на мене вони в день нещастя мого, та Господь був моїм опертям, і на місце розлоге Він вивів мене, Він мене врятував, бо вподобав мене».*

Я знала, що нашого сина чекає цілковите одужання.

Рівно за тиждень після нещасного випадку Кеннеді був виписаний з дитячої лікарні. Дитину, що мала померти або у кращому разі стати розумово відсталою, дідусь в обіймах виніс з лікарні, а за пару хвилин удома у Таскалузі Кеннеді спитав батька: «Тату, зіграєш зі мною у бейсбол?» Мабуть, не треба наводити, що йому батько на це відповів.

На небо та назад

Історія Кеннеді – це дійсно диво uzдоровлення, але на цьому історія ще не закінчується.

Мені будь-що хотілося дізнатися, як Кеннеді потрапив на дно басейну. Адже там було більш ніж сорок чоловік, і ніхто з них не бачив, як він туди падав. Чому я не стерегла його краще? Мою совість починала гризти вина.

Коли Кеннеді був здатний розмовляти, я сказала йому: «Ти так довго спав, я скучила за тобою. Що ти робив?» Він відповів: «Ангел підняв мене, і ми полетіли геть. Ми летіли крізь стіни, хмари, а я летів крізь тебе, мамо».

Я спитала його, як цей ангел виглядав, і він сказав, що той був одягнений у довге біле вбрання. За словами Кеннеді, вони підлетіли до неба, де були двері, на яких з усіх сторін були коштовні камені, а «коли двері відчинилися, там якраз ішов сніг».

Я стежила за тим, аби не вкладати Кеннеді до уст свої слова, бо хотіла, аби це був його спогад. Лише один раз задала йому детальне запитання – чи не бачив він там у небі свого дядька Марка. Він сказав, що бачив Марка у небі, і той виглядав «так само, як Ісус, і всі його «вавки» зникли». Сказав, що Марк щасливий, і він хотів залишитися у небі.

Крім того, Кеннеді сказав мені, що Ісус тримав його, а також там було безліч ангелів. На довершення всього Кеннеді описав, як бачив вулкан. Сказав, що «всередині цього вулкану були люди, з ними був дракон, і вони були сумні, всюди навколо вулкану був вогонь».

Коли він мені це описав, я спитала його, чи не боявся він, на що сказав: «Ні, я був з Ісусом та дядьком Марком і стояв на склі; я був невидимий». Спитала його, як він дістався назад, і відповів – дядько Марк та ангел узяли його з собою та прилетіли з ним назад. Нарешті я спитала його, чи хотілося б йому одного дня повернутися на небо, а він сказав: «Так, але Ісус прийде сюди».

Кеннеді був простим чотирирічним хлопчиком, що був би подразнений, якби з ним розмовляли про смерть та про те, що підете з ним на небо. Він не був до цього підготовлений. Не хотів залишати тут маму. І раптом з нього став хлопчик, що розповідає нам про Ісуса та небо із захопленням та радістю. Наш син бачив Ісуса.

Багато людей питало нас, який вплив справила ця подія на наше життя. У першу чергу ми – фанатики, коли мова йде про безпеку дітей під час купання. Але не тільки це – це дало нам сміливість кричати з вершин гір, що Господь зробив для нашого маленького хлопчика і що нас очікує, коли ми підемо з цього світу!

Знаю, що те, що пережив Кеннеді, більшості людей здається неймовірним. Розумію це. У дійсності б це для нас нічого не означало, якби в нас не було Слова Божого.

Історія Кеннеді – це шепотіння, але Боже Слово любові – це звук сурми.

ЩО ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ ПРО ЗБРОЮ?

ЧИ РОБИТЬСЯ У БІБЛІЇ РІЗНИЦЯ МІЖ ЗУМИСНИМ ТА НЕЗУМИСНИМ ВБИВСТВОМ?

Наступна пригода сталася під час війни. Мені відомо, що дехто вчить – зброю не слід брати до рук. Проте, коли солдати прийшли до Іоанна Хрестителя та питалися, що їм робити, він не сказав їм відкинути зброю. «Питали ж його й вояки й говорили: А нам що робити? І він їм відповів: Нікого не кривдьте, ані не оскаржайте фальшиво, удовольняйтесь платнею своєю» (Лук 3:14).

Крім того, Послання до Римлян нас вчить про те, що авторитети, – такі, як міліція або армія, – встановлені Богом, і у цьому контексті тут пишеться і про зброю: «бо володар Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зле, то бійся, бо недармо він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві» (Рим 13:4). У наші дні мечі замінено іншою зброєю. Про те, що й тут можливі зловживання та перекручення, розповідає історія, що наводиться після свідчення з Камбоджі.

Дехто цитує вірш з десяти заповідей: «не вбивай», але якщо подивитись до оригінального староєврейського тексту, то з'ясуємо, що дослівний переклад – «не вбивай зумисно». У деяких виданнях Біблії це так і перекладається, – наприклад, Чеський науковий переклад (виданий KMS) говорить: «НЕ ВБИВАЙ ЗУМИСНО» (Вихід 20:13) – і все одразу ж стає зрозумілим. Бог ніколи нікого НЕ ВБИВ ЗУМИСНО,

хоча позбавив життя безліч людей. Досить згадати Содом та Гоморру, а також багато інших випадків. Зумисне вбивство – це з ненависті, заздрощів, жадібності за майном або з інших міркувань, але якщо, наприклад, купити зброю та застрелити свого хворого собаку, у цьому немає нічого поганого. Мотив виправдовує діяння, – зрозуміло, у відповідності до законів тієї країни, де ми живемо, – звісна річ, якщо вона не настільки збочена, як Содом та Гоморра.

Перша згадка про зброю у Біблії – з самого початку, після гріхопадіння людини, коли читаємо Буття 3:24: *«І вигнав Господь Бог Адама. А на схід від еденського раю поставив Херувима і меча полум'яного, який обертався навколо, щоб стерегти дорогу до дерева життя»*. В учнів також були мечі – зрозуміло, що не для рибальства!

З ВІЙНИ У КАМБОДЖІ

Пол

У 1970 році я був безнадійно втягнений до трагедії та жаху В'єтнамської війни. Моя дружина Сью якраз була у другому місяці вагітності, коли я отримав страшне повідомлення про свою мобілізацію.

30 квітня 1970 р. президент Річард Ніксон заявив, що амерканські військові підрозділи почали наземну атаку проти комуністичних укріплень у Камбоджі. Я був висаджений та разом із сорока тисячами підрозділів взяв участь у цьому маневрі у складі Військової десятої бойової дивізії (Army's Tenth Combat Division). Першого жовтня, коли мій взвод рухався у західному напрямку, ми зазнали раптового тяжкого нападу снайперів. Коли я намагався відступити назад, у безпечне місце, раптом почув викрик, від якого леденіла кров. Я озирнувся і тієї ж миті побачив, як мій товариш Піт падає на землю під градом ворожих куль.

Весь мій інстинкт говорив мені, що треба рятуватись та не припиняти втечу. Проте, коли я не переставав чути його безнадійне кликання на поміч, то усвідомив, що не можу залишити за собою настільки саможертвону людину, яка дала нам надію, коли ми були ще новачками на військовій службі. Він присвячував нам години свого вільного часу, що було для нас конче необхідною втечею від нашої військової травми та страждань. Він продемонстрував справжній інтерес до мого життя та моїх надій на те, що я знову приєднаюся до своєї дружини та своєї новонародженої дитини, коли цей кошмар війни скінчиться.

Я, у свою чергу, поділяв його мрію, що одного дня він знайде собі добру жінку та створить власну сім'ю. Він хотів стати вчителем за допомогою «G.I. bill for education». Я обернувся та повернувся на місце, де він лежав, стогнучи та весь час кличучи санітара. Пробіг п'ятнадцять метрів, що відокремлювали нас один від одного, причому мені здалося, що я їх здолав за секунду, – і раптом потрапив під кулеметний вогонь. Мої ноги пронизав біль, і я впав уперед. Наступне, про що мені відомо, – всю цю сцену я спостерігав з висоти приблизно п'яти метрів над своїм тілом. Бачив, що у моє тіло кілька разів влучили до правої ноги, і один раз – до лівої. Був переконаний, що стечу

кров'ю, і відчував великий сум, що більше ніколи не побачу свою дружину та нашу дитину, яка ще не народилася.

Мій жаль ускладнювався зростаючим сум'яттям та цікавістю. «Так невже це смерть?» – подумав я. «Ніякого болю! Ніякого страху! Це дивно, не почуваюся якось по-іншому. Все ще можу мислити». Я вражено дивився на своє тіло та з цікавістю очікував, що відбудуватиметься далі. Мій товариш Піт лежав біля мого тіла. Я був шокований, коли раптом побачив, як з його голови виходить якийсь туман, і цей туман одразу ж перетворився на абсолютно точну копію його тіла. Помітив, що його дух – або нове тіло – було цілим та трохи сяяло. Адже його фізичному тілу піді мною бракувало руки та частини зап'ястя, бо у нього влучив той самий снайпер. Піт виглядав розгублено, так що я його покликав. Він негайно «підплив» до мене, і ми розмовляли про те, що може відбутися далі. Помітили, як молодий чорношкірий санітар знайшов наші тіла. Він почав працювати над моїм тілом, а Піт це прокоментував, – мабуть, вважає, що він помер, але у мене, ймовірно, ще є шанс. Він простягнув руку, потиснув її мені та сказав: «Хочу подякувати тобі за те, що ти був моїм добрим товаришем, і за те, що намагався врятувати мені життя. Не знаю, чому, але у мене відчуття, що я тут не залишуся. Йду до якогось місця, де вже був раніше. Відчуваю, що це – моя домівка. Знаю, що це звучить дивно, але відчуваю, що твій час піти ще не надійшов. Зараз спробую попрощатися із своєю матір'ю, але ти йди далі та проживи класне життя, а якщо твоя дитина буде хлопчик, то назви його на мою честь. Добре?» Я сказав: «Обов'язково, Піте!» та простягнув руку, аби поплескати його по плечу, але перш ніж встиг це зробити, він зник із швидкістю світла. Я спостерігав за кількома солдатами піді мною, як мене виносять геть зі сцени, у той час як санітар надавав мені допомогу. Відчував жагу бути із своєю дружиною та своєю ще не народженою дитиною. І зненацька був з великою швидкістю втягнений назад до свого тіла, нібито вправ з десятиметрової висоти.

Через своє поранення я місяцем пізніше був доставлений кораблем додому. У мене не було нагоди бути присутнім на похороні Піта, проте я розшукав адресу його сім'ї та зателефонував його матері. Його мати Гельма підняла слухавку, і я висловив їй щире співчуття. Вона сказала мені, що її син прийшов відвідати її уві сні того самого дня, коли був убитий. Довго залишався з нею, доки їй не пояснив, що пішов «на другий берег», але аби вона через нього не страждала – що він щасливий і в нього є робота, яку він виконує. Розсунув руки, і до нього прийшло світло. З цього світла до нього вийшла прекрасна, сяюча дитина. Хлопчик п'яти-шести років із руським кучерявим волоссям та горіхово-карими очима. На його носі та щоках було трохи ластовиння. «Хто це такий?», – спитала в нього мати. «Це – маленький Піт». Потім взяв дитину на руки та обійняв.

Картина швидко розвіялася. Пітова мати хотіла дізнатися про цю дитину більше, хто це такий, але такої нагоди в неї не було. Образ цієї прекрасної дитини врізався до її пам'яті. Чи не була ця дитина з тих часів, коли Піт був холостяком? Хто його мати? І взагалі – чи народилася ця дитина на землі? Маленький Піт безсумнівно отримав ім'я на честь свого батька. У неї було навіть відчуття, що тут є родинна схожість. Як їй про це дізнатись? Куди звернутись за допомогою?

Ці питання переслідували її щохвилини і дедалі більше в ній підсилювалися після того, як їй сказали, що її син був справді вбитий при одній операції того самого дня, коли їй приснився цей сон. Вона була сумна та травмована смертю свого єдиного сина, але відчувала, що той надав їй доказ, що в нього все гаразд і він живе в іншому світі.

Дитина, яку він назвав «маленьким Пітом», для неї залишалася загадкою, про яку вона знала, що її треба розв'язати.

Я сказав їй про те, що моя дружина вагітна, а також про свою обіцянку Пітові назвати на його честь свого сина. Натякнув їй, що це може бути саме та дитина, показана їй уві сні 1 жовтня 1971 р. Пообіцяв, що залишуся з нею в контакті та надішлю фотографії, коли дитина народиться та буде у віці чотирьох-п'яти місяців, – незалежно від того, чи це буде хлопчик, чи дівчинка.

Мій син Пітер народився 31 жовтня 1971 р. Волосся в нього не було, але очі були горіхово-карими. На другому році його життя я відправив його фотографії матері Піта до Колорадо, а вона зателефонувала, аби мені подякувати. Ці фотографії їй нагадували того маленького хлопчика з її сну, в особливості його світло-русяве кучеряве волосся. Коли Пітерові виповнилося шість років, прилетіла на його день народження, аби побачити нашу сім'ю, а коли його побачила, то розридалася. Не було ніяких сумнівів. Це був той самий хлопчик, якого вона бачила тієї страшної ночі, коли Піт загинув. Одразу ж після того, як вона до нас приїхала, ми прийняли її до сім'ї як нашу «бабусю Гельму». Залишилися з нею на зв'язку по телефону та у листах. Вона цінувала кожну подробицю та фотографію Пітера.

Нещодавно вона померла, проте Пітер, його дружина Карен та двоє їх синів відвідали її в лікарні за тиждень до смерті. Вона знала, що незабаром приєднається до Піта та його батька, що загинув під час Другої світової війни. Не могла дочекатись, коли буде знову з ними, та подякувала «маленькому Пітові» (зараз 27 років) за те, що він був її онуком, про якого вона мріяла з моменту, коли бачила його уві сні.

Це переживання було дуже живим та реальним і дало мені надію, що коли ми помираємо, то у дійсності продовжуємо жити і можемо бачити всіх наших померлих близьких. Також відчуваю, що діти – це дар від Бога. Не знаю всіх відповідей, але дивлюся на життя справді у новому світлі. Нам було дано побачити «головний фільм» – яким він є у дійсності та про що він. Знаю, що якби всі робили те саме, то ніяких війн вже не було б! Любов та мир усім, хто це читає.

ВЗВОД

Анонім

У 1969 році я був у В'єтнамі, виконуючи свій патріотичний обов'язок та навчаючи інших, як виконувати свій. Тренував «зелені берети», як воювати без зброї, якщо до цього дійде справа. Війну уявляв собі так, що подбати про солдатів ворога – це щось на кшталт великої відеогри або шахів. Не думав про те, що вороги є реальними особами, що мають імена, батьків, дружин, дітей, що в них є свої особисті побоювання, цілі, сподівання та мрії. Це мені ані трохи не спадало на думку. Для мене це були просто цифри. Висока кількість загиблих – це було для мене добрим, чим більша цифра, тим краще. Свідомість в армії не грала ніякої ролі, важливою була велика кількість вбитих.

Я був підлим, жорстким та могутньої статури. Міг скористатися будь-якою частиною свого тіла, аби вбивати. І тренував таких самих людей. Одного дня був надто зухвалим

та мало не поплатився за це життям. Коли був на варті, мене кинуло на землю при вибуху мінометної гранати. Я ширяв над своїм тілом, зовсім не відчуваючи болю. Не міг повірити у те, що й досі здатен мислити, бачити, чути і навіть відчувати запахи. Намагався намацати пульс на своєму тілі під собою, але, на моє велике здивування, мої пальці пройшли крізь мою власну шию. Я знав, що серйозно поранений. З'явився підсобний санітар, якого я знав лише під ім'ям Скіп, і я відчув полегшення. Він почав кликати мене по імені та питати мене, чи здатен я його чути. Я дивився на нього віч-у-віч та відповідав на його запитання, хоча він мене зовсім не чув. Я помітив, що він схилиється дуже низько над моїм тілом та дивиться мені у вічі. На свій подив я з'ясував, що частина мене проходить крізь землю, а частина знаходиться над землею – це було дивно.

Але ще більш дивним було, коли я раптом відчув, як мене щось всмоктує донизу, і я вмить опинився в якійсь ямі. Яма була наповнена кров'ю, людськими внутрощами та частинами тіл. Суміш була густою, як тушена яловичина. Але мало того – я побачив чоловіків, жінок і навіть маленьких дітей азійської зовнішності, що стояли наді мною з обох країв ями. Вони показували на мене та кричали. Накидались на мене та хотіли мене впіймати, коли я намагався вилізти з цієї огидно смердючої ями власними силами – назовні, до світла, яке бачив удалині. Цим людям на краю ями бракувало різних частин тіла, у них не було облич, ніг тощо. Мати тримала свою дитину в обіймах, і в обличчях обох були діри від куль. Хоча вони кричали на мене в'єтнамською, я знав, що несу якусь відповідальність за їх смерть. Їх вигляд був настільки жахливим, що я краще намагався зосередитись лише на світлі, яке бачив. Відчував, що якби мені вдалося тільки доторкнутись до цього світла, то я буду врятований. Жоден з цих пошматованих людей до мене не доторкнувся, але я відчував, що повинен будь-якою ціною від них втекти.

Однією з найгірших речей, які мені пригадалися у цій болісній ямі, була одна худенька шестирічна дівчинка, яку я назвав Місс Пайлет – щось на кшталт місс свинка – бо вона постійно була біля нас, випрошуючи їжу та цукерки, та була брудною. Якимось чином з'явилася у нашому таборі, щось ховаючи у рюкзаку, перекинутому через плече. У неї був такий вираз обличчя, начебто вона збиралася щось зробити, знаючи, що цього робити не слід. Я обережно націлювався на неї з відстані десь 15 метрів та розмірковував: «Якщо вона витягне будь-що підозріле, то з неї стане минуле». Побачив, як вона засовує руку в рюкзачок та витягує щось схоже на гранату. Подумав: «У неї в рюкзачку граната, і її послали повбивати моїх людей!» І тоді відстрелив маківку її голови одним пострілом. Її брат згодом комусь сказав, що вона намагалася знайти якогось американця, в якого могла б сховати свого собачку, якого її сім'я хотіла з'їсти на вечерю. Деякі з наших хлопців дорікали мені, що я вистрілив занадто нерозважливо, але я здалеку бачив тільки голову того чорного собачки та гадав, що це граната. Струсив це з себе звичним способом, сказавши: «Це нещасна жертва війни».

Одним з людей обабіч тієї ріки крові та внутрощів була саме ця маленька в'єтнамська дівчинка. Вона кричала на мене, хоча в неї була лише частина обличчя. Я був переляканий та сповнений почуття вини.

Коли я бродив цією ямою вже десь з кілька кілометрів, то почув голос свого найкращого товариша за інститутом, що вже помер. Той підбадьорював мене, що я на це спроможуся. Що я повинен це здолати. Я знав, що він додає мені бадьорості. Надихає мене дістатися до того світла. Мій друг Ед загинув півтора роки тому при нещасному випадку під час полювання. А раптом опинився тут, допомагаючи мені вибратися з ями та пристрасно обіймаючи мене. Я відчував неймовірне полегшення,

любов та прийняття. По обличчях нас обох стікали сльози радості. «Привіт, друже», – сказав він, – «знаю, що це було дуже суворим. Але ти потребував цього, бо став дуже нечуйним, а це на тебе не схоже. Це – просто не та дитина, з якою я грав у футбол та навчався в інституті». Я роздивився довкола та буквально онімів від краси того місця, де ми обидва стояли. Це було як лука, через яку протікав мерехтливий струмочок. Кольори були набагато виразнішими, ніж на землі. Я вперше помітив, що Ед сяє, а подивившись на свої руки, з'ясував, що вони також сяють, але тільки трохи. Він сказав мені: «Те, чим ти займаєшся, – неправильне, тобі не слід чинити все це мордування. Твоє покликання – допомагати іншим та охороняти їх. Про свою місію можеш дізнатися більше, якщо підеш далі, але зараз тобі треба повернутися. Це – твоя домівка, і ти сюди повернешся, але зараз тобі слід повернутися та відкрити повноту свого покликання». Як тільки він це промовив, я відчув тріск, і вмить я у болях лежав у лікарняному ліжку.

Пізніше того ж дня до мене зайшов Скіп, той підсобний санітар, провідати мене. Я подякував йому за врятування мого життя. Він дивувався з того, як я міг знати, що саме він намагався мене врятувати, але мало того – я знав, що він кликав мене по імені, пробував пульс та працював наді мною аж до прибуття підкріплення. Я плюнув на це і тримав решту історії у таємниці. Кількома тижнями пізніше мене перевезли кораблем додому, і я почав навчатися, аби стати вчителем. Завдяки тому, що пережив у В'єтнамі, відчував, що повинен захищати жінок та дітей. Допомогав добровольцем при будівництві будинків для згвалтованих і покинутих жінок та їх дітей. Відтоді я пережив кілька інших надприродних пригод, але про це якимось іншим разом. Сподіваюсь, що мої переживання під час клінічної смерті дадуть вам якесь світло для власних пошуків.

Можливість бути поза своїм тілом у небі

2 до Коринтян 12:2: *«Я знаю чоловіка в Христі, що він чотирнадцять років тому **чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, знає Бог, був узятий до третього неба**».* Міркування про те, чи це сталося у тілі, чи без тіла, доводить, що така можливість насправді існує. Лук 23:43: *«І промовив до нього Ісус: **Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю**».* Тут це цілком очевидне, проте деякі окремі групи ставлять цю частину під сумнів, кажучи, що тут помилка у послідовності слів, та розташовуючи слово «сьогодні» перед двокрапкою! Дивно, що цю «помилку» досьогодні не виправлено у жодній Біблії, крім Біблії Свідків Єгови. Проте Ісус ніде не говорить «поправді кажу тобі сьогодні» – так, ніби ставив особливий акцент на тій обставині, що той буде в раю не сьогодні, а колись у майбутньому, що лише після такого коригування відповідає їх вченню. Ці люди не знають, що Господь виражає акцент вже у слові «поправді» («Амінь»). Справа в тому, що за єврейсько-грецькими звичаями, якщо «амінь» виголошувалося перед реченням, це мало значення «безсумнівно» або «істинно», і у такий спосіб наголошується те, що буде сказано; якщо «амінь» ставиться наприкінці речення, це означає дещо «міцне» або «вірне». Тут має місце таке саме оспорювання Слова Божого, як те, що було висунуте в раю сатаною: «Чи Бог наказав?», після чого сатана – боронь Боже – спростовував Єві не Слово Боже, а його пряме значення! 2 до Коринтян 11:3: *«Та боюсь я, як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попусувалися ваші думки, і ви не **вхилилися від простоти й чистоти, що в Христі**».* В англійській Біблії тут «від нескладності».

Матвій 17:3: *«І ось з'явилися до них Мойсей та Ілля, і розмовляли із Ним»*. Це – ще один неспростовний доказ! У цьому випадку Ісус молився не «до святих», а до свого Отця – Найвищий Бог тоді послав не ангелів, а двох Божих пророків, що померли задовго до цього та, як очевидно, їм ведеться цілком добре, бо Бог є Богом не мертвих, а живих! Тут не мали місця ані спиритизм, який Біблія однозначно засуджує, ані викликання духів. Сатана здатен добре підробляти такі речі, аби вони виглядали саме так, як оригінал! Якщо існує фальсифікат, десь повинен бути й оригінал! Те, що люди виводять із Слова Божого, що дух та душа існують і після смерті, очевидно, наприклад, з історії Саула, який зажадав від ворожки, аби та йому викликала дух померлого Самуїла – попри всі заборони та застереження (1 Самуїла 28).

Буття 3:19: *«Бо ти порох, і до пороху вернешся»*. Чи йде тут мова про душу людини, про її дух, чи про тілесну оболонку? Здавалося б, дитяче питання, але, як не дивно, і це дехто спромігся перекрутити. Тобто нам відомо, що Бог створив людське тіло з пилу, але душа виникла завдяки тому, що Бог вдихнув до нього життя і назвав людину душею живою. З цього випливає, що коли Бог говорить про сон, з якого померлі прокидаються до суду, мається на увазі тілесна оболонка. Приклад цього міститься у Матвія. Матвій 27:52: *«І повідкривались гроби, і повставало багато тіл спочилих святих»*. Чи не здається дивним, що встали їх тіла? Чому не сказано просто – що багато святих прокинулося з гробів та воскресло з мертвих? Дух Святий тут чітко застерігає, що воскресіння – це питання тіла, а не душі або духа. Воскресіння духа людина переживає, коли до неї входить Дух Божий – вже у цьому житті. Іван 5:24: *«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя»*. Що стосується Матвія 27:52, важливо відзначити, що це було ще не те воскресіння, що станеться після Пришестя Господня, а лише передвістя того, що має статись у майбутньому у великому масштабі, що Господь засвідчує у 2-му Посланні до Тимотея 2:18: *«...вони погрішилися в правді, казавши, що воскресіння було вже, і віру деяких руйнують»*.

СТО ДЕВ'ЯНОСТИЙ ЗАГІН ЛЕГКОЇ ПІХОТИ

ДЖЕРРІ ДІЛЕЙНІ

Будучи сержантом загону, я займався організацією атаки у квасолевому полі, де у 140 метрах від місця, де починалися джунглі. З джунглів несподівано вийшов якийсь чоловік. На одному його плечі висіла зброя, а через друге був перекинтий мішок, у якому він носив запаси для В'єтконгу. Я відчув приплив сил. Міг нанести йому поранення або позбавити його життя. Разом з іншим солдатом з нашого загону

ми відкрили по ньому вогонь, і чоловік повалився на землю.

Як американського солдата мене тренували поводитись з людьми як з предметами. Нам також було сказано відбирати у мертвих солдатів ворога їх майно. Так що я у темряві підійшов до нього, взяв у нього з кишені гаманець та поклав його до своєї.

Наступного ранку один з солдатів мене спитав, що ж за трофей я вчора взяв. А оскільки я про це забув, то засунув руку до кишені та витяг гаманець, який відхопив у В'єтконгу. Виявилось, що це мій власний гаманець!

За два тижні до цієї події Сто дев'яностий загін легкої піхоти, до складу якого я входив, діяв у джунглях між селами де у 40 кілометрах на північний схід від Сайгону. Я вів загін крізь джунглі, як завжди, разом з іншою командою. Сталося так, що наша команда якось обігнала інші та вийшла на передову. Переді мною йшло двоє-троє солдатів, що нас вели. Вода, яку ми переходили вбхід, була дедалі глибшою. Врешті-решт я закричав одному з офіцерів, що нам слід змінити напрямок, оскільки дно дедалі поглиблюється, і з нас може стати неважка мішень. У цю мить зарості джунглів зробилися майже непрохідними. Один з чоловіків, Білл Вудс, вийшов уперед та почав за допомогою мачете просікати шлях крізь бамбуки. Я прямував за ним, але він, пройшовши де у десять кроків, зупинився, обернувся до мене та прошепотів мені до вуха, що гадає, що ми дісталися до пастки. В'єтконг наближався до нас у формації літери U та був прямо перед нами, біля Білла та мене. Решта загону швидко відступила назад, за густу бамбукову стіну.

У цю мить ми разом з Біллом були по підборіддя у воді. Зненацька Білл спіткнувся та зник під водою, а я там залишився один. Пізніше я з'ясував, що він швидко занурився, проплив під водою та зринув за мною. У воді була велика колода. Намагаючись її

обпливти, я потривожив солдатів В'єтконгу, що ховалися за нею. Розпочалася стрілянина з автоматів. Я хотів перехитрити їх, аби вони подумали, що я мертвий, – затримати дихання, зануритися та випливати на берег обличчям донизу.

Зробивши це, я з'ясував, що зачепився ногами за коріння дерева, а до того ж на моїй спині висів 36-кілограмовий рюкзак. У цю мить В'єтконг кинув до води дві гранати, і у цей момент мені здалося, ніби хтось вимкнув світло.

Раптово настала справжнісінька темрява. Я відчував, що стою у своїй формі, гарно випрасуваній та чистій, але без зброї та рюкзака. Переді мною був довгий шлях, а з кожного боку, куди око сягало, лежало безмежне соняшникове поле. Там були також різноколірні квіти – жовті, коричневі, зелені, а блакить неба була такою прекрасною, якої я ще ніколи в житті не бачив. Не міг збагнути, де ж це я знаходжуся. Подивившись, побачив на кінці шляху яскраве світло. Коли я на нього дивився, світло раptom опинилося біля мене. Ніколи в житті я не бачив такого саява. Описати це неможливо. Це світло наче мене звабило. Я не міг відвести від нього очей та був ним оточений.

Поступово усвідомив, що праворуч від мене хтось стоїть. Я не дивився, але знав, що там хтось є. Звідкись з надр душі виринула думка: «Прошу, не забирай мене, я ще не готовий». Про смерть нічого не було сказано, але я знав, що йдеться саме про це. Потім подумав про свою матір. Один з моїх рідних був убитий у В'єтнамі, і я знав, як це позначилося на його сім'ї. Гадав, що моя мати б цього не пережила.

Все ще стоячи в оточенні світла, я почув голос, що казав: «Не бійся, все буде гаразд». Голос долинув з правого боку. Коли я його почув, то відчув невимовну любов, що наповнює мене від голови до пальців ніг. Потім знову почув той самий голос: «Якщо він ще не готовий, то можеш узяти його назад». Я відчув, як ця істота бере мене за праву руку, і негайно отямився. Я лежав на землі, і всі люди з мого загону стояли навколо мене або сиділи біля мене на колінах.

Офіцер стояв переді мною навколішки та обома руками стискав мою грудну клітку. Я закашлявся та почав відхаркувати воду. Той сказав здивованим голосом: «Усе гаразд?» Я відреагував: «Гадаю, що так». Він спитав мене, що сталося, а я сказав, що справді не знаю. Один з тих, що стояли поруч, сказав: «По тобі кинули гранати». Інший сказав: «Сержанте Ділейні, якщо ви будете таке робити, то почнемо вірити тому Богу, про якого ви постійно говорите».

Я сказав офіцерові, що коли ми повернемося на базу, він отримає Срібну зірку за те, що заради мого врятування ризикував життям. Цілком розгублено поглянувши на мене, він сказав: «Але я до тебе навіть не доторкався!» Я гадав, що він просто скромний, та сказав йому, що відчував, як він тримає мене та витягує з води. «Усе було зовсім не так», – відповів той – «я увійшов до води, але не міг до тебе наблизитись, бо всюди літали кулі. Потім стався великий вибух. Ти після вибуху зник, і ми гадали, що тебе втратили. Але зненацька побачили, як з води виринає твоя рука, і в одну мить ти був перед нами».

Повірити в це було важко. Схоже, що мене справді врятував не він. Але якщо до води за мною прийшов не він, залишається тільки одна відповідь – це була Божа рука, що дивовижним чином витягла мене з підводного корча на безпечне місце.

Я встав, застібнув одяг, і ми вирушили далі. Перед цією подією я з незрозумілої причини витягнув свій гаманець з кишені штанів та поклав його до сорочки. Коли застібався, помацав кишеню сорочки. Гаманця не було, і я знав, що не існує способу, як його повернути. Гадав, що він лежить десь під водою, до якої я занурився.

Двома тижнями пізніше ми були у тому квасолевому полі, десь у 140 метрах від місця, де починалися джунгли. Коли відкрив гаманця, якого відібрав у В'єтконгу, то з'ясував, що моїх грошей там немає, а на місці, де були вставлені фотографії моєї сім'ї, зараз були фотографії в'єтнамської сім'ї. Не можу передати своїх відчуттів у цю мить, коли мене вперше охопила думка, що я вбиваю людей. Той чоловік, якого я вбив, був членом якоїсь сім'ї – так само, як і я. І його сім'я тепер за ним сумує. Усвідомив безглуздість війни. Усе, що цей чоловік робив, було бажання вигнати мене із своєї власної країни. Примиритися з цією подією було для мене непросто – через ту невимовну любов, яку я пережив під час клінічної смерті. Не знав, як довго ще зможу протриматись у В'єтнамі за таких обставин.

Ще за тиждень у жорстокому бою до мене влучили. Я втратив праву руку. Мене направили додому до американської лікарні, аби я вилікувся фізично, але я страждав страшними посттравматичними депресіями. У дійсності я декілька років вважав, що від цього з глузду з'їхав. Ні в кого, кого я знав, не було досвіду, схожого на те, що пережив я, і я навіть ніколи ні про що подібне не читав.

Я виховувався християнином, ріс у церкві і навіть деякий час був пастором. Після В'єтнаму я знову пішов учитися та отримав ступінь бакалавра у галузі психології. Потім відвідував консультаційне навчання. Травма, яку я пережив, була настільки тяжкою, що мій шлюб врешті-решт розпався. Мені самому довелося лікуватись. Консультант мене розпитував, від чого я помирав, а коли я йому про це розповідав, то ми сиділи та плакали обидва. Це був початок відновлення мого душевного здоров'я.

У 1975 році у журналі «Рідерз Дайджест» я прочитав про одну даму, що пережила клінічну смерть, і полегшення, яке я відчув, було неймовірним. Виявляється, я не збожеволів, а це трапилося зі мною насправді! Єдиним уроком, який я від цього отримав, було те, що наш Бог – дуже чуйний та завжди готовий вибачити. Нам не треба бути доскональними, лише готовими до покаяння. Бог там є для того, аби підняти нас та використати у Його славу.

Джеррі Ділейні працює кваліфікованим психологом, а також у пасторському колективі церкви.

З НАЦИСТСЬКОЇ НІМЕЧЧИНИ ДО КЛІНІЧНОЇ СМЕРТІ

Інгеборг Міллер

Я народився та до тринадцятирічного віку виховувався бабусею у нацистській Німеччині, у місті Кройцберг на польському кордоні, осторонь від полум'я війни. Якщо не рахувати розлуки з батьками та гулу американських літаків над головою на шляху до бомбардування Берліна, моє дитинство не було зачеплене страхом, ненавистю та всім цим страхіттям – аж до моменту, коли пізнього вечора хтось постукав у наші заколочені вікна та попередив нас, що наближаються росіяни. Бомби над Берліном завершили Другу світову війну у Німеччині, але зараз нам загрожував новий ворог – комунізм, що ставив під загрозу нашу свободу та життя. Червона армія стояла десь

у двох годинах від нас, тож нам треба було встигнути потяг о сьомій годині ранку, що мав відвезти нас із Східної Німеччини на захід. У метушні та сум'ятті я був відокремлений від своєї любимої бабусі. Цей потяг врятував нам життя, як і багатьом іншим людям. Я знову приєднався до своєї сім'ї, але свою бабусю більше ніколи не бачив.

Після тривалих переживань втеча моєї сім'ї скінчилася. Першої червневої суботи 1945 року – чотири тижні після скінчення війни у Німеччині – моя мати послала мене до міста Зігенбург у семи кілометрах від нас – купити подарунок на подяку сім'ї, що взяла нас під свій дах. Коли я йшов один, то побачив американський військовий транспортер та двох Г.І. з гвинтівками через плече. Сказав: «Привіт, як справи?», але відповіді не отримав. За пару метрів після того, як я пройшов повз них, мене раптом схопили ззаду. Рука заткнула мені рота, мене насильно обернули, і я опинився віч-на-віч з одним з солдатів. Той ухопив мене навколо шиї та стиснув. Душачи мене, він відтягнув мене до лісу та по дорозі бив мене ногою. Ядуха та побої були настільки шаленими та болючими, що я вже не міг цього витримати та просив Бога, аби Він узяв мене до себе. Наступне, що пам'ятаю, – як я стояв над своїм тілом та дивився на нього згори. Бачив, як солдат відпускає моє безсиле тіло на землю. Пнув мене востаннє, але як дивно – я зовсім не відчував болю! Спостерігав за ним, як він повертається до свого транспортера. Його товариш повернув йому гвинтівку, і вони поїхали.

Найбільш вражаючим в усьому цьому було те, що коли мене душили, я ясно відчував, що знаходжуся «під захистом», або точніше – за мною стежить якась невидима істота. Дійшов того висновку, що вірю, що ця істота перебуває з усіма людьми, яких вбивають, так що знаю, що за нами хтось доглядає. І тієї миті, коли мене вбивали, я відчував це запевнення у спосіб, який не здатен описати.

Не маю поняття, як я там опинився, але в одну мить я стояв на якомусь переході, оточеному кольорами, – такими, як білий, блакитно-сірий та рожевий. Переді мною була величезна брама, схожа на двері собору. Цю браму не було прикріплено до жодної будівлі, вона була шість-десять метрів заввишки та трохи прочинена. З цього отвору сяяло яскраве, дуже яскраве світло. Мене охопило невимовне відчуття любові та спокою; я ніде не почувався настільки жаданим та любимим, як у цьому місці. Раптом відчув присутність своєї бабусі. Хоч і не бачив її, відчував її сповнену любові присутність. А у наступний момент знову пережив кожну думку та емоцію, які зазнав у житті. Усвідомив страхіття та красу всього, що пережив за своє життя, а також усвідомив, якою помилкою є ненависть та як важливо її позбутися.

Прийшов до тям дещо пізніше. За шість місяців після замаху на мене дізнався, що моя бабуся потрапила до радянського полону та померла від голоду. З останніх сил вимовляла моє ім'я.

З перспективи часу, що минув, усвідомлюю, що навчився багато корисного, – як дозволити ненависті, аби від нас пішла, а також про необхідність любити. Вірю, що це в моєму житті мало статися, аби я навчився дечому новому. Перекоаний у тому, що все, що відбувається, має свою причину, і що навіть зі страхіття може виникнути добро. Якби сьогодні зустрів того солдата, що намагався мене вбити, мені б довелося подякувати йому за те, що він відіграв свою роль у вищій драмі, яка мене стільки навчила.

ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ТАБЛЕТОК

Мікі П.

Мій шлюб розпадався. Я вирішила, що всім буде краще, якщо мене тут вже не буде. На той час я була «християнкою-відступником», тобто вірила в те, що якщо скою самогубство, то піду до пекла. Знала, що самогубство – це погана річ, проте наковталася таблеток, опустила на коліна та просила у Бога прощення за те, що я щойно зробила. Відчула себе сповненою Духа Святого та відчувала, що Бог мене простив. Почавши куняти, пішла лягти у ліжко, весь цей час молилася, просила Бога вибачити мені та казала Йому, як я Його люблю.

Раптом, перш ніж встигла будь-що усвідомити, я ширяла над своїм ліжком та дивилася вниз на своє тіло. Була поблизу від стелі. Знала, що померла, і бачила згори, як моє безсиле тіло лежить внизу на ліжку.

У цю мить відчула, як щось тягне мене крізь величезний порожній простір, де не було стін, але могла бачити, що мене тягнуть чимось, схожим на тунель, із світлом, що підсилювалося. За якийсь час я стояла перед розкішною брамою ручного ковання, вкритою найбільшими та найяскравіше сяючими квітами усіх можливих кольорів, які я будь-коли бачила. Величезні квіти, у шість разів більші, ніж відомі нам на землі. По центру цього білого осяйного світла брама була прочиненою та знаходилася праворуч від мене. Я поклала руку на цю браму та хотіла через неї пройти. У цю мить усвідомила, що якщо я нею пройду, то зворотного шляху на землю в мене вже не буде.

Але перш ніж я встигла увійти, всередині мене промовив голос, я обернулася ліворуч, – а там стояв Ісус Христос! Побачила шрами від цвяхів на руках та ногах, – точніше кажучи, це були не шрами, а діри, що виникли внаслідок надриву від своєї власної ваги. Ми розмовляли між собою не губами, а внутрішньо, подумки. Я підбігла до Нього та обійняла Його ноги, цілувала їх, кажучи, як страшенно Його люблю. Його руки опустилися, і Він притис до Себе мою голову, у той час як я ридала.

Раптом Він обернувся та поглянув у напрямку нагору ліворуч, у цю мить я встала на ноги, дивлячись у тому ж напрямку, що й Він, і побачила, що стою перед велетенськими сходами, від яких струменіло світло. Там був величезний престол. На ньому був Бог-Отець. Ісус стояв по правій руці Божій внизу біля престолу. Я почала говорити до Бога та сказала Йому, як сильно я люблю Його та Ісуса, але Бог мені одразу не відповів. У цей момент я усвідомила, що Ісус розмовляє з Отцем внутрішньо, кажучи йому, як сильно я Його люблю та вірю, що Він помер за мої гріхи.

Ісус був посередником між мною та Богом. У цей момент Бог Його вислухував. Отець почав розмовляти зі мною тільки після того, як Ісус поклопотався за мене. Потім Бог-Отець звернувся до мене внутрішньо та сказав мені, що мене дуже любить. Сказав мені, що я мушу повернутися на землю, «твій час ще не надійшов». Я просила Його, впадши при цьому на коліна, благаючи не посилати мене назад. Таку велику любов та спокій відчувала. У цю мить у мене не було ніяких думок про світ, думала лише про небо. Плакала та просила Бога так голосно, що раптом відчула, як Його руки простяглися до мене від престолу (хоч я їх і не бачила, але відчувала навколо себе), і Він підняв мене з землі, тримаючи мене на руках так, як мати тримає свою дитину. Гойдаючи мене, Він міцно притискав мене до Себе. Потім ніжно поставив мене на ноги та сказав, що мій

час ще не настав. У цю мить Він сказав мені, що мені треба вертатися, бо в мене народяться діти, так що мені слід повернутись, аби прийняти цей Його дар. (Ще до моєї смерті мені лікарі сказали, що я не можу мати дітей.)

У цю мить мені закортіло повернутись, і тільки після цього Він послав мене назад. Ісус стояв з лівого боку від мене перед престолом Божим. Це означає, що стояв по Божій правій руці. Тієї ж секунди, коли Бог сказав мені, що дає мені дітей, я почала мислити по-земному і знову вирушила у подорож крізь той порожній простір, аж нарешті знову ширяла над своїм тілом у ліжку. Відчувала, як входжу до нього ногами крізь голову та спускаюся до свого тіла. Коли розплющила очі, мій чоловік стояв на колінах та молив Бога, аби Той не віднімав мене в нього.

Амінь, це РЕАЛЬНЕ... слава ГОСПОДУ.

ЗАПИТАННЯ:

(Запитання – їх безліч, наводжу лише вибірково)

Чи важко було описати словами те, що ви пережили?

Так, неймовірна краса неба і ті яскраві кольори, що там були, а перш за все та любов, яку я там відчувала, – ніякі слова у нашій земній мові неспроможні це виразити.

Яким був стан вашої свідомості та клітливості?

Я БУЛА МЕРТВОЮ; ЗНАЮ, ЩО БУЛА У ПРИСУТНОСТІ БОЖІЙ.

Чи не здавалися вам ваші переживання трохи сном?

АНІТРОХИ, ЗОВСІМ НІ. ЦЕ БУЛО РЕАЛЬНИМ.

Чи змінилося якимось чином ваше життя після цієї пригоди?

Так. Я стала дуже полум'яною християнкою та невпинно допомагаю іншим, навіть бездомним. Бог послав мене назад на землю з певним наміром, а не для того, аби просто так жити.

Чи ділилися ви цим досвідом з іншими?

Лише з кількома друзями та своїми дітьми.

Якими були ваші емоції після того, що ви пережили?

ЛЮБОВ. ВЖЕ НЕ МОЖУ ДОЧЕКАТИСЬ, КОЛИ БУДУ В НЕБІ НАВІКИ.

ПІСЛЯ МІСЯЦІВ ТЯЖКОЇ ДЕПРЕСІЇ

ЛАЙЗА

Приблизно три роки тому Лайза пережила клінічну смерть. Після місяців тяжкої депресії та фізичного болю від палючої виразки одного дня отруїлася таблетками. Її сестра-близнюк знайшла її вранці у судомгах, наполовину розтягнутою впоперек ліжка. Перш ніж встигла викликати 911, Лайза впала на підлогу та у смертельній судомі викручувала їй руки. Тут історія продовжується її власними словами.

Я не бачила ніякого світлового тунелю. Прокинулася – і стояла, випрямившись, у задній частині чогось схожого на величезну залу без стільців. Стіни були з золота, і до них були оправлені різні коштовні камені. Спочатку я була далеко ззаду, не можучи збагнути, де це я знаходжуся. Там грали на валторні музику такого собі класичного стилю, і церемонія була дуже формальною. Були там і танцюристи з прапорами розкішних кольорів, що танцювали у якийсь надприродний спосіб. Я відчувала, що наближаюся вперед, не відчуваючи при цьому, аби мої ноги піді мною рухалися.

Там був довгий прохід, і з кожного боку цього проходу сиділо 10–15 чоловіків. Вони були один навпроти одного, на них було одіяння та золоті корони, як у царів або суддів. Сидіння, на яких вони сиділи, були довгими, золотими, а на кінці проходу був порожній стілець. Я наблизилася до них, і у цю мить до мене зліва вийшов чоловік у довгому одіянні. Його волосся було коротким, темно-русявим, на голові – вінок з листя, переплетений рослиною, що зветься «дитяче дихання». Він усміхнувся та підійшов до мене з простягнутою правою рукою.

Ніжно взяв мене за руку та сказав: «Привіт, Лайзо. Мене звать Петро, ласкаво прошу на свято».

Сказавши це, він відчинив великі двері, і я увійшла до приміщення, що було переважно білим. Там були великі розкішні накриті столи, на них – соковиті фрукти та великий фонтан червоного вина. Тут було лише пару чоловік, одягнених у звичайний сучасний одяг.

Цієї миті мої очі застелилися білим, але це було не схоже на туман. І мене посадили на праве коліно дуже високої сильної постаті, що любовно стисла мене у своїх обіймах. Я почула глибокий чоловічий голос, що пролунав у моєму правому вусі: «Лайзо, вони працюють над твоїм тілом, так що тобі слід покватитися. Хочеш повернутися? Твій син тебе потребує».

Пам'ятаю, що я немов забула, що полишила Землю.

Нічого не сказала, і тоді голос пролунав сильніше, прямо у моєму вусі: «Лайзо, треба поспішати, над твоїм тілом працюють. Хочеш повернутися?»

І почула ще голосніше: «Райан потребує тебе».

Він сильно наголосив на імені мого сина. У цей момент я вмить усвідомила, що залишила там свого дев'ятирічного сина, та цієї ж миті отямилася у машині швидкої допомоги.

Пізніше мені сказали, що я вимовила: «Я хочу бути в раю з Ісусом».

Так що таке от зі мною сталося. Оціню ваш коментарій. Раніше ніколи ні про що подібне не читала. Це було майже як фільм, і знаю, що це звучить майже неймовірно.

ПЕРЕДОЗУВАННЯ

ОДЕН ФОНГ

Мій батько був голлівудським артистом, відомим як Бенсон Фонг. Він грав у серіалах Чарлі Чена, а також у фільмах *Keys of the Kingdom* та *Thirty Seconds over Tokyo*. Завдяки його способу життя я виховувався в оточенні знаменитостей усе своє життя. Постійно зустрічався з такими людьми, як Грегорі Пек, Джун Еллісон та Джек Леммон.

У мої юнацькі роки мій батько майже не був удомо, а якщо це траплялося, то був дуже суворим. Я був його єдиним сином, так що він вкладав до мене великі очікування.

З тринадцятирічного віку я почав бунтувати. Спочатку пив віскі, потім часто курих траву і врешті-решт дійшов до наркотика ЛСД. Так само, як і безліч наркоманів, і я став перекупником наркотиків, продавав здебільшого ЛСД, марихуану та гашиш. Пару роками пізніше переїхав до Лагуна Каньон, що користувався дурною славою притону наркоманів, та зробився близьким другом Роузмері Лірі – дружини одного ЛСД-гуру, Тімоті Лірі. Саме він – та людина, що вигадала приказку «Увімкнися, настройся та відпади». Так я погруз у східному містицизмі, аби за допомогою наркотиків примножити свої «духовні» враження.

Я сприймав те, що робив, дуже серйозно. Якось постився 45 днів та ночей. Займався йогою цілі години, сидячи при цьому на камінні у пустелі Джошуа Трі Моньюмент (національний парк поблизу від Палм-Спрінгс).

Сідав на ковдру та спостерігав за тим, як світ обертається, намагаючись зосередитись та усвідомити досконалість. У моїх духовних мандрах не залишилося, мабуть, нічого, що я не спробував.

Врешті-решт я дійшов до стану такої фрустрації, що вирішив раз і назавжди стати з Богом одним цілим, скоївши самогубство за допомогою передозування наркотиками. Тож у 1970 році у цьому парку напхав до себе чисте ЛСД у кількості 150 доз та негайно забився у судомогах. Упав на спину та не міг дихати. Пам'ятаю, що помирав, за свідченнями людей, що були навколо мене; ті знали, що я мертвий.

Пригадую, що прогягом цього часу моє серце почало шалено бити, а потім зупинилося. Я спокійно помер. Потім раптом почало сутеніти, і я не міг більше нічого побачити. Шукав світло, аби бути здатним до нього вирушити. Саме те світло, про яке мені казали окультисти та медіуми, що його слід очікувати.

Не побачивши ніякого світла, я у відчаї зволав: «Ісусе, якщо Ти справжній, порятуй мене!» А потім сталося щось надприродне. У темряві показалося світло, яке підсилювалося та дедалі яскравішало.

За хвилину я отямився та побачив під собою чоловічу постать. Сяйво було таким, що я не міг на Нього навіть поглянути. Навіть сонце, що світило за Ним, у порівнянні з Ним виглядало дуже тьмяним. Я скулився, намагаючись сховати голову в пісок, але відчував, що Той, ким би Він не був, здатен бачити прямо крізь мене, крізь кожен часточку моєї істоти. Не було куди сховатися. Я почув Його голос: «Я Альфа й Омега, Початок і Кінець». У цю мить я знову повернувся до цього світу. Невдовзі після цієї події група моїх старих друзів, що нещодавно навернулися на християнство, відвела мене до одного проповідника у Лонг Бреч. Пригадую, що уважно прислухався до того, що він говорить, та знав, що це – саме те, що мені слід зробити. Мусив цілковито і повністю віддати своє життя Ісусу Христу.

Зараз Оден Фонг – пастор у Калгарі Чепел (Коста Меса, Каліфорнія).

СПРОБА САМОГУБСТВА

ГЕНРІЕТТА, ВЕЛИКОБРИТАНІЯ

Як і багато інших молодих людей, я гадала, що вже знаю все. Мені хотілося якось звільнитися від минулого, що мене стискало, та почати насолоджуватись життям. Спочатку мені це вдавалося. Чоловік – називаймо його Саймоном – прийшов до мого життя, і почався зв'язок, що спочатку виглядав чудово. Проте одного дня я Саймонові сказала, що від'їжджаю на півроку у навколосвітню подорож. Так що продала будинок, пішла з роботи, маючи намір поїхати через США до Австралії. Коли була у Каліфорнії, відвідала друзів, у яких я була в гостях вже шість місяців тому. Вони були християнами, і при цій нагоді я відвідала один з біблійних уроків. Хоч я й росла у християнському домі, почала відкривати, що життя християнина дуже непросте. Це тому, що я не повністю розуміла правду про те, як сильно Бог мене любить.

Ми вивчали вірш у книзі До Євреїв 4:16, де говориться: *«Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать»*. Хтось задав питання – що робити, коли вже знаємо, що гріх нас переборє? Я насторожилася, бо завжди грішила, і від цього у мене було тяжке відчуття. Одна пані сказала, що коли знаємо, що грішимо, треба волати до Бога, навіть під час вчинку як такого, і сказати: «Отче, помилуй мене у цей час потреби».

З якоїсь причини я під час своїх відвідин відчувала, що більше не можу продовжувати свою шестимісячну подорож. Мені хотілося почути від Саймона його остаточне рішення, так що я зателефонувала йому до Англії та спитала: «Слухай, ти мусиш прийняти рішення або зараз, або ніколи». І тоді він вирішив припинити наші відносини, хоча між нами не було ніяких причин для розриву.

Незважаючи на це, я купила квиток на літак у зворотному напрямку та повернулася. Відчувала такий біль, начебто мене різали на шматки, і почала подумувати про самогубство, оскільки вже не була здатна уявити собі життя без нього.

Як тільки я була вдома, знову зателефонувала Самонові, і він приїхав до мене. Свого рішення не змінив. Хоч я йому цього й не сказала, моя душа кричала: «Якщо ти вийдеш цими дверима, то я покінчу з собою». Він пішов, не знаючи, що в мене на думці. Я подумала: «Добре, час надійшов. Боже, ненавиджу Тебе, Ти проти мене».

Ніхто, крім Саймона, не знав, що я знову вдома, і мені не хотілося ні з ким розмовляти про свій намір. Була настільки розлюченою на Бога, бо звинувачувала Його у цьому, що негайно після відходу Саймона передозувалася медикаментами.

Моя сестра з якоїсь причини вирішила прийти до моєї квартири, хоча й не знала, що я всередині, і негайно викликала «швидку», яка вмить відвезла мене до лікарні, де мені врятували життя.

Другого дня вранці, коли я прокинулася, моя сестра сиділа біля мого ліжка, і я подумала: «Ой, Боже, я досі серед живих, ще й досі тут». Моєю першою думкою було вийти з лікарні, аби спробувати знову.

Але мій психіатр наче знав, що в мене на думці, і не відпустив мене з лікарні. Я намагалася наговорити йому, що не маю намірів скоїти самогубство, але марно. Тим часом моя сестра зателефонувала християнському психіатру, який залишив усе та приїхав за мною до лікарні. Коли він сказав, що я буду під його наглядом, мене відпустили. Він залишив мене наодинці із своїми дуже добрими друзями, які стерегли мене 24 години на добу, оскільки йому треба було піти зробити щось дуже важливе.

Для мене це було дуже ганебним, бо вони нічого не знали ані про мої відносини з Саймоном, ані про те, що трапилося. Я переконала їх, що зі мною все цілком гаразд. Ті відвезли мене назад до моєї квартири.

Близько одинадцятої години вечора той доктор дзвонив мені, кажучи, що хоче зі мною розмовляти, але не наодинці, тільки у присутності інших християн. Я розгнівалася та хотіла негайно накласти на себе руки. Але у квартирі вже не було ані таблеток, ані спиртного. З другого поверху я б тільки покалічила собі ноги, а порізати вени, у свою чергу, дуже боляче. Врешті-решт мені спало на думку налити ванну, а потім запустити до неї електричний струм. Я роздумувала у такому дусі аж до півночі. Там не було нікого, хто міг би мені в цьому перешкодити, так що я сіла та написала традиційного прощального листа, де пояснила, що в мене на душі. Пояснила своє безпросвітне відчайдушне становище, від якого не було куди втекти, з моменту, коли я зателефонувала з Каліфорнії. Це була глибока яма, з якої я не була здатною видертись сама.

Я все ретельно обдумала та вирішила, що якщо я – дитя Боже, то перед тим, як померти, ще помолюся. Знала, що самогубство – це гріх, і не була впевненою в тому, що все ще зможу увійти на небо, оскільки у момент смерті людина грішить. У цю мить мені пригадався той вірш про Божу допомогу в час потреби. Я взяла Біблію, встала навколішки та відкрила Послання до Євреїв 4:16. Замість того, аби волати в душі до Бога, як я це довго робила, цього разу я молилася крізь цей вірш та сказала Богу: «Боже, приходжу до Тебе у мій час потреби, приходжу до Твого престолу милості. Мені жаль, що я кою самогубство, Господи, але іншого виходу більше не бачу».

Навіть не договоривши цього, я несподівано опинилася перед Богом. Люди сказали мені, що я безсумнівно померла, але я не впевнена в тому, що саме сталося. Усе, що знаю, – це те, що я там була. Ісуса не бачила, тільки Бога Всемогутнього. Не знаю, як

Він виглядав, – через те світло та тепло. Потім Він звернувся до мене та привітав мене, а я сказала тільки «привіт». Його наступні слова можуть здатись кумедними, але тоді у мене враження не було такого. «Ти тут зарано», – сказав Він, на що я відреагувала тим, що це знаю та шкодую про це. Після цього Бог спитав мене, що я тут роблю, – мовляв, мій час ще не надійшов. Його любов до мене була настільки великою, що я вилила перед Ним свою душу, сказавши, що через той біль вже не можу так жити далі. Він відповів: «Я знаю, що вже більше не можеш, але прийти додому тобі ще не можна».

У мене не було ніяких негативних відчуттів на зразок того, що я тут нежадана, нічого подібного. Відчувала, що якби підійшла до лівого боку Божого престолу, то могла увійти на небо. Він знову сказав: «Додому тобі ще не можна, є люди, що потребують, аби ти з ними розмовляла». Хоча переді мною було світло, за мною була темрява. Я озирнулася та побачила групу людей. Вони стояли у двох групах у колі, у формі цифри вісім. Бог показав мені, що ці люди – на шляху до пекла, якщо я з ними не розмовлятиму. У мене не було ніяких заперечень, знала, що Він говорить правду.

Я обернулася знову до Бога та просила Його, аби Він не посилав цих людей до пекла, але послав до них когось іншого, хто розмовлятиме з ними замість мене. Він відповів: «Не можу, це доведеться зробити тобі».

Я знала, що ніяких аргументів у мене немає. Знала, що надійде час, коли я розмовлятиму з цими людьми. Що мені не треба було б їм казати, чи слід було мені врешті-решт привести їх до Бога – цього я не знала. Знала тільки те, що це – моя робота, і ніхто інший цього зробити не може.

Я вже оберталася та казала, що згодна на своє повернення, коли цієї миті знову усвідомила, до чого повертаюся, і знову сказала Богу, що повернутися не можу, бо вже не здатна перенести цей біль. Але іншого вибору в мене не було, небо – це місце досконалості, і тому я мусила повернутись, аби розмовляти з цими людьми.

Коли обернулася востаннє, аби вийти з Божої присутності, Бог сказав мені: «Зателефонуй комусь іншому».

А у наступний момент я знову була у квартирі, стояла на колінах на підлозі, а телефон був прямо біля мене. Подумала, що подзвоню тому психіатру, що сказав мені, що можу дзвонити як вдень, так і вночі. Набрала його номер, але ніякої відповіді. Кинула слухавку та закричала на Бога: «Так добре, мені доведеться померти, бо він не піднімає слухавку». Начебто цим казала Богу: «Так Тобі не пощастило, Боже, я все одно йду».

Останні Божі слова були «зателефонуй комусь іншому», і я знала, про кого йдеться. Тричі набирала номер, але жодного разу не набрала його до кінця, і мені довелося покласти слухавку. Всередині мене точилася боротьба, але тихий Божий голос не переставав казати мені: «Зателефонуй йому».

Нарешті я набрала весь номер, і з моїх уст вирвалися слова: «Ой, тату, мені зараз хочеться накласти на себе руки, але помирати не хочу». Вперше у житті я вимовила такі слова, а тато сказав: «Я знаю, Хлоє» та почав за мене молитися, але я не молилася разом з ним. Під кінець я перервала його та сказала, що немає сенсу, бо я все одно це зроблю. Він сказав, що зателефонує до лікарні, аби послали «швидку», проте я сказала: «Тільки спробуй!» Почала знову плакати і, нарешті, попросила його помолитися знову.

Він спитав мене, чи не молитимусь я разом з ним, і я погодилася. Це було важливо, бо в цьому вже була задіяна не лише батькова, але й моя воля. Я знала, що мені слід вибачити Саймону, і це здавалося неважким, бо думала про те, як його кохаю. Але коли намагалася вимовити слова прощення, усвідомила, що ненавиджу його. Коли ж мені врешті-решт вдалося вимовити ці слова прощення, відчула, що з мене звалився тонний тягар. Усвідомила, що лежу на підлозі, обтяжена всім цим, але коли це виговорила, то підстрибнула та закричала: «Все пройшло, все минуло!»

Пізніше я дізналася, у момент спроби самогубства я була вагітною, та усвідомила, що при самогубстві вбила б і свою дитину. Господь мені пізніше показав, що перша група людей, яких я бачила у небі, були ті, з якими мала розмовляти я, а та друга, далі від мене, – це група, з якою мала розмовляти моя дочка.

Хоча це становище здавалося нещастям, було вражаючим усвідомити, що Господь запланував цю дитину та приготував для моєї дочки людей, яким вона мала розповісти про Його любов.

Зараз моїй дочці одинадцять років, і вона привела багатьох людей до Ісуса – це чудово. Щоразу, коли вона розповідає мені про когось, з ким розмовляла, я стрибаю від радості, бо мені завжди згадується та група.

«З уст дітей й немовлят учинив Ти хвалу ради Своїх ворогів, щоб знищити противника й месника»

Псалом 8:3

П'ЯТИРІЧНА СЕНДІ

МАЛЕНЬКА СЕНДІ

У 1985 році, коли мені було лише п'ять років, ми поїхали покататися катером по місцевому озері. Мене вкусив комар, і я захворіла на енцефаліт. Я померла та потрапила до якоїсь темної порожнечі, де не відчувала ніякого болю та страху. Почувалася тут як вдома. Вдалині бачила маленьке світило. Його світло мене принаджувало. Я відчувала, як лечу до нього з величезною швидкістю. Не боялася. Коли увійшла до цього світла, відчула спокій та радість, але найбільш за все – глибоку любов. У світилі була мерехтлива сяюча хмара. З хмари я почула голос, що заговорив всередині мене, і я знала, що це Бог. Оскільки мої батьки ніколи про Бога не розмовляли та не брали мене до церкви, поправді не знаю, як пояснити, що я це знала, проте я це знала. Крім того, чітко відчувала, що це – моя справжня домівка – це місце, де я була разом з тим дивовижним світлом, яке було Богом.

(Прим. перекладача²: 1 Івана 1:5: «А це звістка, що ми її чули від Нього і звіщаємо вам: БОГ Є СВІТЛО, і немає в Нім жадної темряви». Дії Апостолів 22:6: «І сталося, як

² З англійської мови на чеську.

у дорозі я був, і наближавсь до Дамаску опівдня, то ось МЕНЕ НАГЛО ОСЯЯЛО СВІТЛО ВЕЛИКЕ З НЕБА». Дії Апостолів 12:7: «І ось Ангол Господній з'явився, і В В'ЯЗНИЦІ ЗАСЯЯЛО СВІТЛО».)

Я почувалася оточеною цим світлом та відчувала, що стала його частиною. Відчуття було схожим на те, як татусь тримав мене в обіймах, коли мене покусав собака, з тією різницею, що зараз відчуття було сильнішим. До нас приєдналося інше дивовижне світило, але меншого розміру. Це була дівчинка десь років десяти. Вона була схожою на мене. Можу сказати, що вона мене впізнала. Ми обійнялися, і вона сказала мені: «Я – твоя сестра, мене назвали на честь нашої бабусі Вілламетт, що померла за місяць до мого народження. Наші батьки називали мене скорочено – Віллі. Очікували, що розкажуть тобі про мене, коли ти будеш підготовлена до цього». Ми розмовляли між собою без слів. Зараз, з перспективи часу, це здається дивним, але тоді це здавалося мені природним. Вона поцілувала мене в голову, і я відчула тепло та її любов. «Сенді, зараз треба, аби ти повернулася», – сказала вона. «Ти повинна врятувати матір від вогню. Це дуже важливо, тобі треба повернутись, причому негайно». Це вона сказала з жалем, солодким голосом, злегка усміхаючись до мене. «Ні, мені не хочеться йти», – сказала я, – «я хочу залишитись тут з тобою». «Мати потребує тебе, аби ти вберегла її від вогню», – повторювала вона таким самим делікатним та ніжним способом. Але я, маленька розбещена егоїстка, почала канючити та влаштувала там сцену найгіршого гатунку. Повалилася на землю, схлипувала та колотила довкола себе так сильно, що впевнена – всі, хто стояв навколо мене, повинні були почуватися дуже неприємно.

Мені було показано дещо схоже на фільм, у якому я побачила своїх батьків, як вони там внизу, на землі, сидять біля мого лікарняного ліжка та виглядають дуже стурбованими й переляканими. Вони доторкалися до мене, зверталися до мене, просячи не помирати, – «Прошу тебе, не помирай» – та плакали. Я відчувала до них велике співчуття, але все ще не була здатною відмовитись від усієї тієї розкоші та прекрасного почуття від усього навколо мене, від цього неба. Бог усміхнувся до мене та подивився на мене з великим співчуттям. Я не могла бачити Його обличчя, але знала, що Він думає. Він сміявся з мого дитячого пустування.

Потім Він показав на інше світило, що формувалося вдалині. На мій превеликий подив, з цього світила сформувався мій дорогий друг та сусід Глен та голосно закричав на мене: «Сенді, біжи додому, мерщій додому!» Він сказав це з таким авторитетом, що я одразу ж перестала плакати та вмить опинилася у своєму тілі.

Я розплющила очі та побачила радісні обличчя своїх батьків, з яких випромінювало полегшення. Я розповіла їм про свою пригоду, яку вони спочатку назвали сном. Сказали, що того ж дня, коли мене покладали в лікарню, наш сусід Глен помер від раптового інфаркту. Це був милий старий чоловік, що завжди запрошував мого брата, мене та інших дітей з вулиці до свого саду гратися з п'ятьма собаками, що в нього були. Він любив дітей, давав нам їжу, подарунки та пригощав нас. Його дружина нарешті втомлювалася від нас та казала, аби ми йшли додому. Він їй налаював, кажучи: «Роуз, ніколи не кажи Сенді, що їй вже треба йти, їй тут можна залишатися стільки, скільки вона захоче». Я була його улюбленцем з-поміж усіх дітей, яких він запрошував до себе додому. Коли він на мене у такий спосіб закричав, це було для мене таким шоком, що я справді відмовилась від своєї боротьби та почувалася трохи присоромленою зі своєї поведінки. Згадую також, що у мене від цього було досить недобре відчуття. Про його смерть дізналася тільки після того, як розповіла свою історію батькам.

Я намалювала свою «ангельську сестричку», що привітала мене, та передала все, що вона казала. Мої батьки цим були шоковані. Зніяковіло встали та залишили приміщення. За деякий час знову повернулися. Підтвердили, що втратили дочку по імені Віллі. Та померла від отруєння з необережності десь за рік до мого народження. Батьки вирішили, що не скажуть про це ані моєму брату, ані мені, доки ми не зрозуміємо, про що йдеться у житті та смерті. Що стосується порятунку моєї матері від вогню – цього дійсно ніхто не знає.

Моя мати допомагає мені це писати, і я спитала в неї – яким було б її життя, якби я отримала те, що просила, і залишилася в небі? Та відповіла: «Після того, як Віллі пішла від нас, я цілі місяці проплакала; якби ми втратили й тебе, це було б як живе пекло та вогонь». З часом побачимо, але схоже, що саме це – правильна відповідь. Я знаю, що одного дня знову побачу Віллі та особисто спитаю в неї, що вона мала на увазі.

Ця історія змінила життя всієї сім'ї. Зараз ми всі ходимо до церкви та багато речей робимо по-іншому, ніж раніше.

ХМАРА СВІДКІВ

До Євреїв 12:1–2: *«Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що облутує нас, та й біжім з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри».*

Ці свідки, якими ми духовно ОТОЧЕНІ, хоч їх і не бачимо, – це герої віри, звичайні люди, які жили на цій землі та пішли до Господа. Вони – наші свідки, що, за Посланням до Євреїв 12, нас духовно оточують і, таким чином, бачать нас, хоча ми й не бачимо їх. Тобто схоже, що дехто отримує можливість стати свідками, що оточують своїх одновірців. Існує багато свідчень віруючих, які пережили клінічну смерть та бачили цих свідків. Таким чином, у цьому полягає ще один біблійний доказ того, що ті, хто помер у Христі, не просто так безсильно лежать у могилі. Оскільки вони бачать усе, що ми чинимо, – *скиньмо всякий тягар та гріх, що облутує нас, та й біжім з терпеливістю до боротьби, яка перед нами.* Ця боротьба – завдання, яке нам слід виконати на цій землі. З цієї хмари свідків вийшли Ілля з Мойсеєм та розмовляли з Ісусом. Марк 9:4: *«І з'явивсь їм Ілля та Мойсей, і розмовляли з Ісусом».* За цією подією спостерігало ще троє учнів.

Може, ви колись чули про дуже визначного місіонера Садху Сундара Сінгха (народився у 1889 р.), що якимось пережив надзвичайну надприродну пригоду, на підставі якої заявив: *«Якби християнин міг хоча б на мить побачити, що за ним спостерігають спочилі у Христі члени його сім'ї, він би негайно скинув свої гріхи».*

Про те, що ця хмара свідків включає як ангелів, так і віруючих, що увійшли на небо, говорить вірш до Євреїв 12:22,23: *«Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного, і до десятків тисяч Анголів, і до Церкви первороджених, на небі написаних, і до Судді всіх до Бога, і до духів удосконалених праведників».*

ВОГОНЬ УСЕРЕДИНІ

РаНелль Веллес

9 жовтня 1985 р. РаНелль Веллес та її чоловік намагалися пролетіти своїм легким одномоторним літаком крізь сніговий буран у центральному районі штату Юта. Збилися з курсу, потрапили в аварію, при якій врізалися до однієї гори, та загорілися. З опіками на 75 % тіла та у великих болях вона боролася за своє життя, повзучи з гори вниз, аби знайти допомогу. Віддавши всі сили тому, аби врятуватись, врешті-решт відмовилась від надії на життя, коли один з медичних працівників сказав їй: «Перестаньте боротись, ми робимо для вас усе, що в наших силах!» У цю мить РаНелль Веллес померла – за шість годин після аварії літака. Те, що приключилося з нею потім, надихнуло серця тисяч людей, які чули її вражаючу історію про життя, що знаходиться за цим земним життям.

Тієї ж миті я була втягнена до якогось вузького тунелю, крізь який я летіла з величезною швидкістю ногами вперед. Ця швидкість була немислимою. Ніщо на землі ніколи так швидко не літало і не може літати. Здавалося, що я лечу крізь галактики.

Потім почула голоси. Було схоже, що поруч зі мною подорожували й інші люди, хоч я й не знала, де саме. Разом зі мною пересувалася одна особа, що була одна та не говорила. Я нікого не бачила, але знала, що ця особа там десь є.

Голоси стихли, і різні ділянки мого життя прокручувалися перед моїми очима, як фільм, з великою швидкістю, проте, незважаючи на це, мені було все зрозуміло, і я витягла з цього урок. Потім – наступні та наступні епізоди з мого життя, доки я не побачила все своє життя, кожен секунду. Я не тільки розуміла всі ці ділянки життя, неначе сама брала участь у цих подіях та робила щось своїй матері або щось казала своєму батькові, братам та сестрі, але вперше в житті знала, чому... чому я це сказала або зробила. Через ці речі до мене прийшло пізнання, що стосувалося мене самої, але таке пізнання, якого не могли досягнути всі книги у цьому світі. Я розуміла всі причини всього, що я у своєму житті зробила. А також зрозуміла вплив, який мали ці вчинки та слова на інших.

(Прим. перекладача: Це, безсумнівно, свого роду суд, що слідує після нашої тілесної смерті. Євр 9:27: «І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд»)

Частина мене почала переживати певні епізоди мого життя, щодо яких я побоювалася, що мені доведеться знову їх побачити, але більшість з них не з'явилася, і тоді я зрозуміла, що ті вчинки, що мені не були показані, – це ті, в яких я покалася. Бачила себе, як у цих вчинках приношу щире покаяння, і хотіла, аби Бог зняв з мене ці страшні діяння разом з їх тягарем та виною. І Бог це дійсно зробив. Я не могла надивуватися Його вражаючій любові, що дозволила простити та зняти мої проступки так легко. Але потім побачила сцену, яку вже потім не переживала, і ці речі були такими ж огидними.

Бачила їх детально та спостерігала за тим, який вплив вони справляють на інших. Побачила, що безліч людей у своєму житті залишила на самоті. У мене були різні зобов'язання по відношенню до своїх знайомих, друзів та сім'ї, які я попросту відкладала, а потім було вже пізно, і виправити становище неможливо. Люди залежали від мене, і я бачила себе, як я говорю «я дуже зайнята» або «це не моя проблема», а потім наплювала на це. Моє безтурботне ставлення у дійсності завдало іншим спражнього болю та суму – болю, про який я ніколи не дізналася.

Мені була показана одна знайома, про яку мені було відомо, що вона в житті страшенно страждає. Було показано, що один з її провідних друзів обрав мене її провідником та помічницею. Потім я побачила свої особисті дурниці, які я робила, та позицію байдужості. Побачила, як усе це разом узятє вплинуло на мою подругу та спокусило її до нових помилок і горя.

Я споганила своє життя тим, що про ці наслідки не турбувалася, і це вразило її так само. Якби я лише виконувала свої обов'язки та переймалася іншими, жила б простіше та продуктивніше життя. Аж до цього моменту не усвідомлювала, що невиконання своєї відповідальності – це гріх.

Що ж це таке відбувалося? Чому я все це бачила? Усі ці питання заповнили моє мислення.

Наступна сторінка мого життя, що була мені показана, – жінка, щодо якої мене керівник у нашій місцевій церкві попросив, аби я її час від часу провідувала. Від мене вимагалось лише перевірити її та з'ясувати, чи не потрібна їй якась допомога. Я була добре знайома з цією жінкою, але боялася її песимізму та негативного ставлення. Вона була відома своєю гіркотою. Я гадала, що не витримаю депресивного впливу, який вона могла на мене мати, і ніколи до неї не заходила. Жодного разу. Але зараз мені було показано, що ця нагода для візиту була організована крізь силу Божу, і що саме я була тією людиною, яку вона на той час потребувала. Вона цього не знала, і я теж не знала, але я залишила її напризволяще. І ось тепер я переживала її сум, відчувала її розчарування та знала, що в цьому – і моя вина. Я не реалізувала своє особливе покликання щодо неї, відповідальність, яка зміцнила б мене у той час потреби, якби я її виконала. А також через це втратила нагоду для більшого зростання як для себе, так і для неї, оскільки достатньо не намагалася подолати свої дріб'язкові страхи та лінощі. Відмовки не мали значення; я могла бачити, що вона і в цю мить живе у сумі та гіркоті, і я зараз переживала ці її відчуття, але повернутися та допомогти їй вже не могла.

Я знову переживала те, що коли робила добрі вчинки, їх було обмаль, і вони були не такими важливими, якими я їх вважала. Більшість справ, які я робила, думаючи, що вони грандіозні, у дійсності виявилися майже дріб'язковими. Я робила їх сама заради себе. Служила іншим людям, якщо це згодом робило послугу мені. Базувала свою любов до інших на умовах відплати, хоча ця відплата стосувалася лише похвали для мого его. Деякі люди отримали допомогу, проте більше допомоги надали такі мої малі акти ласкавості, як посмішка, люб'язне слово та інші дрібниці, які я робила та про які вже забула. Я бачила, що мої вчинки робили людей щасливішими, і ті потім були приязніші до інших. Бачила, що посилаю хвилі добра, надії та любові, хоча я тільки посміхнулася або допомогла у чомусь дрібному. Але була розчарована тим, як мало їх було. Допомогла не стільком людям, як гадала. (Прим. перекладача: До Євреїв 10:24: «*І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків*»)

Коли фільм життя завершився, я відчувала глибокий біль. Побачила те, що будь-коли виконала, дуже живо, у миттєвих подробицях – брудні вчинки та їх страшні наслідки і добрі вчинки, за які велика винагорода та щастя, яке мені навіть не снилося. Але наприкінці я була визнана легкою (прим. перекладача: Мається на увазі вірш з Даниїла 5:27: «Текел ти зважений на вазі, і знайдений легеньким») Сама себе визнала легкою. Ніхто інший мене не засуджував. Не було необхідності. У цю мить мені хотілося розчинити саму себе в агонії самозвинувачень. Полум'я докорів свідомості почало пожирати мене, але не було нічого, що я могла робити.

Переді мною в далечині з'явилося маленьке світило. Це була лише крапка, але її сяйво відрізняло її від інших світних точок навколо мене, і я інстинктивно почала наближатися до цього світила. Зі світила випромінювала та любов, надія та мир, до яких прагнула моя душа. Я бажала та потребувала це яскраво сяюче світло. Отвір тунелю збільшився, бо я наближалася до його кінця. Світило переді мною зійшло з величезним сяйвом, опромінюючи своєю яскравістю все навколо мене, і я рухалася з неймовірною швидкістю. «До біса... це сильніше, ніж сонце, це мене або осліпить, або вб'є!» – подумала я.

Пригадала свої опіки, отримані у літаку, та гадала, що це знову роз'ятрить ці рани. Але не могла зупинитися. Мене приваблювала до цього світила якась сила, так що я заплющила очі перед загибеллю, що надходила. Але мої очі заплющуватись не хотіли. Відчувала, що вони заплющені, – але у якийсь спосіб усе одно бачила. А потім опинилася у цьому світилі.

Його світло проникло крізь мене, як ядерний вибух. Кожна частинка моєї істоти була просочена цим світлом, і я відчувала, що пройшла крізь нього.

Проте мою шкіру не пекло. Мої очі все ще могли бачити. Я ширяла в цьому світлі, купалася в ньому, а та любов, що мене оточила та наповнила, була солодкою та ніжнішою, ніж я будь-коли відчувала. Це мене змінило, перечистило та очистило. Я купалася в її солодкості, а травми минувшини спливали кудись далеко, були забуті. Потім я вдалині щось помітила.

Якась жінка, вдягнена у біле, підходила до мене. Її волосся було білим, а обличчя сяяло світлом. Я не боялася її: любов, яку я з неї відчувала, не залишала місця для страху. Вона підійшла ближче і в одну мить стояла переді мною. Потім усміхнулася, і її посмішка мені дуже сподобалася. Вона сповнила мене ще більшою любов'ю, і мені захотілося познайомитись з нею. Вона вимовила моє ім'я: «РаНелль».

Проте її губи не рухалися. Усмішка залишилася на її обличчі, і моєю першою думкою було: «Ну й ну, оце фокус! Її губи зовсім не поворухнулись!»

«РаНелль» – сказала вона знову, і в цю мить я усвідомила, що її голос пронував не у моїх вухах, а в моїй думці. Як таке тільки може бути?

«РаНелль» – її голос звучав наполегливіше – «я – твоя бабуся».

І тієї ж миті, коли вона це сказала, я її впізнала. Це була мати моєї матері. Але виглядала по-іншому, ніж якою я її пам'ятала. Була у розквіті своєї молодості, зрілою та сповненою життя. Виглядала приблизно на двадцять п'ять років, але її волосся було розкішно білим, і так само все інше на ній дивовижно сяяло. Її тіло було прекрасним, і я

почала усвідомлювати, чому я не впізнала її одразу. Раніше, протягом усіх років, що я її пам'ятаю, вона була немічною та хворою. Потім до мене все дійшло.

Стривай, адже бабуся вже покійниця – померла кілька років тому! І тоді я подумала: «Якщо вона мертва, то що тут роблю я?»

«Ай-ай-ай, я померла».

Ця думка брякнула з мене, наче це були вимовлені слова, хоча я навіть не поворухнула губами.

Тепер усе починало ставати на своє місце. Ці різноколірні світила, прокручування мого життя, і нарешті це світло із розкішною любов'ю – усе це відбулося при продовженні мого життя на тому подальшому світі. Це безперечно не був лише якийсь сон або марення під дією наркотиків. Мої свідомість та чуття були сильнішими, і я була набагато живішою, ніж коли була у своєму тілі. Я миттєво сприйняла цю думку та хотіла дізнатися, де ж усі.

Бабуся хихикала, – її губи не поворухнулися, але душа хихикала.

«Чи не мають люди зі мною зустрітися, коли я помру?» – спитала я – «Чи не слід їм співати Алілуїя та підійти до мене, обіймати мене та сказати «Ласкаво просимо?»»

Вона захихикала знову, і я подумала, що це найкращий сміх, що я будь-коли чула.

«Добре» – сказала вона – «у кожного багато роботи. Ходімо. Тобі треба багато побачити» – та простягла руку до моєї руки.

Але я подумала: «Зачекай, а як же Джим?»

Джим був наш друг, що загинув в автоаварії кілька місяців тому. Якщо бабуся тут, то, може, скаже мені, що з ним сталося.

«Як справи у Джима?» – повторила я і після цього здалини побачила, як він підходить до нас.

Мені негайно хотілося вибігти йому назустріч та обійняти його, але моя бабуся підставила мені руку та сказала: «Ні, не можна».

Я була здивована. В її словах була сила, і я знала, що не можу чинити їм опір.

«Чому ні?» – спитала я.

«Через те, у який спосіб він жив своє життя» – сказала вона.

У цю мить він наблизився до нас та зупинився десь у трьох метрах від нас. На ньому були джинси та синя сорочка з розстібнутими гудзиками до половини грудей.

У такому одязі він звичайно ходив, коли жив на землі, але я подумала: «Господи, невже тобі дозволяють ходити у такому вбранні в небі?»

Він усміхнувся, і я могла відчувати його щастя. Хоча в нього й не було такого світла або сили, як у моєї бабусі, він виглядав щасливим. Передав мені повідомлення для своєї

матері, попросив сказати їй, аби вона не сумувала над його смертю, бо він щасливий та на доброму шляху.

Джим пояснив мені, що прийняв у житті певні рішення, що затримали його подальше зростання на землі. Знав, що прийняті ним рішення погані, і зараз готовий прийняти їх наслідки. Коли був катапультований з машини, в якій були його дружина та друг, вдарився головою об скелю та був мертвий на місці. Коли перейшов на «другий бік», йому дали вибір – залишитися або повернутися на Землю. Він міг побачити, що його духовне зростання на землі зупинилося, і якби повернувся, то міг втратити і те світло, яке отримав. Тому вирішив залишитися.

Він попросив мене пояснити це його матері, і я сказала, що це зроблю, але не знала, як саме, бо не мала ніякого уявлення, чи повернуся назад сама. Потім він сказав, що на нього чекає море роботи, і пішов. Я могла відчувати, що він дуже зайнятий справами, що є для нього життєво принциповими, що йому допоможуть, хоч і не знала точно, якими конкретно.

Я поглянула на бабусю та спитала її, чому вона перешкодила мені обійняти його. Та пояснила мені, що це – частина його «вироку» (прим. перекладача: 1 Кор 3:14–15: *«І коли чие діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через огонь»*). Так само, як і Лот із Содому – усе, що він там виконав, згоріло. Але самого Лота вогонь не мучив. Про подібне місце свідчить безліч людей. Мова йде про певне місце у безпосередній близькості від входу на небо, де такі душі навчаються, аби могли увійти.)

«Здатності, які ми отримали», – пояснювала вона, – «перебувають під нашим контролем. Ми ростемо крізь силу нашого бажання любити, приймати вірою те, що не можемо довести. Наша здатність сприйняти правду, жити крізь неї керує нашим зростанням у дусі, і цим визначається ступінь світла, яке ми маємо. Ніхто нас насильно не змушує прийняти більше світла та правди, і ніхто це в нас не відбирає, якщо ми йому цього не дозволимо. Контролюємо самі себе, а також судимо самі себе. Ми маємо цілковиту свободу дій. Джим вирішив обмежити свій духовний ріст на Землі, відкинувши те, про що він знав, що це – правда. Часто віддавав перевагу темряві перед світлом, більше не обираючи світло. І зараз він перебуває на тому ступені, на якому він був духовно на землі, із схожою недостачею світла – тут у дусі. Але при цьому в нього зберігається воля. Він може рости. Все ще може знайти всю цю радість, яку готовий сприйняти, усе, що здатен сприйняти. Проте він знає, що в нього немає таких здатностей, аби зростати та досягти такої духовної радості, як інші, в яких більше світла. Це – також частина його вироку, бо його ріст обмежений. Але він обрав зростання. І щасливий».

«Господь ніколи не дає більше, ніж ми здатні витримати», – продовжувала вона, – «це для Нього краще, ніж дивитися на те, як чийсь духовне зростання перебуває під серйозною загрозою, або ніж заподіяти йому ще більші страждання, ніж він здатен перенести, – і такий дух він принесе додому, де той може продовжувати зростання».

Усе сказане бабусею справляло на мене враження правди. Вона сказала мені це із швидкістю блискавки, швидше, ніж комп'ютер. Це було миттєвим та достеменно докладним. Я виявила, що бабуся та я здатні спілкуватися на певному рівні абсолютно однаково. Неможливо щось знати, не дізнавшись при цьому все супутне – що є цього причиною, чим це підтримується і т.д. У духовному світі все пізнання стикається, один

фрагмент досконало підходить до іншого. Завдяки цьому кожна обставина взаємопов'язана, і її можна негайно побачити в цілісності. На землі нічого такого немає. Ми не можемо до цього навіть наблизитись. У порівнянні з цим наше пізнання та здатність спілкування – як у маленької дитини, що ще не навчилася розмовляти. Ми боремося за спілкування, але в нас немає для цього знарядь. Ми – як малі діти.

Моя бабуся подала мені руку та сказала мені: «Ходімо мерщій».

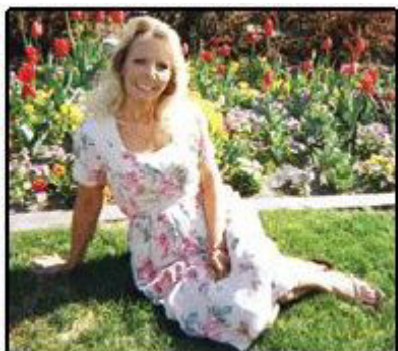
Я простягла до неї свою руку та зупинилася.

«Господи...», – сказала я, – «Поглянь на мою руку».

Моя рука була чистою, як прозорий гель, але замість крові в ній пульсувало світло. Але це світло не пульсувало, як кров у венах, – скоріше, просвічувалося крізь мою руку, як проміння. Уся моя рука іскрилася світлом. Я подивилася вниз і помітила, що й мої ноги іскряться світлом. І знову помітила, що вони не обпалені. Мої ноги та руки були досконалими та цілими. Вони випромінювали це блискуче пульсуюче світло, а коли я поглянула на бабуся – її світло було більшим, ніж моє. Кожна частина її тіла була яскравішою. І навіть її одяг сяяв білим кольором. А її сукню я впізнала. Це була та сукня, в якій її поховали. Моя мати купила її на бабусин похорон. Замислившись над тим, до чого був одягнений Джим, я зрозуміла, що люди там носять те, що хочуть носити. Вдягаються до того, у чому почуваються комфортно, і я знала, що сукня, куплена моєю матір'ю, бабусі подобалася. І хоча ніколи в житті її не носила, носила її зараз, і ця сукня сяяла.

Ще пару хвиль, і ми прогулювалися разом рука про руку, а перед нами відкрилася найдивовижніша панорама, яку я в житті бачила.

Такий сад, який я побачила, на землі навіть не може існувати. Я була у ботанічних садах у Каліфорнії, від яких у мене тамувався подих, але у порівнянні з тим, що я побачила тут, вони здавалися цілком дріб'язковими. Тут була нескінченна алея трави, що губилася у сяючих пагорбах. У нашому світі я ніколи не бачила такого зеленого кольору; ця трава мерехтіла. Кожна стеблина переливалася, була міцною та сповненою світла. Кожна стеблина була унікальною та досконалою, і здавалося, що це дивовижне місце вітає мене.

І весь сад співав. Квіти, трава, дерева та інші рослини наповнювали це місце звуками та мелодією, але при цьому я не чула музики як такої. Якимось чином я її сприймала, але це було не через мої вуха. Коли ми з бабусяю на мить зупинилися, захоплюючись цією розкішною красою, я подумала: «Здається, що все, що тут є, співає», що я ж ніяк не здатно описати те, що я там відчувала. У нас попросту немає мови, здатної достатньо передати красу того світу.

Я помітила дещо незвичне у квітах, що знаходилися поблизу від нас. Моя бабуся замахала рукою та без слів наказала їм підійти до неї. І хоча це був наказ, квіти з радістю послушалися та приземлилися в її обіймах. Цей букет був живим. Кожна квіточка була здатною спілкуватись, реагувати та реально освітити решту навколо себе.

«Бабусю», – сказала я, – «бабусю, у них немає стебла».

«А навіщо?» – сказала вона. – «Квітам на Землі стебло потрібне для вбирання живильних речовин, аби вони могли рости до свого повного потенціалу. Усе, що Бог створив, – духовне та сконструйоване так, аби виросло до свого повного потенціалу. Квітка досягає своєї повноти у цвітінні. Тут усе існує у своїй повноті. Цим квітам стебло не потрібне».

«Здається, ніби вони пливуть».

«А що їм, падати? Тут усе досконале». – вона підняла одну квітку та дала мені. «Чи не прекрасне це?» – сказала вона.

Уся ця квітка була сповненою різних відтінків світла, і її краса була невимовною. Ця квітка реально усвідомлювала мою присутність і цієї миті стала моєю частиною, і я відчула, як щось з неї проникло до мене, як у моєму існуванні та житті щось змінилося.

(Прим. перекладача: Те, що Біблія називає повнотою слави Божої у природі – це те, що цей світ утратив внаслідок гріхопадіння і що буде знову відновлене після загального воскресіння. Авакум 2:14: *«Бо пізнанням Господньої слави наповнена буде земля, як море вода покриває»*. Кожна квітка, кожен камінь – геть усе буде наповнене Божою славою, Його присутністю. До Римлян 8:19–23: *«Бо чекання створіння очікує з'явлення синів Божих, бо створіння покорилось марноті не добровільно, але через того, хто скорив його, в надії, що й саме створіння визволиться від неволи тління на волю слави синів Божих. Бо знаємо, що все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі. Але не тільки воно, але й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла»*. Є люди, що на цій землі замість Бога збожнюють природу – це дуже небезпечно. Природа – пропаща та зіпсована від гріхопадіння людини. Згадайте, скільки десятків тисяч людей щороку гине при повенях, бурях, від диких хижаків тощо.)

Це вплинуло на мої почуття, мої думки та мою особистість, ставши моєю складовою частиною. Радість від цієї єдності була настільки наповнюючою, якої я до цього моменту ще ніколи не переживала, що мені навіть хотілося плакати. Біблія говорить, що одного дня всі речі будуть як одна. Ця заява для мене зараз мала велику цінність.

Моя бабуся знову дала квітам наказ, і ті повернулися на своє місце. Квітка у моїй руці також повернулася, але її запах залишився зі мною

«Усі вони походять від Бога, і сила, що їх живить, також виходить від Нього. Це сила Його любові. Так само, як рослини на Землі потребують для живлення ґрунт, воду та світло, так і духовне життя потребує любов. Усе створіння бере початок з Божої любові, і все, що Він створює, має здатність відповідати на цю любов. Світло, правда та життя – все це створене у любові та підтримуються любов'ю. Бог дає їм любов. І ти також даєш їм любов. І завдяки цьому створіння росте. А я, РаНелль», – сказала вона – «тебе люблю!»

Коли вона вимовила ці слова, я відчула, як її любов вібрує всією моєю істотою, наповнюючи мене дивовижним теплом та радістю. Це було життя. Це було справжнє існування. Нічого подібного на землі не існує. Я відчувала, як рослини люблять мене, і небозвід, запахи – просто все. А коли я прийняла слова моєї бабусі та її любов, то

знала, що зараз несучу відповідальність за поширення цієї любові навколо себе – за будь-яких обставин. Вона навчала мене любові, її визначення, її розростання та сили – не лише для того, аби я могла насолоджуватися сприйманням любові, але також як виразити її іншим. Я була наповнена любов'ю для того, аби стати джерелом любові.

Бабуся взяла мене за руку, а коли ми гуляли по цьому саду, пояснювала мені деякі основні наміри нашого життя на землі, необхідність керуватися золотим правилом, необхідність допомагати іншим, необхідність у Спасителі, необхідність читати Біблію та мати віру, а я їй сказала: «Бабусю, все це мені вже відомо, я це вже вивчала у недільній школі. Навіщо ти мені все це повторюєш?»

Вона відповіла просто: «Саме у найпростіших принципах Євангелія Христового приховуються таємниці неба».

Про що вона говорила? Я не могла в її словах помітити ніякої таємниці. Відчувала її безмежну любов, але не вбачала ніяких підстав для того, аби вона навчала мене речей, що для мене були ясними вже багато років тому. Проте, незважаючи на це, вона продовжувала, повторюючи мені про важливість основ милосердя, релігії, силу покаєння – просто тих речей, про які будь-хто може прочитати у Біблії. Я прислухалася, все ще не розуміючи, доки ми йшли нагору по пагорбі. Коли піднялися на вершину, я сказала: «Бабусю, все це я вже знаю. Справді. Навчи мене дечого, що я не знаю».

«Ти до цього не готова».

«Готова, бабуся. Я готова до набагато більшого».

«Ні. Ти ще не віриш в основи. Тобі бракує віри».

«У що саме я не вірю? Якої віри мені бракує?»

Але вона мене знала. Знала краще, ніж я будь-коли була здатна собі уявити. Коли ми стояли на крутому стрімчаку, дивлячись донизу на невеличку долину, я побачила видіння, що змінило мене навіки. Це видіння було дуже святим, священним поза межами людського розуміння, і ті, що його бачили, тримають його у своєму серці схованим від поглядів інших. Я побачила, що у мене справді було недостатньо віри, що любов – це не просто слово або емоція; любов – це сила, що дає енергію для дії всім навколо. Любов – це сила життя. Це стало поворотною точкою мого життя, тим, що збагатило всю мою чуйність та любов; не можу тут поділитися всіма подробицями, але скажу тільки наступне – знаю, що любов між людьми тут, на Землі, може бути вічною. Я відчувала, як бабуся сяє від щастя. Я склала іспит.

Бабуся взяла мене за руку, і ми почали з великою швидкістю пересуватися над ландшафтом. Я подивилася вниз на землю, над якою ми летіли. Пролетіли, як промінь світла, через величезний духовний світ, злетіли нагору та рухалися з ще більшою швидкістю. Мої засуви пізнання відчинилися, і нескінченна правда вливалася до мене без будь-яких перешкод. Джерелом цієї правди було сильне світло, що знаходилося тут усюди довкола, а бабуся мені все ще й пояснювала або підтверджувала, аби це мені було зрозумілим на тому духовному рівні, на якому я перебувала. Вона дала мені пізнання про Бога, про життя, про створення світу і навіть про те багатство, що полягає у вічності. Ці правди були обширними та цілісними і вливалися до мене у такій

величезній кількості, що я в одну мить навіть подумала, що моя голова від цього вибухне. Це надходило з неймовірною швидкістю. Я побоювалася, що взагалі не буду здатною все це до себе увібрати та запам'ятати, гадаючи, що цього вже занадто. «Я цього вже не витримаю!» – сказала я. – «Зупини це!»

Весь зв'язок негайно припинився, і ми зупинилися. Бабуся поглянула на мене, і я відчула її подив: «Навіщо ти це робиш?» – спитала вона.

«Я не здатна втримати все, що ти мені даєш. Як це все взагалі можна увібрати?»

«РаНелль, про це не турбуйся», – сказала вона. – «Позбався всіх своїх побоювань. Не сумнівайся. Ти пригадаєш ці речі саме у той момент, коли їх будеш потребувати, вони будуть вкладені до твоєї пам'яті Духом Святим. Май віру. Вір у силу Божу».

І тоді я зрозуміла, що стало найбільшою перешкодою у моєму житті – побоювання. Воно заразило мене на багато років, зупинило мій ріст, зупинило всі спроби прорвати ланцюг проблем. Побоювання перешкодили мені насолоджуватись життям, і так само й зараз. Коли в мене з'явилися побоювання, мої здатності пересуватися, розуміти та зростати були паралізовані. «Не бійся цього, – подумала я, – «дозволь, аби це відійшло геть». І ми знову почали мандрівку, і пізнання вливалось до мене з іще більшою швидкістю, ніж раніше.

Одна жива сцена правди за другою проносилася крізь мене: історія на Землі, історія нашого існування ще до створення Землі, принципи, факти, речі, про які я до цього часу не мала навіть уяви. Я бачила їх, пережила їх, у буквальному значенні слова стала складовою частиною кожної сцени.

Бачила, як ми всі стоїмо перед нашим небесним Отцем ще до того, ніж прийшли на цю Землю, як брати та сестри у вічності. Пережила це знову, так само, як коли переживала це до того, ніж почати жити своє смертне життя тут на землі, у моєму безсмертному житті. Бачила, що ми зробили вибір прийти сюди, знаючи, що нам доведеться пройти тяжкі випробування, аби отримати досвід на цій Землі.

Я бачила, що у цьому смертному житті ми зробимо вибір піти за Спасителем, що викупить нас з гріхів нашого смертного життя та знову принесе нас до нашого Отця. Знову відчула, як любов та радість заповняють моє нутро, знову переживаючи, як ми приймаємо Ісуса Христа як нашого Спасителя. Після цього ми підняли наші праві руки – так само, як це робиться у суді, – та вчинили перед Богом присягну заяву, що робитимемо все, що у наших силах, аби здійснити наше покликання на Землі. І я відчувала величезну честь, надану нам за те, що ми уклали такий договір з нашим Отцем Небесним. За цю честь ми пообіцяли Йому стати партнерами разом з Ним, аби принести на Землю милосердя. Пообіцяли Йому докласти всього нашого часу, енергії та обдарувань, аби допомогти принести Спасителю здійснені наміри, а також допомогти нашим братам і сестрам дістатися знову до Спасителя та нашого Отця.

Я бачила, що наш Бог знає кожного з нас конкретно як окремі істоти. Ми знали наші серця, наші душі, а Він любив нас безумовною любов'ю. Мені здавалося, що з кожним з нас індивідуально Він провів незліченну кількість часу, давав нам ради, любив нас. Часу там не було, кожен з нас завжди був у зв'язку з Ним.

Я бачила, що люди, що при цій нагоді стояли поблизу від мене, – це люди, що відіграють першорядну роль у моєму житті на Землі. Ми були життєво взаємопов'язані одне з одним. Якби одному з нас його місця не вдалося, ми всі були б цим у якийсь спосіб травмовані. Якби один домігся успіху, ми всі витягли б з цього користь. Здавалося, начебто ми всі – складові одного великого пазлу, складеного з мільйонів частин. Пазл був досконало складений, але якщо вийняти одну деталь, ми всі відчували б недостачу та не задовольнилися б, доки ця втрачена деталь не буде знайдена та повернена на своє місце. Ми потребували одне одного. Досі потребуємо та завжди потребуватимемо одне одного. Вірю в те, що неможливо уявити собі горе брата або сестри, що відірветься від цієї великої родинної спільноти.

Мені було показано багато інших подій вічності. Я сприймала це так, начебто купаюся у цих подіях та стала їх складовою частиною. Вони були увібрані до моєї душі. І я знаю, що все це пізнання – досі зі мною, дещо пам'ятаю, – наприклад, договір, що його уклала з нашим Отцем, – а з приводу дечого чекаю, коли це пригадаю.

Я спитала у бабусі, чи можна мені відвідати моїх друзів – тих, кого я любила крізь вічність. Та сказала мені, що деякі з них – і досі на Землі, так що я з ними побачитись не можу. Я попрохала відносно інших, і вони одразу ж прийшли до мене – прекрасні люди світла та любові. Я пригадала їх та їхні імена. Деякі з них вже жили на Землі та померли, а деякі ще не народилися. Усі спогади про моє життя, що я жила ще до приходу на Землю, до мене повернулися, але мені було сказано, що я зможу їх утримати лише у цьому місці. Я це прийняла, а мої друзі підійшли до мене, обіймали мене та вітали вдома.

Мої друзі знову обійняли мене та зобов'язалися залишитись зі мною. Я відчувала їх досконалу любов та знала, що вони ніколи не залишать мене. Одна подруга довго залишалася зі мною, обіймаючи мене. Здавалося, що я до неї прив'язана в якийсь дивний спосіб, але все ще цього не розуміла.

«Ти знаєш, я завжди була з тобою», – сказала вона. – «Ніколи не залишала тебе. І ніколи не залишу». Прислухалася до кожного мого слова, і я була зворушена, бачачи її пристрась залишитися зі мною, її абсолютну відданість та любов.

«Я завжди там буду», – сказала вона знову.

Моя бабуся взяла мене за руку, ми знову опинилися у тому саду та подорожували над іншим прекрасним пагорбом. Усе було таким гармонійним, досконалим, як солодка музика.

Бабуся махнула рукою, ми зупинилися над іншим, ще вищим пагорбом, і я побачила перед нами мільйони людей.

«Це – духи тих, що померли», – сказала вона. – «Вони чекають, коли цю роботу буде завершено. Чекають, коли ті, що на землі, закінчать свою частину роботи».

«Свою частину роботи?» – спитала я – «Якої роботи?»

Вона показала мені, що ці люди були організовані до сімейних кіл.

«Ти зобов'язалася віддати свій час і талант на Землі справі підтримки роботи Господньої. Ти потребуєш цих людей, а вони потребують тебе. Ми всі залежимо один від одного».

Прокручування мого життя показало мені, наскільки поверхневою я була у службі іншим. Тепер я бачила, що є набагато більше того, що я можу зробити, поділяти, жертвувати, віддати те, що маю. Духи тих, що померли, чекають на кожного з нас, коли ми підійдемо ближче до правди, коли знову станемо цілісним пазлом, пізнаємо Бога та почнемо жити в Його світлі.

Перш ніж піти далі, я помітила, що кожна особа була вдягнена у вбрання її часів на Землі. Так само, як і мій друг Джим, вони носять те, у чому почувуються комфортно.

Бабуся махнула рукою, і земля перед нами розверзлася. Поглянувши вниз, я побачила когось, хто лежав у лікарняному ліжку, оточений лікарями та сестрами. Обличчя цієї людини було вкрите бинтами.

«Ти вже ніколи не будеш такою, як раніше, РаНелль», – сказала бабуся. – «Твоє обличчя буде спотвореним, а твоє тіло сповненим болем. Коли ти повернешся назад, то будеш поправлятися кілька років...»

«Коли я повернуся?» – подивилася я на неї. – «Ти очікуєш від мене, що я повернуся?»

У цей момент до мене дійшло все, і я подивилася на цю людину в ліжку. Руки розтягнені, обидва передпліччя та руки у кількох місцях надрізані, аби з них могла витікати рідина до пластмасових пакетиків.

«Невже це я?» – жахнулася я.

«Так, РаНелль, це ти. У тебе залишаться великі шрами...»

Я була у відчаї. «Бабусю, я не повернуся»

«Твої діти тебе потребують, РаНелль»

«Та ні, не потребують. Їм буде краще з кимось іншим. Я все одно не можу їм дати те, що їм потрібно».

«Справа не лише у твоїх дітях, РаНелль. Є справи, які тобі треба виконати, які не завершено».

«Ні, тут мені краще. Не хочу пройти крізь усе це», – я показала на тіло внизу. – «Відмовляюся. Хочу лишитися тут».

Я відчувала, що моя бабуся відчуває, що часу вже дуже мало. «Ти повинна піти», – сказала вона, – «твоя місія ще не завершена».

«Ні, до такого тіла не повернуся! Не піду назад».

На це бабуся махнула рукою та наказала: «Подивися!»

У просторі перед нами показалася тріщина, і я побачила молодого чоловіка, що наближався до нас. Спочатку здавалося, що він не розуміє, навіщо, власне, він тут. Але коли мене побачив, здавалося, наче онімів.

«Чому ти тут?» – сказав він майже у невір'ї.

Доки я потиху стояла, його здивування перейшло у сум, і він заплакав. Я теж відчула його сум і також розревлася.

«Що сталося?» – спитала я. – «Чому ти плачеш?»

Я поклала свої руки навколо нього, намагаючись його втішити.

«Чому ти *тут*?» – повторив він.

Тоді я усвідомила, що моя відмова повернутися на Землю його засмучувала. Моє місце було на Землі заради нього – це я зрозуміла, одразу ж відчувши вину за свій егоїзм.

Його звали Натаніель, і він на Землі ще не народився. Він сказав мені, що якщо я не повернуся, то його власна місія буде зірвана. Після цього він показав мені свою місію, і я знала, що повинна відчинити йому двері, аби допомогти йому, підбадьорити його.

«Намагатимусь виконати свою місію, як це тільки буде можливо», – сказав він, – «але без тебе ніколи її не виконаю. Потребую тебе».

Я відчувала, що його серце, мабуть, розірветься. Я була складовою частиною його пазлу і своєю відмовою повернутися на Землю завдавала травми йому та кожному, кому він міг допомогти. Відчувала до цього молодика велику любов та хотіла допомогти йому у будь-який спосіб.

«Ой, Натаніелю», – сказала я, – «обіцяю тобі допомогти. Піду назад та обіцяю, що зроблю все, що тільки зможу. Відчиню і ці двері. Буду тебе берегти та підбадьорювати. Дам тобі все, що маю. Натаніелю, ти завершиш свою місію. Я люблю тебе».

Його горе змінилося вдячністю. Його обличчя просяяло, і я побачила, який це чудовий дух. Тепер він плакав від вдячності та радощів.

«Дякую», – сказав він, – «ах, як я тебе люблю!»

Бабуся взяла мене за руку та відвела геть. Натаніель спостерігав, як я віддаляюся, все ще всміхаючись, і я чітко чула, як він сказав: «Я люблю тебе, мамо».

Мій дух від цього просяяв, але я вже не встигла відреагувати, бо все почало відбуватись дуже швидко.

«РаНелль», – сказала бабуся, – «я повинна сказати тобі ще одну річ. Скажи всім, що ключем є любов».

«Ключем є любов» – повторила вона.

«Цей ключ – це любов», – повторила втретє.

Після цього вона відпустила мою руку, і ці слова повторювалися в моїй думці, коли я залишала її та падала до глибокої темряви. Я плакала, залишаючи цей світ світла, слави та любові.

Останнім, що я бачила, була її простягнута рука.

На цьому пригода клінічної смерті РаНелль завершується – вона повертається до свого обпаленого тіла у лікарні. Сімома роками пізніше в неї народився син, якого вона назвала Натаніелем. За її словами, час від часу вона бачить на обличчі свого сина різні вирази, дуже схожі на того Натаніеля, якого зустріла в небі.

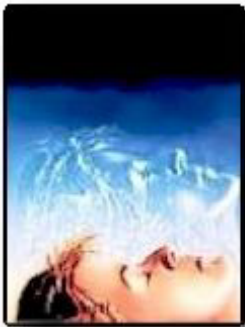
ЩО ОЗНАЧАЄ СПОЧИТИ У ХРИСТІ?

Степан, помираючи від побиття камінням, бачить відкрите небо та Ісуса по Божій правиці. Дії 7:56: *«і промовив: Ось я бачу відчинене небо, і Сина Людського, що по Божій правиці стоїть!»*, і одразу ж після цього Степан молиться 7:59,60: *«І побивали камінням Степана, що молився й казав: Господи Ісусе, прийми духа мого!... Упавши ж навколішки, скрикнув голосом гучним: Не залічи їм, о Господи, цього гріха! **І, промовивши це, він спочив**»*. Степан тут бачить не просто видіння, але надприродним чином крізь Духа Святого – реальність неба; тут не говориться, що мова йшла про видіння, – як, наприклад, у Апостола Петра, де однозначно говориться про те, що йдеться про видіння (Дії 9:12). Якщо не рахувати того, що побачене Степаном було свідченням Савлові – майбутньому апостолу Павлові, – чи справді ви гадаєте, що Бог міг обдурити свого служителя Степана, показавши йому видіння неба, яке він побачить тільки колись у майбутньому? За це не треба молитися, ця подія невідворотна. Якби все було так, як дехто каже, – що його душа спить у пороку, – Степан сказав би щось про це у молитві. Бог безсумнівно прийняв його духа так, як було, коли Господь довірив свого духа до рук Отця. Лук 23:46: *«І, скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: Отче, у руки Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав»*. Під «відданням духа» мається на увазі його тіло, оскільки, за словами 1-го Послання Петра 3:18–20: *«Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних, хоч умертвлений тілом, але Духом оживлений, Яким Він і духам, що в в'язниці були, зійшовши, звіщав»*. Тут чітко говориться, що протягом цих трьох днів Ісус у Дусі увійшов до духів у в'язниці та проповідував їм радісну звістку Євангелія. Тобто бачимо, що «спочило» Його тіло, а не Дух, якого вбити неможливо. І Степан, сповнений Духа Святого, викликнув так само, як Ісус на хресті. Діяння 7:60: *«Упавши ж навколішки, скрикнув голосом гучним: Не залічи їм, о Господи, цього гріха! І, промовивши це, він спочив»*. Зверніть увагу на те, що Степан не помер, але лише спочив (заснув), що знову ж таки стосується його тіла – «ти порох, і до пороку вернешся» – з тієї причини, що смерть – це річ негативна та пов'язана з гріхом, але віруючі у Христа названі «святими у Христі», а тому з духовної точки зору не помирають, їх тіла лише сплять аж до дня воскресіння. Про віруючих у багатьох місцях пишеться, що вони спочили у Христі, 1 до Солунян 4:14: *«коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і **покійних через Ісуса** приведе Бог із Ним»*. Цей образ сну мається на увазі не буквально, а виступає тут як образ сну, до якого Бог ввергнув на Адама, аби з нього створити Єву – за аналогією Бог з другого Адама, тобто Христа,

створив новозаповітню церкву. Сон Адама згадується ще до того, як людина згрішила, і є прообразом смерті та воскресіння Господа Ісуса, через якого Бог породив наречену Христову для свого Сина. Що вказує на ту обставину, що Христос помер не лише за наші гріхи, а також для того, аби був здійснений план Отця по відношенню до людини, що існував ще до створення світу та не був здійснений ураю через гріхопадіння людини. Наречена Христова – це більше, ніж помилуваний грішник, – це *«кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка»* (Буття 2:23). Їїго наречена народилася з Їїго власного життя! Ця наречена буде в останні часи перед Їїго пришествям без зморщок та плям, як і було обіцяно! До Ефесян 5:30–32: *«...бо ми члени Тіла Їїго від тіла Їїго й від костей Їїго! Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і будуть обоє вони одним тілом. Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та про Церкву»*.

АНОРЕКСІЯ

СЬЮЗЕН

Я – родом з сільської місцевості у південно-східній Алабамі. Все своє життя ходила до церкви. Про батьків пригадую, що вони завжди молилися за все та довіряли Богу. Незважаючи на це, я до Бога ніколи особливо не наблизилася. Вірила у Нього, і в те, що Ісус прийшов на землю та помер за мене, але тільки у 1993 році віддала Йому своє серце.

Багато років я страждала анорексією. Це почалося, коли мені було чотирнадцять років. У 1993 році, у двадцятип'ятирічному віці, я була настільки хворою, що важила лише 30 кілограмів.

У зв'язку з хворобою проходила різноманітні терапії, і мене навіть доводилось годувати насильно. Ніщо не допомагало. Тож дізнавшись, що в мене починається ниркова недостатність, я відмовилась від будь-якого лікування та молилася, аби Бог допоміг мені. Сказала, що якщо Він захоче, то я житиму заради Нього. Зовсім не думала про те, що можу померти, бо завжди з цього якось викручувалась.

Коли мені було краще, і я виходила на люди, це було для мене страшним кошмаром. Люди робили гидкі зауваження, – наприклад, «диви, дівчина із СНІДом» тощо. За деякий час я вже не могла виходити з дому, – головним чином, у зв'язку із своєю хворобою, а також частково тому, що не могла повірити в те, наскільки люди жорстокі. Потім однієї ночі прокинулася та намагалася вдихнути повітря, але нічого не виходило. Мене страшенно нудило, і я шалено тремтіла, будучи настільки хворою, що не могла навіть поворухнутись. Не думала про те, що можу померти, лікарі хотіли зробити мені діаліз, і я гадала, що потім усе буде знову гаразд. Але не було.

За якусь мить я залишила своє тіло. Не йшла крізь тунель. Тільки ширяла довкола, і перш ніж встигла будь-що усвідомити, вже була у небі. Знаю, що це було небо, бо ніде не бачила квітів, що так чудово пахнуть, і такої прекрасної природи.

Я підійшла до своєї бабусі, що вже чекала на мене. Вона виглядала так, ніби їй було десь тридцять років, хоча померла у сімдесят п'ять. Потім побачила свого дідуся. Той помер, коли йому було дев'яносто два.

Він невпинно повторював мені: «Диви, що я можу зробити»

Він ходив на руках. Я не розуміла, чому він показував мені, що може це зробити. Потім бабуся спитала в мене, чи не хочу я піти та побачити Ісуса. Я буквально скрикнула: «ТАК!!!»

У момент, коли я Його побачила, розплакалася. Відчувала Його співчуття до мене. Він мене втішав, коли я Йому розповідала, як люди на землі кривдили мене через мій фізичний стан, і як я страждала анорексією. Він був таким... таким дуже люб'язним. Сказав мені, що знає про все це, і що все буде гаразд.

Я спитала в нього, чи може Він мені це пообіцяти, і Він сказав «так».

Я сказала йому дещо, що, мабуть, не слід було казати. Сказала: «Ти дуже гарний чоловік».

Він розсміявся. Потім почала сміятись і я. Це був чудовий час.

Я звернула увагу на те, як Він виглядав. Зростом був десь із метр вісімдесят і важив десь біля 70 кіло. Був струнким, волосся темно-русяве, очі карі. Навколо Нього була безліч людей, але (це мене глибоко зворушило) я могла підійти прямо до Нього та розмовляти з Ним. На землі такого бути не може. Не можна просто так підійти до декого, хто настільки важливий, та розмовляти з ним. Але з Ісусом можна.

Потім Він сказав мені, аби я повернулася та розповіла всім, що бачила. Я пообіцяла це зробити. Після цього Він обійняв мене. У цей момент я відчула, наче крізь мене проходить мільйон вольт електрики, – це все було лише від Його обіймів, я не могла втриматись на ногах від тієї велетенської сили, що струменіла з Нього до мене.

Потім відчула, як падаю вниз із величезною швидкістю. Була буквально кинута до свого тіла у ліжку. Це був такий поштовх, що я у шоці сіла. Була настільки розчарована від того, що я вже не у Його присутності, а знову там, де всі настільки жорстокі. А я була такою хворою. Ще й досі відчувала на собі нібито електричний заряд від Його дотику. Але була дуже хворою, тож пішла спати.

Вранці прокинулася, відчувши голод, і наїлася. Вперше за останні одинадцять років з'їла всю страву, не маючи ніяких відчуттів анорексії, що в мене були завжди. На цей день я була записана на прийом до лікаря. Коли лікар оглянув мене та зробив якісь тести, наступного дня зателефонував мені та хотів мене побачити. Сказав мені, що мої нирки здорові. Я була в шоці. Він сказав: «У вас вже немає ниркової недостатності».

Після цього моє самопочуття дедалі покращувалося. Доктор ніяк не міг цього пояснити. Пояснити цього не був здатен ніхто. Але я знаю, в чому справа. Ісус доторкнувся до мене та уздоровив мене. Доктор сказав, що не існує ніякого медичного пояснення тому, що мої нирки зараз у нормальному стані. Коли він бачив мене наступного разу, я тим часом набрала шість з половиною кілограмів. Зараз, коли минуло дев'ять років, моя вага підвищилася з 30 до 61 кілограму. У подальшому в мене вже ніколи не було ніяких ниркових ускладнень та інших проблем, що могли бути пов'язані з анорексією. Я

щаслива та здорова. І НІКОЛИ не забуду про те, що бачила Ісуса. Сьогодні не можу навіть подумати про Нього, аби не розплакатись. Відчуваю, наскільки дивовижним було те, що Він доторкнувся до мене, що я могла з Ним розмовляти, і яке співчуття до мене Він переживав. Тут я ні з чим таким ніколи не зустрічалася.

ЧОМУ ДІДУСЬ ХОДИВ НА РУКАХ

На завершення скажу вам, чому дідусь ходив на руках. Моя мати не могла повірити, коли я розповіла їй про те, що бачила. Я сказала їй про це нещодавно. Знаю, що Ісус сказав мені, аби я розповіла про це всім, але минуло дев'ять років, ніж я взагалі була здатна почати про це розмову. Сказала матері, що бачила, як дідусь ходив на руках, і яку надзвичайну радість відчував тільки від того, що міг це мені показати. Матеріно обличчя вмить сполотніло. Я спиталася в неї, чи з нею щось не сталося. Вона сказала, що коли дідусь був ще молодиком, то робив це, аби викликати враження у людей. Сказала, що був у цьому дуже спритним та полюбляв показувати це іншим. Але вважала, що я мусила про це від когось почути. Я відповіла, що ніколи не чула, аби дехто з сім'ї мені про це розповідав. Багато з них про це навіть не знало, коли я пізніше розпитувала їх про це. Моя бабуся це сказала моїй матері ще в її дитинстві, і тому вона це пригадує. Коли я народилася, дідусь був дуже старим, і чим старшим був, тим важче йому було будь-що зробити. Про його дитячі роки я нічого не знала. Ніхто мені про нього нічого не розповідав. Таким чином, зараз мати знає, що не існувало способу, в який я могла б про це дізнатись. Але все ще не вірить мені, що я пішла на небо, хоч і не здатна пояснити, як я дізналася, що дідусь колись міг ходити на руках. Він цим дуже пишався, – так само, як коли був тут.

Забула сказати, що бачила в небі усіх своїх улюблених домашніх тварин з часів, коли була ще дитиною. Собак та навіть хвилястих папужок, яких дуже любила. При них був носій – чоловік, що піклувався про всіх цих тварин. Так що якби в мене хтось спитав, чи є у тварин посмертне життя, мені слід відповісти: «Так!»

Це – моя історія, і хоча я з тих пір багато разів згрішила, знаю, що мені буде вибачено, коли я цього попрошу. Живу своє життя у такий спосіб, що якби померла, небо стало б моєю домівкою, і я б знову поєдналася із своєю сім'єю та Ісусом. Розповідала про це й іншим людям на інтернеті, але ті у Бога не вірять та вважають, що я чокнулася. Але мені це байдуже. Постійно нагадую собі вірш з Біблії, який говорить, що бути поза тілом означає бути у Господній присутності. Це така правда. 2 до Коринтян 5:8: *«Ми ж відважні, і бажаємо краще покинути дім тіла й мати дім у Господа».*

*Copyright © 2007 Near-Death Experiences & the Afterlife,
Використано зі згодою.*

ПРИГОДА ЧАСІВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

(Скорочено)

Д-р Джордж Річчі

У грудні 1943 року, під час Другої світової війни, двадцятирічний Джордж Річчі помер від запалення легенів. Дев'ятьма хвилинами пізніше був чудесно повернений до життя, аби міг розповісти про свої дивовижні пригоди та життя після життя. Саме ця історія стала сильним поштовхом для д-ра Р. Муді, що почав дуже серйозно вивчати клінічну смерть.

Клінічна смерть

Цей чоловік відпустив мої руки... я почув клацання та дзижчання. Це дзижчання тривало та підсилювалося. Воно було в моїй голові, а мої коліна були як з гуми. Вони підкошувалися, і я падав, протягом усього цього часу чуючи, як дзижчання набирає сили.

Я всівся та здригнувся. Котра зараз година? Поглянув на стільчик біля свого ліжка, але годинника в мене забрали. Де, власне кажучи, всі мої речі?

Я у тривозі підхопився з ліжка, шукаючи свій одяг. Моєї форми на стільці не було. Я обернувся та заледенів.

У ліжку хтось лежав.

Я підійшов ближче, аби подивитись на нього. Він був дуже молодим з коротким руським волоссям, лежав абсолютно нерухомо. Стривай, але ж це неможливо! Адже я сам щойно з цього ліжка встав! Одну мить я боровся з цією загадкою. Роздумувати про це було дуже дивним – і все одно в мене немає часу.

Я пройшов через канцелярію та вийшов у коридор. Якраз підходив сержант, несучи якісь інструменти, прикриті полотном. Мабуть, він нічого не знав, але я був настільки радий, що знайшов когось, хто не спить, що пішов йому назустріч.

«Вибачте, сержанте», – сказав я. – «Чи не бачили ви уповноваженого по цьому заgonу?»

Той не відповів. Навіть не подивився на мене. Він підходив дедалі ближче, рухаючись прямо на мене і навіть не сповільнюючи.

«Обережно!» – закричав я та відскочив з його шляху.

Він пройшов за мене вниз по коридору так, ніби так і не побачив мене, і я не розумів, як ми змогли взагалі уникнути зіткнення.

Потім побачив щось, що підказало мені нову ідею. Внизу у коридорі є залізні двері, що ведуть на вулицю. Я поспішив до них. Навіть якби мій потяг пішов, я все одно б якось дістався до Річмонду!

Навіть майже не усвідомивши цього, я в одну мить опинився на вулиці, у дійсності пересуваючись швидше, ніж будь-коли перед тим.

Коли подивився під себе, то був здивований, що бачу не землю, а кущі меліси. Здавалося, що у цю мить табір Берклі – вже далеко за мною, і я летів над темною замерзлою пустелею. Моє мислення весь час говорило мені, що те, що я роблю, неможливе, але попри це... це відбувалося.

Я був на шляху до Річмонду; якимось чином знаючи, що крізь ті залізні двері у лікарні пройшов. Рухався до Річмонду у сто разів швидше, ніж якийсь потяг.

Раптом з'ясував, що сповільняю рух. Піді мною було перехрестя двох вулиць, я помітив палаюче блакитне саяво. Воно випромінювалося неоновим написом над дверима торговельного центру з червоним дахом «Pabst Blue Ribbon Beer», це було табло у вітрині. «Safe» – неонові літери тріпотіли над червоними дверима, а з вікон на тротуар світило світло.

Дивлячись на це, я усвідомив, що зупинився. Якимось чином висів десь у п'ятнадцяти метрах над поверхнею землі, що було ще більш дивним, ніж цей політ. Але не було часу якось над цим замислюватись, оскільки внизу по тротуару повз це кафе, відчинене всю ніч, швидко йшов якийсь чоловік. Хоча б від нього дізнаюся, у якому місті я знаходжуся та в якому напрямку рухаюся. Коли я подумав про це – ніби думка та дія стали одним цілим – я опинився на тротуарі та поспішив до цього чоловіка. Це був штатський, десь років з сорок-сорок п'ять, вдягнений у пальто, але без капелюха. Він про щось дуже роздумував, бо коли я підійшов до нього, то навіть не подивився на мене.

«Скажіть мені, будь ласка», – сказав я йому – «що це за місто?»

Він пішов далі.

«Прошу вас, пане», – сказав я ще голосніше – «я тут чужий та оцінив би, якби...»

Ми підійшли до кафе, він обернувся та простягнув руку за ключами від кафе. Може, цей чоловік глухий? Я поклав ліву руку на його плече, аби поплескати по ньому.

Але там нічого не було.

Я там стояв перед тими дверима і хапався за нього, але це було все одно що хапатись за рідке повітря. Наче там нікого не було. Але при цьому я його чітко бачив, бачив навіть місце на підборідді, де він був погано оголений.

Я відсторонився від цієї таємниці чоловіка без сутності та сперся об анкерний трос телефонної будки, аби все обміркувати. Але моє тіло пройшло крізь цей трос, наче його там не було.

Там, на цьому тротуарі, у цьому незнайомому місці, я з великою недовірою замислився. Це було найважчим розміркованням у моєму житті. Цей чоловік у кафе, цей телефонний провід... припустімо, що з ними все гаразд. Припустімо, що це саме я... якимось чином змінився. Що, якщо я в якийсь неможливий, неувяний спосіб втратив своє... свою міцність? Свою здатність брати речі, встановити контакт із світом. Навіть здатність бути побаченим! Цей чоловік саме у цю мить – було ясно, що він мені ніколи не бачив та не чув.

І тоді я пригадав того молодика, що його бачив у ліжку у лікарняній палаті. Що, якщо це був... я? Що, якщо це була та матеріальна, тверда частина, від якої я якимось незбагненим способом відокремився? Що, якщо та подоба, яку я залишив лежати у тій лікарняній палаті у Техасі, була моєю власною?

А якщо це так – як мені знову до неї потрапити? Чому я просто так відлетів геть, не роздумуючи?

Я знову швидко віддалявся від цього місця. Переді мною була широка річка. Здавалося, що я лечу назад у тому ж напрямку, звідки прибув, і схоже було, що лечу ще швидше, ніж до цього. Того вечора я бачив, як піді мною швидко проносяться пагорби, озера та ферми.

Я стояв перед першим поверхом лікарні.

Це був найдивніший пошук мого життя – я шукав сам себе. Бігав від одного уповноваженого до іншого, зупинявся біля кожної палати, заглядав усередину та проглядав кожного, хто там лежав.

В одній палаті повертався до дверей. Там був труп чоловіка у ліжку! Я відчував такий самий опір, як вперше, коли не хотів повірити тому, що це я. Але... якщо це моя каблучка, у цьому разі... тоді це я, моя відокремлена частина, що лежить під цим простиратлом. Це означає, що я...

Мені вперше спало на думку слово «смерть» по відношенню до того, що сталося. Але ж я не був мертвий! Як можу бути мертвий і при цьому досі при свідомості? Я замислився. Переживав. Смерть – інша. Смерть... я не знав. Нічого іншого вже не був здатен відповісти. Це був я – при свідомості, не спав, тільки не мав фізичного тіла, в якому міг би функціонувати.

У відчаї я намагався зазирнути під це простиратло, прагнучи стягнути його, аби подивитись, хто у тому ліжку лежить. Усі мої намагання були марними.

Зустріч з Ісусом Христом

Раптом я усвідомив, що зробилося світліше, набагато світліше, ніж будь-коли. У здивуванні дивився на те, як це світло набирає сили та світить усюди довкола. Не бачив, звідки воно виходить. Усі лампочки не могли б виробити такого сяйва. Усі лампочки у світі б цього не змогли! Там було неймовірно світло, неначе всі зварювальні пристрої світу були ввімкнені одночасно. Я подумав: «Зараз я радий, що в мене немає фізичних очей. Це світло вмить знищило б сітківку ока».

Ні, виправляюсь, не це світло, а – Він. Він був занадто світлим, аби я міг поглянути на Нього. Бо у цю мить я зміг побачити, що це було не просто світло, а Чоловік, що увійшов до того приміщення, або, точніше кажучи, – Чоловік, тіло якого було зі світла. Неймовірно сильне сяйво формувало Його постать.

У той момент, коли я Його впізнав, у моєму мисленні виринула думка: «Встань!» Ці слова виходили з мого нутра, але при цьому мали такий авторитет, якого мої думки ніколи не мали. Я встав на ноги, а коли це зробив, із впевненістю прийшли наступні слова: «Ти – у присутності Сина Божого».

Якщо це – Син Божий, тоді його звать Ісус. Ця Особа була силою сама по собі, старшою, ніж час, але при цьому сучаснішою, ніж будь-хто, кого я зустрічав.

Крім того, з такою ж таємничою внутрішньою впевненістю я знав, що цей Чоловік мене любить. Ще більше, ніж сила, з цього Чоловіка випромінювала любов. Неймовірна любов. Любов, якої не можна собі уявити навіть у найшаленіших снах. Ця любов знала про кожну річ, про сварки з моєю мачухою, про мій запальний характер, знала мої думки про секс, які я був нездатний контролювати, кожну злу егоїстичну думку та вчинок з дня мого народження – проте Він прийняв мене таким, яким я був.

Огляд мого життя

Якщо сказати, що Він знав усе, що я будь-коли зробив, – це тільки інформативне. Бо до цього приміщення разом з Його сяючою присутністю увійшов також кожен епізод мого життя. Усе, що зі мною будь-коли сталося, просто було там, у повному образі, з минулості та сучасності, і все показувалося одночасно. Кожна деталь мого двадцятирічного життя була там, аби я міг на неї подивитися. Добре та погане, важливе та неважливе. І разом з цим перспективним видом згори прийшло питання. Здавалося, що всі ці сцени мого життя передаються з того живого світла біля мене.

«Що ти зробив зі своїм життям?»

Я відчайдушно озирався навкруги в пошуках чогось, що було вартим уваги, чогось, що у цьому світлі палаючої реальності могло виглядати цінним. Але в усьому своєму житті, що проходило переді мною, я не знайшов нічого, крім нескінченного галасливого інтересу до себе самого. Чи справді я ніколи не зробив нічого, що перевищувало мої власні інтереси, нічого, що інші люди оцінили б як цінне?

У мені виринуло питання «адже це не може бути чесним!», – зрозуміло, із своїм життям я нічого не зробив! Не було часу. Як можна судити того, хто ще й не починав?

У відповіді, що надійшла, не було навіть слідів засудження, – скоріше, безмежна любов:

«Смерть може прийти у будь-якому віці».

«А що з тими грошима від страхової компанії, які я отримаю, коли мені буде сімдесят?»
Навіть не знаю, як ці слова з мене вийшли. Взяти їх надалі було вже неможливо.
Спілкування замість слів відбувалося подумки.

Раніше у мене було лише відчуття, що Ісус має почуття гумору, але зараз я був у цьому цілковито впевнений, бо здалося, що коли я це вимовив, то він вібрував від свого роду святого сміху – не те щоб він сміявся з моєї дурості, і це не був сміх, що наді мною якимось чином насміхався, але це був сміх наперекір усім моїм помилкам та трагедії.

І у цьому екстазі радості я усвідомив – що це був я, хто так жорстоко судив сам себе, бачачи перед собою своє життя. Це був я, хто вважав його безцінним, сконцентрованим на собі та неважливим. Таке засудження прийшло не з тієї Слави, що сяяла навколо мене. Він мене не звинувачував та не виправляв. Він мене попросту... любив. Наповнював весь світ Сам Собою, але при цьому якимось чином був тут зі мною особисто. Все ще чекав на мою відповідь на питання: «Що ти зробив зі своїм життям, що можеш мені показати?»

Таким чином, це питання мало щось спільне з любов'ю. Іншими словами... наскільки ти своїм життям любив? Чи любив ти інших так само, як Я люблю тебе? Абсолютно? Безумовно?

Коли я почув це питання знову, то лише зараз усвідомив, як безрозсудним було намагатися знайти відповідь у тих сценах, що відбувалися навколо нас.

(прим. перекл.: Двоє людей можуть зробити однакові добрі вчинки, але, як написано, Бог буде ці вчинки «переплавляти», аби з'ясувалося, чи полягає основа цих вчинків у Бозі. 1 до Коринтян 3:12–15: *«А коли хто на цій основі будує з золота, срібла, дорогоцінного каміння, із дерева, сіна, соломи, то буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він огнем об'являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є. І коли чие діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через огонь».* Зверніть увагу, що мова йде не про суд, що винесе вердикт щодо їх спасіння, а про те, чи мали їх вчинки вартість тієї Божої любові! При цьому це стосується лише віруючих, що будують на справжньому фундаменті – на Ісусі Христі!)

Я не уявляв собі, що така любов взагалі можлива. Хтось мені повинен був про це сказати – подумав я обурено!

«Я тобі про це сказав».

Але як? Мені все ще хотілося виправдатись: як Він це міг мені сказати, якщо я не чув, як Він це мені казав?

«Я сказав це тобі життям, яке Я жив. Сказав це смертю, якою помер. А якщо твої очі будуть спрямовані на Мене, то побачиш більше...»

Пекло

Ми знову кудись рухалися і стояли на якійсь розлогій плоскій площині. Але тут я вже не бачив ніяких живих людей. Це місце було заповнене натовпами страхітливих створінь; я ніде не побачив інших живих істот з таким світловим шоломом. Це були найбільш розчаровані, розлючені, запеклі істоти, яких я будь-коли бачив.

«Господи Ісусе!» – викликнув я. – «Де ти ми знаходимося?»

Спочатку я подумав, що ми дивимося на якесь величезне поле битви; усюди бачив, як ці духи з кимось борються, б'ються не на життя, а на смерть, корчаться від болю, завдають ударів кулаками і т. інше. У них не було ніякої зброї, вони билися голими руками, ногами та зубами. Але що було особливим... я ніде не бачив ніякої крові, ніхто не падав мертвий на землю. Величезний удар – але ніяких зовнішніх поранень.

Якщо я гадав, що бачу пекло, то зараз був у цьому абсолютно впевнений! Здавалося, що ці створіння замкнені у шкідливих звичках свого мислення та емоцій, у ненависті, вбивчих думках тощо.

Ще страшнішими, ніж усі укуси та пинки, якими вони частували одне одного, були їх сексуальні неподобства, які багато з них практикувало, як у пантомімі. Пробували збочення, яких я навіть собі не уявляв, але даремно. Здавалося, що їх думки та діяння – це одне ціле, так що не знаю, чи те, що я бачив, було реальним, чи тільки відображенням їх мислення. Було неможливо сказати, чи ці страхітливі викрики відчаю, що до нас доносилися, не були тільки плодом їх мислення. Було дійсно схоже, що у цьому духовному світі це не було важливим. Коли хтось щось подумав – свідомо або мимоволі – це показувалося коло нього на огляд усім і було красномовнішим, ніж можна виразити словами, швидшим, ніж звук.

А ті думки, що були найчастішими, мали щось спільне з цим вищим пізнанням або здатностями або походили з середовища, в якому вони жили: «Я казав це тобі!», «Я завжди це знав!»

«Хіба я тебе не попереджав?» – ці викрики були чути знову й знову. З огидним відчуттям ці викрики нагадали мені моє власне мислення. У цьому воланні заздрощів та враженої себелюбності я почув сам себе.

З боку Ісуса я не відчував ніякого засудження, тільки жаль до цих нещасних створінь, що розривала Його серце.

Що їх тут тримало? Щось невидиме? Чому вони не пішли? А може, це не Ісус покинув їх тут, але вони самі втекли від присутності Його Світла, і тому зараз у темряві?

У цьому місці я бачив істоти, що сперечалися з релігійних питань, намагаючись вбити кожного, хто з ними не погоджувався. Коли я це побачив, то подумав: «Не дивно, що у нашому світі таке безладдя, і що в історії було стільки релігійних війн. Не дивно, що саме це так засмучує Христа, – Того, Хто прийшов навчати нас миру та любові».

(прим. перекл.: 2 до Тимотея 2:14: *«Нагадуй про це й закликай перед Богом, щоб не сперечались словами, бо нінащо воно, хіба слухачам на руйну».*)

Місто Боже – Небо

Ця центральна Особистість і надалі залишалася по моєму боці. Що б мені Ісус не показував, саме Він залишався центральною точкою моєї уваги.

Здавалося, що ми залишили цю країну позаду.

А потім я це побачив, це було на безкінечній відстані від Землі, набагато далі, ніж могли доглядити людські очі у будь-який спосіб – місто. Осяйне, на перший погляд нескінченне місто, досить яскраво освітлене, аби було видно більше, ніж усе інше. Сяйво було ключем вже тільки з самих стін та вулиць цього міста, а також з істот, яких я бачив, як вони рухаються всередині міста. Здавалося, що все було світлом самим, – так само, як і Ісус біля мене.

На той час я ще ніколи не читав книгу Одкровення. Міг тільки у здивуванні дивитися на це розкішне видовище здалини. Дивувався над тим, якими повинні бути кожна будівля та кожен мешканець у дійсності, якщо їх видно з такої величезної відстані. Я збентежено подумав – чи можуть бути ці створіння тими, головною точкою уваги яких протягом усього їх життя справді залишався Господь Ісус? Чи бачив я врешті-решт тих, що шукали Його в усьому? Чи дивилися вони на Нього з такої близької відстані, що нарешті були перетворені за Його подобою? Коли я все ще так розмірковував, дві яскраво сяючі постаті відділилися від цього міста та наближалися до нас, летючи із швидкістю світла.

Це здивувало мене, бо це був перший рівень, мешканці якого були здатні бачити як Христа, так і мене. Але що було ще більш приголомшливим – вони випромінювали таке саме світло майже у тій самій мірі, що й Христос. Коли вони наблизилися до нас, я міг відчуті з їх боку любов, що струменіла від них у нашому напрямку. Величезна радість, яку вони виявили, коли побачили Христа, була безсумнівною.

Коли я побачив цих істот та відчув радість, спокій та щастя, що з них струменіли, це справило на мене сильне враження, що це – місто всіх міст, верховна імперія всіх імперій. Істоти, що її населяли, були сповнені любові. Це – і я в цьому переконаний – НЕБО. Я вперше в житті почав усвідомлювати те, що говорить Апостол Павло у 1-му Посланні до Коринтян 13, де пише: *«І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю, то я ніщо»* (1 Кор 13:2).

Проте з такою ж швидкістю, як ці дві душі прийшли до нас, ми почали віддалятися. Я почав відчайдушно волати до Нього, аби Він не залишав мене так, аби зробив мене підготовленим до входження до цього сяючого міста, не залишав мене на цьому темному та вузькому шляху. Цієї миті це світло Ісуса увійшло до мого життя та цілком наповнило його, і тільки думка про те, що я коли-небудь можу бути відлучений від Нього, стала для мене більшим, ніж я був здатен перенести.

Господь сказав мені: *«Залежить від людства, у якому напрямку воно вирішить піти. Я прийшов на цю планету, аби крізь те життя, що вів, показати, як любити. Без НАШОГО ОТЦЯ ти не можеш чинити нічого, і я теж не міг. Я показав тобі це. У тебе є 45 років».*

Тієї миті я не розумів, коли він сказав мені, що в мене є 45 років.

Моя шия пекла, а тягар на моїх грудях був гнітючим.

(На цьому історія д-ра Джорджа Річчі закінчується, і він повертається до земного життя.)

МЕНІНГІТ

М. Л. Гордон

Це – пригода мого друга, що помер цієї середи. Я її описала, аби надіслати цю історію до нашої церкви, але він дав мені згоду послати це будь-кому, хто був би радий це прочитати.

Від: DeclineJ@aol.com

М. Л. Гордон та його дружина Лінда були активними членами Hickory Grove United Methodist – Об'єднаної методистської церкви з 1980 року. Багато людей з нашої спільноти були дуже зворушені та натхнені любов'ю та відданістю цих двох людей. Саме у дусі цієї любові М. Л. бажав би поділитися з вами цією історією.

У 1962 році М. Л. вступив до армії США та був посланий кораблем до Форт Гордон, Борджіз, де мав розпочати підготовку. За вісім тижнів у казармах поширився менінгіт. Двоє солдатів, що товаришували з М. Л., померли від цієї хвороби, але М. Л. вона не зачепила. Після скінчення своєї десятитижневої підготовки М. Л. продовжив службу у Форт Орд у Каліфорнії. Там знову з'явилася ця хвороба, але М. Л. вірив, що вона його минула. Проте після від'їзду з Форт Орт у нього з'явилися ознаки хронічної хвороби. У лютому 1966 року Управлінням у справах ветеранів (Даргем, NC) у нього було діагностиковано хворобу, відому як арахноїдит, а також пахіменінгіт – як наслідок неодноразового контакту з менінгококом. У 1974 році М. Л. переніс операцію, аби поширення хвороби припинилося, але без успіху. Протягом подальших десяти років ця хвороба його поступово та систематично паралізувала. У 1984 році М. Л. був цілком паралізований нижче шиї.

У березні 2003 року М. Л. одужував після раку, внаслідок якого втратив сечовий міхур, та захворів на запалення легенів. Коли він лежав у відділенні реанімації у Медичному центрі Каролінас та боровся з тяжкою інфекцією запалення легенів, його кров'яний тиск упав до 47/26. Перш ніж медичний персонал прийшов йому на допомогу, він пережив наступне...

Останнє, що я пригадую, ніж пережив клінічну смерть, – медсестри у моїй палаті кричали: «Пане Гордоне, розплющіть очі. Розплющіть очі». Я намагався, але це було занадто важким. Не міг пролити навіть сльозинки.

Коли я прокинувся, то стояв у чорному тунелі. Нічого не було видно. Подивився ліворуч, потім праворуч – усе ще нічого. Темрява. Я подумав: «Так куди мені податися?» Ця частина пригоди була дивною. Я стояв на ногах та йшов, повернув ліворуч та пройшов досить довгий шлях. Не мав поняття, як далеко зайшов. Це могло як бути пару метрів, так і пару кілометрів. Не мав ніякого уявлення про час. За якийсь час побачив маленьке світило. Пішов до нього, і воно ставало дедалі яскравішим та яскравішим. Було неймовірним, як світло раптом зробилося. І цієї ж миті я йшов по шляху, вимощеному золотом. Переді мною знаходилася золота брама. За цією брамою були будівлі. Їх оточувало таке сяйво, що не здатен сказати, якого кольору вони були.

Коли подивився крізь цю браму, то побачив батька Лінди – моєї дружини (що помер у 2001 році), бабусю Лінди, свою матір (що померла у 1998 році), свого брата (що помер у 1999 році) та собаку, якого я назвав Спот. Пам'ятаю навіть те, до чого вони були вдягнені: на Ліндиному татусеві були сині джінси, чорні туфлі та сорочка у чорно-червону клітинку, яку він завжди носив. На моїй матері були блакитна блузка та сині шорти. На моєму братові були біла сорочка та бермуди. На Ліндиній бабусі були солом'яний капелюх та жовтий купальний халат, який вона завжди носила. Вона прямувала до озера із вудкою через плече. А мій собака Спот, що виглядав так, наче йому було шість-сім місяців, тягав її за халат, аби вона з ним гралася.

Тато Лінди звернувся до мене: «Сину, ми вже довго на тебе чекали. Заходь усередину».

«Я на тебе теж довго чекав», – сказав я та поклав руку на важілець, аби відчинити браму.

Я завжди казав Лінді, що коли увійду на небо, то перша річ, яку хочу зробити, – пройтися по тому запиленому шляху, яким ішов Христос. Коли я там стояв, тримаючи руку на брамі, то поглянув праворуч, а там був той мій курний шлях. Я навіть не міг у це повірити. Я міг там його бачити – саме таким, яким завжди собі уявляв.

Почав відчиняти браму, коли раптом почув голос: «М. Л., повернися. Твій час ще не надійшов».

Я сказав: «Але я не хочу повертатися!»

І цієї ж миті почув голос Лінди, що кликала мене: «М. Л., я кохаю тебе та потребую тебе».

«Будь ласка, не роби мені такого», – попросив я, – «дозволь мені піти».

Після цього почув інший голос, що лунав зсередини: «Ні, сину, вже час повернутися». І Ліндин тато сказав те саме: «Ще ні. Лінда тебе ще потребує».

Я почав рухатись дозад тим темним тунелем. Поступово ставало світліше та світліше. Я отямився у лікарні, а Лінда була біля мене.

Відтоді цей сон повторювався у мене чотири рази. Тричі – у відділенні реанімації СМС. А четверте – коли я лежав удома у своєму ліжку та перестав дихати. Щось мене збудило – це була Лінда, що трусила мене за плечі, кажучи, аби я дихав. Цей «сон» ніколи не міняється. За винятком однієї ночі, коли це був сам Бог, хто сказав мені, аби я повертався. Я аргументував та просив:

«Господи, чому Ти хочеш, аби я повернувся? Як може бути корисним це втомлене, зломлене, хворе тіло? Якщо існує щось, що Ти хочеш, аби я зробив, – скажи мені!»

А Він відповів: «Про це дізнаєшся у Мій час».

Потім послав на мене блискавку, що до мене вдарила.

«А зараз біжи!»

Ця пригода – постійно зі мною. Настільки ж реальна та жива, як уперше, коли я це бачив. Все ще можу бачити той дивовижний шлях, вимощений золотом. Мені так страшенно хотілося пройти крізь ту браму. Хотілося там залишитись більше, ніж будь-що у світі. Я відчував спокій. Бракувало двох секунд, і я міг бути всередині. Міг рухати руками та ногами. Не потребував ані інвалідної коляски, ані ліжка. Моє тіло було цілим.

Не хочу, аби мене зараз неправильно зрозуміли. Не поспішаю померти якомога швидше. Хочу бути тут із своєю сім'єю так довго, як вийде. Але уклав з Ліндою договір – якщо мій кров'яний тиск знову впаде, аби мене вже не реанімувала. Коли смерть прийде, більше не буду з нею боротися. Звертаю свій погляд на цей день.

НЕВГАСИМА ЗІРКА, ЯСНА НАВІКИ

Дайана

Пережите мною було приголомшливим та відрізнялося від того, що пережила Сара. Майже сорок один рік тому, у 1958 році, я пережила те, що зараз називається клінічною смертю. Була чудова п'ятниця, наближався мій двадцять другий день народження, і я чекала четверту дитину. До цього в мене двоє дітей померло. Мій другий син Давид мав вроджений порок серця та прожив два місяці. Мою третю дитину, сина С., довелося штучно видалити з моєї утроби у сьомому місяці вагітності, оскільки лікарі казали, що я все одно б його втратила. Мій четвертий син Майкл був для мене дуже бажаним, і на той час я вже переходила термін пологів. Була у церкві, потім прийшла додому, нагодувала Ларрі, вклала його спати, і раптом мені здалося, що на кухні тече вода. Я пішла туди, потім до вітальні, зателефонувала своєму чоловікові, аби прийшов додому, лікарю, а потім своїй матері, аби прийшла доглянути за Ларрі. Знову пішла до вітальні, потім до ванної та врешті-решт лягла у ліжко. Те, що текло, була не вода, а кров, якою я закапала всі підлоги. Почувалася млявою, але не боялася та знала, що заради дитини мені слід зберігати спокій.

Ларрі прокинувся, виліз з ліжечка, помітив цю кров та сказав мені тим стилем, яким розмовляє дитина у два з половиною роки, що зайде за Еліс – це була наша сусідка. І дійсно це зробив! Якби не було Еліс, то чоловік знайшов би мене мертвою. Еліс прийшла, припідняла моє ліжко у ногах, знаючи, з чим має справу, бо в неї також була дитина, і вона була дуже худюю. Вірю, що завдяки її дару любові я ще тут. Коли чоловік прийшов додому, відніс мене до машини, і ми поїхали з Глендейл до лікарні Св. Йосипа у Барбенку. По дорозі я дуже схолодніла та перелякалася. Відчувала тієї миті, що помираю, та щиро боялася, – головним чином, за Ларрі.

Смерть була швидкою. В один момент відчувала тяжкі болі, озноб та страх, а наступної миті відчула, наче хтось з мене скинув важкий панцир. Я була вільною, живою, у теплі та сповнена любові. Водночас усвідомлювала присутність багатьох людей – зі мною були мій чоловік, моя мати, що їхала машиною за Ларрі, Ларрі, мій батько, що працював у NBC – TV, обидві мої сестри на роботі, одна у школі та мій брат у школі. Зі мною також був мій лікар, який щойно їхав до лікарні. Я була здатна бачити, про що

хто думає, що хто робить протягом часу, коли була мертвою. Була з кожним, і з тими людьми, які робили те, що їм слід робити. Навіть пішла з медсестрою на перший поверх за сироваткою. При цьому водночас дивилася вниз на долину Сан-Фернандо, ніби з висоти пташиного польоту. І у той самий час дивилася вниз на планету Земля, і при цьому ми ще нікуди не йшли. Я не рухалася крізь тунель. У дійсності я йшла крізь галактики, крізь всесвіт, і цей вид був справді дивовижним. Я почувалася дуже добре. І в одну мить була ВДОМА.

Я знала, де знаходжуся, – це було місце, куди я належу. Сара описувала це як місце, що було живим. На це місце вона тоді не могла увійти. Одного дня зможе! Але я була всередині, і ЦЕ БУЛО БІЛЬШЕ, НІЖ МИ ЗДАТНІ СОБІ УЯВИТИ! Небо – це дуже реальне місце, у дійсності реальніше, ніж земля. Вода мерехтить, бо це – вода життя. А кольори – вражаючі. Там є всі рослини, що ростуть і тут, але набагато прекрасніші та дуже живі. Коли думаєш про те, «яка прекрасна ця вода», «ці ліси» або «ця трава», усе реагує на цю думку з любов'ю, на яку відповідає. У душі відчуваєте, як вони люблять вас за те, що ви їх так цінуєте. Проте не все, що там є, – це природа. Це – досконалість усього, що ми тут на землі намагалися намалювати, збудувати або мати, що зробило б нас щасливими або наше життя кращим. Великі вчені та архітектори лише намагалися наслідувати небо. І це має достеменний сенс, бо Земля була створена разом з небом. (прим. перекл. Буття 1:1: «*На початку Бог створив Небо та землю*»)

Мені там було показано стільки речей, і деякі з них мені було вкрай складно пояснити, коли я повернулася. Але скажу вам, що мене було взято до приміщення, де було щось схоже на комп'ютер, – порівняти це з чимось іншим справді важко. Тут, на землі, з таким комп'ютером ніколи ніщо не зможе зрівнятись. Істота, що була зі мною, показувала мені все навколо – включаючи технологію, якої тоді в нас на землі навіть бути не могло. Бог показав мені, як цей комп'ютер працює. Ми розмовляли між собою за допомогою думок. На той час я, здається, цікавилася громадянською війною, тому Він узяв дещо схоже на сьогоденній компакт-диск – тоді, на той час, я описала це як малий металевий носій даних розміром з двадцять п'ять центів (приблизно п'ять українських копійок) – та вставив його до верхньої частини цього комп'ютера. І раптом уся ця стіна переді мною зникла, і я стала свідком громадянської війни, що відбувалася піді мною. Але цієї миті я не лише дивилася на це, а стояла на полі бою, де точилася битва. Так що мала справу з чимось схожим на те, що сьогодні являють собою віртуальна реальність та голографічне телебачення водночас. Мабуть, я випромінювала думку, що мені не до вподоби там бути, бо раптом опинилася знову з тією Істотою, і все зникло назад до стіни.

Він узяв мене на прекрасну площу з фантастичними фонтанами та до палаца заввишки з багатоповерховий будинок (кожна зала була заввишки як наші два-три поверхи). Там були золоті колони, опоряджені прикрасами, та мармурові зали – набагато більше, ніж могла уявити будь-чия фантазія. Усе було ГЛИБОКО ПОВАЖНИМ. Вимагалось б надто багато слів, аби описати все, що я там бачила. А після цього ми підійшли до двох яскраво оздоблених дверей, дуже високих, на яких були символи або свитки з письменами. Вони відчинилися без зусиль. Я помітила, що ми рухалися нібито над землею, але при цьому я ніби відчувала під ногами твердий ґрунт. Я сама почувалася дуже живою. А у цьому величезному приміщенні було Світло, і Воно покликало мене, навіть не поворухнувши губами. І я знала, що я – просто створіння, якому дозволено лише відбивати це Світло. Відчувала спокій, любов та трепет. І це Світло сказало: «Простягни руки вперед та поглянь, що твоє тіло – суцільне тверде світло». Я це зробила, і це виявилось правдою. Я не бачила крізь своє тіло, але воно було досконалим

та розкішним. А потім Він сказав мені: «Я не караю тебе, відбираючи в тебе твоїх синів. Бачиш? Вони для мене – настільки дорогий та цінний скарб, що Я більше не можу бути без них. І Я привів твоїх синів як свій авангард». І я зрозуміла це. Потім Він сказав: «Тобі зараз треба повертатися, і знай, що Я буду з тобою в усі дні твого життя». І з цими словами я з величезною швидкістю полетіла крізь той палац, велику площу, всесвіт та галактики прямо до свого тіла.

Я увійшла до свого тіла через маківку голови та помітила, у Майкл у цей момент залишав мою утробу (за допомогою кесарева розтину). Так само це – із зновународженням. Якщо не народитеся знову, то не можете увійти до Царства небесного. І саме цим є смерть – народженням! Дитина помирає для утроби своєї матері у момент, коли народжується на цей світ. Але проте ми радіємо у цьому колообігу життя та смерті. Коли помираємо для утроби цього світу, то народжуємося знову для вічного життя. Але при цьому плачемо над тими, що беруть участь у такій радісній події.

Я отямилася трьома днями пізніше в особливому приміщенні одразу біля відділення реанімації. 18 грудня 1968 року я на деякий час померла та породила свого останнього сина Грегорі, що був моїм одинадцятим сином та тринадцятою дитиною. Зараз дев'ять з моїх синів – знову народжені, включаючи найстаршого, який став жертвою вбивства. Але я смерті не боюся. Знаю, хто ми такі, чому ми тут та що нам слід робити, доки ми тут. Перебуваю у людському вигляді, піддана слабкощам цієї подоби, і часто переживаю падіння. Але при цьому знаю, що наш Творець тільки вимагає від нас скористатися тим ключем, який нам даровано: ЛЮБОВ'Ю.

Нам слід знати, що ангели – реальні. Люцифер та іже з ним ще не усунені з землі з дуже доброї причини. Це нам особливо слід знати! У нас є ангел-охоронитель, але також той, хто спричиняє страждання. Ключ до мудрості – у тому, що наш Творець діє крізь усі ці речі! Над цим слід замислитись!

Найгірші муки тут полягають у тому, що не можу дочекатись того життя там, нагорі. Але тут буду тим, що написала одна добра черниця під моєю фотографією в інституті: «Невгасима зірка, ясна навіки». Не можу ненавидіти навіть вбивць свого сина, але, скоріше, молюся за них, аби вони були з нами у вічності. Настільки реальним було моє переживання життя після смерті. Я ніколи не ненавиділа вбивць свого сина, хоча й знала, хто вони такі, та не бажала для них покарання. Наш Творець настільки дивовижний, що не відмовляє жодній душі.

Мені хочеться, аби ви знали, що я пишу книгу про цю пригоду, – так само, як і про багато див, що сталися в моєму житті. І повірте мені – існує безліч документованих див. Але я гадала, що для вас буде підбадьорюючим чути це від того, хто має позитивні переживання, пов'язані з клінічною смертю.

КРАЇНА НЕЗВІДАНА

Б. В. Мелвін

Далі наводимо історію одного блудного сина, що НІКОЛИ навіть не зачепився за церкву та був одним з її найбільших противників – ПРОТЕ ІСУС після того, як його покарав, буквально ВИНІС ЙОГО В ОБІЙМАХ З ПЕКЛА ТА ДАВ ЙОМУ ПІЗНАТИ САМ СЕБЕ, КОЛИ МЕЛВІН ЙОГО КЛИКАВ!

Яка величезна милість – який дивовижний Спаситель!

Б. У. Мелвін тут розповідає своє свідчення; ті, хто бажає прочитати всю історію англійською мовою, можуть придбати її у книжковому вигляді на інтернеті у видавництві Xulonpress.

У липні 1980 році у Таксоні (Арізона) я напився зараженої води, яку хтось залишив у термосі на місцевому будівництві, де я працював, і захворів на холеру. Я був зневоджений, і мій стан був смертельно серйозним.

У момент, коли це сталося, я лежав вдома у ліжку. З превеликими зусиллями та нерегулярно з хрипінням ловив ротом повітря. Коли роздивлявся по кімнаті, раптом був здивований тим, що так чітко бачу навіть без окулярів. Чув, як цокає будильник, що показував без десяти дванадцять. Усе було без найменших сумнівів дуже реальним. Раптом мене щось підхопило, і я піднісся над своїм тілом. Коли я там так ширяв, то цілком усвідомив, що помер. На той час я не був християнином, бо потрапив під вплив нейтральної атеїстичної системи агностика без віросповідання. Хоча й зростав у люблячій баптистській сім'ї на Півдні, не вірив у християнську ідею Бога. Про Ісуса, Бога та життя після смерті знав дуже мало. Проте все це змінилося протягом кількох хвилин.

Я ширяв над своїм тілом та був вільним від болю, спричиненого холерою. Роздивляючись по кімнаті, я повернувся обличчям до стелі. Раптом відчув, як мене

щось протягло крізь стелю, і мене оточила темрява, в якій я почувався дуже спокійно, а також чув дуже незвичний спів. Вслухаючись до цього співу, я поступово наближався до світла, що ставало дедалі інтенсивнішим, чим більше я до нього наближався.

За деякий момент це осяйне світло розвіяло темряву, і я побачив у ньому різні кольори, яких у житті не бачив. Здавалося, що це світло струменить з істоти, яка стояла на дечому, що нагадувало мені величезну скелю, підвішену у всесвіті. Ця особа була вдягнена у розкішне біле одіяння, і здавалося, що сидить у кріслі, витесаному у скелі. Я приземлився під цією особою. Постать піднялася, пройшла кілька сходинок униз до місця, де я приземлився. Я трусився, як лист на вітрі. Впав перед ним, як важкий мішок пшениці. З нього випромінювала досконала любов. Хтось доторкнувся до моїх плечей, і я встав.

Ця дивовижна особа показала мені все моє життя та напрямок, у якому я прямував у цьому житті, що мені відкрило, що в мене немає ніяких виправдань. Саме у цей момент я усвідомив, що перебуваю під судом та свій вирок заслуговую по праву. Я не міг нічого зробити – тільки стояти перед Ним та прийняти своє покарання. Зовсім онімів, не маючи, що сказати. Не бачив Його обличчя, бо одіяння його закривало. Він просто стояв там переді мною, а мені було перед Ним соромно, бо я в житті Його відкинув. Я розплакався, а Він простягнув свою руку та рукавом утирав мені сльози. Коли Він це робив, з Його руки виходили промені світла, і у той момент, коли я дивився на Нього, то помітив, що у нього – страшні сліди від травми в області зап'ястя та ніг. Навколо його зап'ясть були глибокі шрами. Кості чітко показували, що його суглоби були колись вирвані, несучи величезний тягар. Він почав без слів, подумки казати мені, що я на деякий час піду до незвіданої країни, майже забутої людьми. Коли я опинюся у цій землі, якщо почуватимусь у небезпеці, мені слід вимовляти Його ім'я – Ісус Христос. Він сказав мені, що любов не боїться зробити будь-кому догану, роблячи це заради виправлення. Продовжив свою промову та відкрив мені, що людині визначено один раз померти, але повернення – це вибір, рішення про який приймає Його Отець. Також сказав мені, що деякі діти та люди пережили воскресіння тільки заради Божої слави, а деякі померли достроково, коли їх час ще не надійшов.

Він заявив, що я повернуся тим самим шляхом, яким прийшов. Засунув руку до одіяння, витяг з нього ключі, що дивно виглядали, обернувся, відімкнув за допомогою них двері ліворуч від себе та розгорнув дещо схоже на свиток. Одкровення Іоанна Богослова 1:17–18 говорить: *«І коли я побачив Його, то до ніг Йому впав, немов мертвий. І поклав Він на мене правицю Свою та й промовив мені: Не лякайся! Я Перший і Останній, і Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду»*. Після цього показав на вхід до тунелю, що знаходився по Його лівому боці.

Коли я побачив цей тунель, якась сила підняла мене, і я полетів ногами вперед до цього тунелю, хоч і не хотів туди йти. У цю мить помітив, що на мені якесь одіяння. Коли влетів до цього тунелю, з величезною швидкістю падав донизу за спіральною траєкторією, як штопор, наче якийсь вир втягував мене вниз, до якогось жовтуватого світла. Я падав вниз цим дуже темним тунелем, і коли впав, земля загримотіла.

Я встав та роздивився навкруги. На кінці побачив будинок. Люди з цього будинку вийшли мені назустріч, з радістю вітаючи мене. Побачивши це, я подумав: «Я у раю, чи у пеклі?» Але навколо був огидний запах, і я чув дивні звуки.

Ці люди здавалися мені якимись дивними. З незрозумілої причини я раптом почав бачити крізь цих людей, наче вони були прозорими. Це дозволило мені побачити, які вони насправді – огидні створіння, що спокушали людей фальшивим видінням. Тількино я це побачив, з моїх уст вирвалися два слова, як з кулемета: «Ісус Христос!!!» Я казав ці слова, не зупиняючись, доки не залишив це місце. Коли усвідомив, де власне знаходжуся, мене охопило відчуття заціпенілого жаху.

Одне із створінь звернулося до мене з незнайомим іноземним акцентом та сказало прямувати за ним. Вибору в мене не було. Ми підійшли до обрію небосхилу, що здавався намальованим на стіні, створіння витяглося та прорвало дірку у цьому жовтуватому «небосхилі». Крізь цю дірку воно увійшло всередину та давало мені знаки, аби я прямував за ним.

Наступні п'ять абзаців цитую за своєю книгою «*A Land Unknown: Hell's Dominion*» (Країна незвідана: панування пекла), глава сьома, за моєю власною згодою.

«Я прямував за цим смердючим створінням та вмить опинився на другому боці обрію. Земля тут була сухою, брудною, неродючою та спускалася спіраллю вниз. По лівому боці цього широкого шляху вздовж схилу тяглися ряди та ряди кубів, а над ними – інші ряди, у яких відображалось те, що відбувалося всередині. Кожен куб був розміром три на три метри. Вздовж них проходив шлях, по якому рухалися дивні створіння нагору та вниз. Цей широкий курний шлях закінчувався біля колового вакууму, показуючи, де центр пекельної імперії.

Куби здавалися виготовленими з тонкого димчастого желатину. Були три метри завдовжки, три метри завширшки, і ззовні можна було бачити всередину, але не навпаки. Всередині кожного такого кубу була ув'язнена якась особа, неспроможна втекти.

Коли я дивився крізь прорвану стінку одного кубу всередину, я якраз вийшов з дому, а три створіння за мною кричали, аби я повернувся. Коли я вийшов, то був здивований, наскільки цей куб малий, хоча зсередини здавався велетенським.

Коли я обернувся, то побачив у парі метрах від себе істоту, схожу на ящірку, із зелено-жовтими руками, що відчайдушно намагалася відтягти мене кудись геть. Я встав навпроти неї у бойову позицію, аби відбити напад. Цей негідник зробив крок назад та гарчав на мене.

КІНЕЦЬ ЦИТАТИ.

Те, що я побачив, найкраще описано у Святому Письмі на сторінках Єзекіїля 32:17–32. *Єзекііль 32:17 І сталося за дванадцятого року, п'ятнадцятого дня місяця, було мені слово Господнє таке:*

18 Сину людський, жалобно заголоси про многолюдство Єгипту, і скинь його, його та дочок потужних народів до підземного краю із тими, хто сходить в могилу!

19 Від кого ти став приємніший? Зійди й покладись з необрізанцями!

20 Попадають серед пробитих мечем, меч даний на те, із ним ляжуть його всі народи...

21 Будуть йому говорити сильніші з хоробрих з-посеред шеолу із помічниками: Посходили, полягали ці необрізанці, побиті мечем:

22 Там Ашишур і всі збори його, навколо нього гроби його, всі побиті вони, від меча всі попадали,
 23 що були його гроби найглибше в могилі, і був його полк біля гробу його, всі побиті вони, від меча всі попадали, що ширили жах по краю живих...
 24 Там Елам та весь натовп його коло гробу його, всі побиті вони, від меча всі попадали, що зійшли необрізанцями до підземного краю, що ширили жах свій по краю живих, і понесли ганьбу свою з тими, хто сходить в могилу...
 25 Дали йому ложе посеред побитих зо всім многолюдством його, гроби його коло нього, всі вони необрізанці, побиті мечем, бо ширили жах свій по краю живих і понесли ганьбу свою з тими, хто сходить в могилу, посеред побитих покладений він...
 26 Там Мешех, Тувал та все многолюдство його, гроби його коло нього, всі вони необрізанці, побиті мечем, бо ширили жах свій по краю живих...
 27 І не будуть лежати із лицарями, що попадали із необрізанців, що зійшли до шеолу з військовим зняряддям своїм, і поклали свої мечі під свої голови, і їхня провина на їхніх костях, бо жах перед лицарями був у краї живих,
 28 а ти розпорошений між необрізанцями, і поляжеш із тими, хто побитий мечем...
 29 Там Едом, і царі його, і князі всі його, що при всій своїй силі були зложені з побитими мечами, вони ляжуть з необрізанцями та з тими, хто сходить в могилу...
 30 Там північні князі, всі вони й всі сидоняни, що походили разом з побитими, хоч був жах від їхньої міці, були посоромлені, і полягали вони, необрізанці, з побитими мечем, і свою ганьбу понесли із тими, хто сходить в могилу...
 31 Фараон їх побачить, і потішиться всім многолюдством своїм, мечем побитий фараон та все його військо, говорить Господь Бог!...
 32 Бо поширю Я жах Свій на землю живих, і буде покладений серед необрізанців з побитими мечем фараон та усе многолюдство його, говорить Господь Бог!

Ця глава описує пекло як круглу яму – могилу, де всередині стін ями поховані мертві люди, за вчинками, що вони робили. Кожен з них розміщений у кімнаті, символічно описаній тут як кімната смерті (24–25), де без спочинку зазнають відплати за свої діяння (контекст вірша 30), скоєні ними на землі.

Всередині кожного кубу я побачив людей у різних ступенях, деякі нудилися, переживали страждання або муки. Диявольські створіння були всередині цих кубів та давали людям фальшиві відіння стосовно різних людей та місць з життя, де ця особа жила. Я проходив повз ці куби.

Це створіння почало кидатися в мій бік такими вульгарними словами та прокльонами, що я їх тут не можу навіть навести. Після цього воно почало показувати мені різні речі навколо.

Від цих кубів вів заплений шлях, яким тинялися як бридкі, так і гарні істоти. За той час, що я був на цьому місці, деякі з них намагалися до мене звернутися, але я був від них цілковито переляканий та невпинно повторював лише слова «Ісус Христос».

Одне жахливе створіння йшло переді мною та показувало мені навколишні речі. Ми спустилися на нижчий рівень кубів, розташованих рядами по спіралі, спостерігаючи за тим, що відбувалося у цих кубах всередині з втраченими душами. Пекельному шляху не було краю. Мені так хотілося з усього цього прокинутися, але я не міг (Якщо хочете дізнатися більше подробиць, прошу заглянути до моєї книги *A Land Unknown: Hell's Dominion*, видавництво Xulonpress).

Кожна захоплена душа пожинала те, що посіяла в житті (прим. перекл. Гал 6:7: *«Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне»*). Багато з них увійшло до цих пекельних місць крізь якісь спіралеподібні вири, але я бачив і інші входи. Усі захоплені тут були цілком на самоті та зовсім не усвідомлювали одне одного. Єдине, що вони помічали, – це ті створіння, що були там разом з ними, та сцени, що прокручувалися перед ними всередині цих страхітливих кубів.

Можна сказати, що кожна особа всередині відчувала особливу ізоляцію від Бога у вигляді вічного відторгнення від люблячої природи Божої та справжнього життя. Кожен цілком чітко та в усій повноті знав, що він заслуговує, бо кожен зробив вибір на користь відходу від Бога, а зараз вони були в місці без Бога – саме там, про що мріяли, коли були на землі. *«Вони кару приймуть, вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його»* (2 до Солунян 1:9). Бог за своєю великою справедливістю, чесністю та з безмежної любові дав їм те, чого вони ждали – місце без Бога, де кожен або кожна приймають плоди того, що робили у житті.

Коли багато цих людей увійшли до цих місць, вони спочатку були обдурені, вважаючи, що увійшли до раю. По ходу вічності їм була відкрита справжня сутність цього місця. Інші увійшли до негайних страждань та мук. Це – справжнє місце прокляття, відчаю та нескінченних кошмарів.

Найбільш з усього я відчув страх, коли один з хижаків-провідників хотів кинути мене до однієї такої дивної комірки. Але я переміг над ним, викрикнувши слова «Ісус Христос». Тієї ж миті відчув, як хтось підходить до мене ззаду та здіймає мене вгору.

(Цитати з книги) *«Ах, це відчуття любові, милості, авторитету, сили, суду та справедливості мене здолало. У мене вже не було ніякої необхідності повторювати ці два слова, які я до цього невпинно повторював. Я притис свою голову до Його плеча та схлипував, тримаючи обличчя на Його білому вбранні, як маленька дитина.*

Ця Особа, що так міцно мене тримала, не сказала ані слова. Я подивився на руку, що тримала мене за плече. Біля зап'ястя на ній було потворне поранення, ніби в Нього хтось вирвав кості з зап'ястя. Через цю діру цілком можна було просунути палець аж на другий бік, але зробити щось таке було б аморальним, тим більше у таку священну мить» (Кінець цитати).

Я плакав, у той час як Викупитель ніс мене назад до кубу, біля якого я спочатку приземлився, а після цього – крізь той спіралеподібний вир назад на ту скелю, звідки мені був показаний вид на небо, і мені було сказано, що на небо ніхто не входить іншим шляхом, крім брами, якою була Особа, що стояла переді мною. (Прим. перекл. Іван 14:6: *«Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене»*).

Багато речей було мені відкрито на цій скелі, надто багато, аби це можна було записати. Мені було сказано, що мені час повертатися. Я полетів назад туди, звідки прийшов. Умить був у своїй кімнаті, ширяв над своїм тілом та за всім спостерігав. Прослизнув назад до свого тіла та отямився з відчуттям нового початку. Не міг зробити вдих, доки мене хтось не почав колотити по спині. Мене швидко перевезли до лікарні, де я довго лікувався.

Час, коли я знаходився у стані клінічної смерті, тривав приблизно чотири години. Пригадую, що коли я залишав своє тіло, то бачив будильник, що показував 11:50, а коли повернувся, було 16:00. Відтоді постійно страждаю розладами здоров'я. Я погано розмовляв, але пізніше це вилікувалося, а також страждаю короткою пам'яттю.

Те, що я пережив, залишило у мені глибоку оцінку справи Ісуса Христа та Його спасіння. Завдяки цій пригоді я став знову народженим християнином. Відновив свої знання Божої безмежної любові, суду, справедливості, милості та милосердя. Ісус прийшов, аби спасти те, що втрачено. Як бачите, небо є реальним, і пекло теж реальним. Вічності немає кінця. Чи справді хочете проводити вічність без Бога? Чи з Богом? Вибір залежить тільки від вас. Яким він буде?

АНІ СМЕРТЬ, АНІ ЖОДНА ГЛИБИНА НЕ МОЖУТЬ ВІДЛУЧИТИ НАС ВІД ЛЮБОВІ ХРИСТОВОЇ

Мені б тут хотілося додати до вогню пару полін. До Римлян 8:28,29: *«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре. Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами».*

Ті, кого Бог передбачив ще до створення світу та призначив, кінець-кінцем своє спасіння втратити не можуть, бо 30: *«кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив».*

33: *«Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує».* Він виправдовує нас безкоштовно своєю милістю через Його власну кров.

34: *«Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас».*

І навіть якби їм довелось йти крізь темну глибину, Він у жодному разі не викреслить їх зі своєї книги у небесах. 38: *«Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили,*

39 ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім».

Ані смерть, ані жодна пекельна глибина нас врешті-решт не відлучать від Нього.

ІСУС – СВІТЛО НЕБА

Жанетт Мітчелл-Мідоуз

1977 рік не був добрим роком. Протягом двох місяців та одинадцяти днів у нас украли собаку, мій найкращий друг помер, я дізналася, що в мене глаукома, моя дочка Анет померла, а я зламала собі хребта.

Я зламала хребта, послизнувшись на підлозі, що потягло за собою параліч між п'ятим хребцем та крижем. Лікарі вирішили лікувати мене введенням розчину до спинного мозку.

Незадовго до цього моя дочка була збита вантажним автомобілем та померла. Ми планували влаштувати на її честь поминки у готелі, але якимось чином відчували, що цього робити не повинні.

Анет була милою християнською дівчиною, що дуже любила Ісуса. Ми молилися з усім, що в нас було, аби вона вижила. Багато інших людей молилося, провідувало її, поклало на неї руки за uzдоровлення, але вона не видужала.

Зараз я це розумію, але тоді я не хотіла, аби вона пішла від нас. Це була наша єдина дитина. Ми любили її, але в неї була свободна воля. Я знаю, як сильно вона любила Бога, і зараз вона з Ним. Її батько цим був абсолютно пригнічений.

Коли я йшла на операцію, та тривала дев'ять годин. Під час операції мій дух залишив моє тіло – дуже швидко, в одну мить. Я була у небі та бачила світло неба, яким є Ісус. Там був такий мир, і це світло було таким яскравим, що якби ви дивилися на Нього очима свого тіла, то не могли б цього витримати, бо воно напрочуд розкішне. Не знаю, яким Він насправді був заввишки. Його волосся було темно-русявим, але найбільш вражаючою у Ньому була Його любов, що просочується всією нашою істотою. Ця любов та спокій оточили мене настільки, що мені не хотілося повертатись, – навіть після того, як я дала згоду на своє повернення. Тоді я дізналася, що моя дочка обрала залишитися в небі.

Я побачила брами неба, що являли собою дванадцять величезних перлин. Вулиці виглядали так, наче були з чистого золота. Стіни з коштовного каміння, всі кольори – дуже яскраві та живі. Але мало цього – там звучить музика, що не піддається опису. Усе розкішне. Це – хвала та почесьт Богу; це святе та чисте. У природний спосіб ми так співати навіть не можемо. Там були ноти, яких я на Землі не бачила. Усе було таким бездоганним та чистим, а музика такою прекрасною. Це – найчудовіше місце, де можна бути.

Невдовзі я побачила свою дочку. Ми були разом у саду, де трава була прекрасно зеленою та пишною. Квіти були напрочуд яскравими, а також там були фруктові дерева. Коли хтось зривав з дерева яблуко, на його місці негайно виростало нове. Усі там були здоровими, нікому не бракувало ніяких частин тіла, а моя дочка була такою прекрасною! Ми розмовляли про те, як сильно любимо одна одну, і як вона щаслива, що мене бачить. Почуття були взаємними, але на вищому рівні, ніж тут на Землі.

Мої бабуса з дідусем також були у небі, хоч і в іншому місці, ніж моя дочка. Там люди не просто ширяють на хмарі. Кожен – єдина складова частина того, що Бог робить, і в усіх там є робота, яку вони виконують. Були там також інші члени нашої сім'ї, – зокрема, моя прабабуся – але було їх там небагато, бо Бог сказав, що вони не дісталися до неба. Стосовно деяких я гадала, що вони там будуть, але їх там не було.

Ісус звернувся до мене та сказав, що любить мене. Ми розмовляли про безліч різних речей, а потім Він сказав, що хоче, аби я повернулася. Мені це не сподобалося, і я Його спитала, чому мені не можна залишитися. Він сказав, що у Нього для мене підготовлена інша робота. Коли я її завершу, то тільки після того можу повернутися. Ісус не сказав мені, про що йдеться, – тільки те, що це буде відкриватися мені

поступово з кожним кроком, який я зроблю вперед. Тоді я розплакалася, але дала своє слово та погодилася на те, що повернуся.

Моє повернення було дещо повільнішим, ніж мій шлях на небо. По дорозі назад я не відчувала ніякого болю. Коли повністю повернулася до свого тіла, моє тіло було знову у болях, а моя свідомість затьмарена. Я не могла думати. Не могла розмовляти. Єдиними словами, які я знала, були «так» та «гарзд». Пізніше мені сказали, що це був наслідок недостатчі кисню протягом моєї операції та після неї.

Під час операції наді мною безперервно працювало шість чоловік протягом п'яти годин. Гадаю, що це було, крім іншого, пов'язано з тим, що я не хотіла повертатися на Землю та залишати там свою дочку. Біль був страшенним, хоч мені й давали знеболюючі ліки. Коли я ходила у небі, там не було ніякого болю, ніякого ушкодження мозку, моя свідомість не була затьмареною, я була жвавою та могла спілкуватися. Зараз це було справді іншим!

Після операції в мене відмовили нирки; мої губи тріскалися та кровоточили два місяці; я не знала абетки; не могла навіть нормально їсти та постійно кололася виделкою.

Держава платила мені за те, що я ходила на сеанси, де мене вчили змиритися з тим, що я на все життя інвалід, і краще вже не буде. У мене питали, як я здатна з цим змиритися, і я сказала: «Я знаю, що можу все крізь Христа, що мене зміцнює». Для них це повинно було бути тяжким, бо я не знала, як викупатись або сісти за стіл. Але знала те, що Бог мене уздоровить, бо Ісус мені це сказав. Він послав мене назад, аби я була свідком Його слави.

У 1983 році я готувалася відвідати свою сестру на день Подяки. Три дні перед цим я шукала кожен вірш про уздоровлення, і в особливості вірш Дії 3:16 став для мене живим. Це – місце, де Петро та Іван сказали тому жебракові біля Прекрасних воріт, що його віра в ім'я Ісуса його уздоровила. Я роздумувала над цим на вимовляла ці слова принаймні сто разів на день. Потім, перебуваючи в гостях у своєї сестри, я відвідала там церкву та зайшла до пастора за молитвою. Він підійшов до мене та спитав, що мені треба. Перебрав одне за одним, а потім спитав мене, чи є в мене віра у те, що моя спина буде уздоровлена. Письмо говорить – за твоєю вірою хай тобі станеться. На відміну від інших див від Бога, що були чудесними, я знала, що при цьому моя віра повинна бути активною.

Я відвідала церкву у Флориді та знову зайшла до пастора за молитвою. Коли він молився, біль у спині вмить відступив. До того часу мені інколи доводилося спати навіть на землі, лежання та сидіння було для мене болячим. Зараз я була здатна навіть бігати, хоч і не дуже швидко, бо відвикла. В мене вилікувалася не лише спина, але й глаукома. Я відчула, як з моїх очей щось виходить, і мені вже ніколи не треба було їх закапувати. Пішла на обстеження, де підтвердили, що глаукоми в мене вже немає.

Вірю, що Бог послав мене назад, аби я могла служити людям як приклад людини, що прийняла багато див, а також аби могла допомогти їм збудувати віру у живого Бога. Коли я була в небі, Ісус сказав мені не лише те, що Він мене любить, але також те, що повернеться раніше, ніж ми гадаємо. Люди вважають, що у них безліч часу, але це не так. Немає часу тупцювати на місці, зараз – час підготуватися до вашого прийдешнього життя.

Кінець пригоди

ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ З ХРИСТΙΑНИНОМ ПІСЛЯ СМЕРТІ? ВОСКРЕСІННЯ ТІЛА

Дехто вводить віруючих в оману, навчаючи, що після смерті *душа* віруючого спить у пороху землі та буде воскресена тільки після приходу Христа. Що вчить Письмо про те, що станеться з християнином після смерті? 2 до Коринтян 5:8: *«ми ж відважні, і бажаємо краще покинути дім тіла й мати дім у Господа»*. Це більш ніж зрозуміло – краще бути вдома у Господа – подалі від цього порушеного тіла – мати ДІМ у Господа. Таким чином, справжній християнин після смерті йде ДОДОМУ до Господа! До Того, Хто своєю власною пролитою кров'ю відкрив шлях до неба (До Євреїв 9:24)! Нове тіло християнин приймає на себе тільки при воскресінні. Воскресіння духа християнин переживає при прийнятті Христа як своєї незаслуженої Справедливості, як свого Господа та Спасителя. Майбутнє воскресіння чітко поєднується з тілом, що пройде духовним перетворенням. 1 до Коринтян 15:44: *«Сіється тіло звичайне, встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне»*.

Крім того, книга до Євреїв говорить про те, що у небі декотрі живуть без свого тіла як «духи»!

До Євреїв 12:22–23: *«Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного, і до десятків тисяч Анголів, і до Церкви первороджених, на небі написаних, і до Судді всіх до Бога, і до духів удосконалених праведників»*. Ці вірші більш ніж однозначні – вони є доказом того, що у небі є «духи праведників», які ще не отримали свого оновленого тіла у воскресінні. Людина по своїй суті – духовне створіння, бо створена за образом Божим, а Бог – це Дух, вічна істота. Апостол Павло, пишучи про людину, також як її першу складову частину згадує духа – 1 до Солунян 5:23: *«А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа»*. При воскресінні тіла – «не духа або душі» – дух та душа будуть одягнені до воскреслого перетвореного, або іншими словами – оновленого тіла, як це Апостол Павло пояснює коринтянам. 1 до Коринтян 15:53: *«Мусить бо тлінне оце зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягтися в безсмертя»*. Він чітко підкреслює, що йдеться про воскресіння тіла. 1 до Коринтян 15:44: *«Сіється тіло звичайне, встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне»*. Ісус робить чітку різницю між тілом та духом. Іван 3:6: *«Що вродилося з тіла є тіло, що ж уродилося з Духа є дух»*. Те, що народилося з Духа (з великої «Д», тобто з Бога) – це не тіло чи душа, як це дехто пояснює та поєднує, а дух – з малої «д». Те, що народилося з Бога, перемагає світ – тобто віра, що є духовною річчю, тобто перебуває у нашому дусі. 1 Івана 5:4: *«Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, віра наша»*. Є віра тілесна, є й духовна. Тіло, створене з пороху землі, образно кажучи, «спить» у землі та нічого не відчуває – проте це не стосується душі людини, а тим більше – її духа. Якщо людину створено за Божою подобою, вона безсумнівно повинна бути духовною істотою, так само, як і Бог – проте це автоматично не означає, що вона є «духовною» або живе у згоді з Духом; у дійсності вона може бути дуже тілесною, але за своєю сутністю це – духовне створіння. Гал 6:1: *«ви, духовні, виправляйте такого»*.

У нижченаведених віршах видно душі тих, що померли як мученики, – з цього цілком однозначно випливає, що у небі – поки що їх душі. Одкровення 6:9: *«І коли п'яту печатку розкрив, я побачив під жертовником душі побитих за Боже Слово, і за свідчення, яке вони мали»*. Якщо тут йдеться лише про образ, тоді образом чого є душа? У небі – реальний храм, на жертовник якого приносяться не тварини, але, наприклад,

молитви. До Євреїв 10:19: «*Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою*». До Євреїв 8:2: «*Він Священнослужитель святині й правдивої шкіни, що її збудував був Господь, а не людина*». Слід відзначити, що деякі речі у книзі Одкровення сказані образно, а інші – ні; якби вся книга Одкровення була лише образом, у її окремих главах не зверталася б увага на те, що йдеться про знамення: Одкровення 12:3: «*І з'явилася інша ознака на небі...*».

Одкровення 20:4: «*І бачив я престоли та тих, хто сидів на них, і суд їм був даний, і душі стягнуті за свідчення про Ісуса й за Слово Боже, які не вклонились звірині, ані образів її, і не прийняли знамена на чола свої та на руку свою. І вони ожили, і царювали з Христом тисячу років*». Тут знову видно душі, які поки що не прийняли своє тіло у воскресінні.

ДІМ ТВОГО НЕБЕСНОГО ОТЦЯ

ДЕВІД ГОЙНС

Це – правдива історія Девіда Гойнса, що навжди змінила його життя та спосіб поведінки. Коли йому було тринадцять років, він їхав на велосипеді до школи, і його збила вантажна машина-бетономішалка. Те, що він пережив, відкрило йому багато таємниць – чому ми тут та у чому полягає сенс життя.

Пригадую лише те, що у мене були побоювання з приводу цього зіткнення, у мене немає ніяких спогадів про той момент, коли я був збитий машиною-бетономішалкою, а також про те, як я летів повітрям 18 метрів та приземлився у канаві. Пригадую лише сцену у машині швидкої допомоги. Це було найдивовижніше переживання за все моє земне життя. Воно було абсолютно унікальним, бо я спостерігав за своїм тілом у машині швидкої допомоги та за всією діяльністю навколо нього, якщо не рахувати того, що мене в цьому тілі не було. Я був над ним та дивився вниз. Ніякого болю не відчував.

Усі були дуже зайнятими. З того, як швидко всі працювали, було ясно, що у мене серйозні неприємності. Наприклад, розмірковували, як мене визволити з решток мого велосипеда, і чи не краще мене у них взагалі залишити, доки мій стан не буде стабілізовано. Я чув та бачив усе. Це було жахливим. Нарешті викликали зварника з газовим балоном та горілкою, аби той допоміг визволити мене з велосипеда. Слава Богу, що моє тіло було у стані непритомності. Це все ще можна було витримати, доки одна сестра, яку я знав, не сказала іншій: «Задаю собі питання, чи взагалі ще має сенс таку кашу рятувати».

Перелякала мене майже до смерті! Це для мене було вже занадто, і я не хотів цього бачити. Швидко обернувся, зробив один крок та у дійсності пройшов крізь стіну, опинившись у цілковитій темряві. Знову обернувся – і знову побачив темряву. Ще навіть не додумав думку «от і все», коли зробив ще один крок і цієї ж миті опинився у найпрекраснішому саду, який будь-коли бачив. Цей сад був як тераса, витесана у горі, лише у пару метрах під самісінькою вершиною. Усюди був білий мармур та зелені

дерева. Повітря було неймовірно легким, чистим, свіжим та приємно охолоджуючим. Неначе я вдихав чистий охолоджуючий кисень. Сад був доглянутим; як дерева, так і кущі були досконало підстрижені, і повітря було злегка напоєне запахом хвойних дерев. Це місце було абсолютно досконалим у кожній деталі. Лише у пару кроках переді мною був мармуровий ослінчик, який, як здавалося, вітав мене, аби я сів на нього та перепочив.

Коли я всівся, дихаючи цим чудовим повітрям, то роздивився навкруги. Яке чудове місце для відпочинку! Підлога була рівною та відполірованою до такої досконалості, що ніде не було ані щілини. Цей сад з терасою був оточений низькими мармуровими колонами та мармуровими бильцями, і було схоже, що все витесано з тієї гори, з одного моноліту. Я помітив різницю між горою, що була у природному неотесаному стані, та білим відполірованим мармуром.

Здавалося, що я роздивляюся навколо себе лише пару секунд, коли раптом помітив чоловіка похилого віку, що виглядав дуже сердечно та ласкаво і сидів поруч зі мною на ослінчику. Я не бачив та не чув, як він підійшов – просто раптом тут узявся. Він легко всміхався, і я знав, що це друг. У нього було витончене обличчя, блакитні очі, у яких можна було побачити глибину та іскру мудрості. Я обернувся на другий бік, аби не задивитися до його очей, і цієї ж миті він до мене звернувся. Його голос був впевненим, але ніжним та люблячим.

Він сказав: «Так що, у тебе був неприємний день» – начебто про все це знав.

Зітхаючи, я сказав: «Так, дійсно неприємний!»

Ми все ще там сиділи, і ні в яких подальших поясненнях не було необхідності. Потім я пригадав, у якому скрутному становищі дійсно знаходжуся, та подивився на нього, очікуючи, що він дасть мені якийсь розумне пояснення.

Я спитав його: «Я мертвий?»

Він усміхнувся, запевняючи мене, та сказав: «Ні, ти не мертвий. Твоє тіло дійсно у скрутному становищі, але про нього добре дбають, не треба нічого побоюватись».

Пригадую, що в мене відлягло від серця, коли я дізнався, що я не помер – життя на Землі для мене ще не закінчилося. А у цьому місці ніякого кінця життя явно не існувало. Усі ці речі носилися в моїй голові, як вихор, і раптом зупинилися. У мене було безліч питань, у цей момент я не був здатен пояснити, як це можливо, що я тут сиджу та почуваюся, ніби маю тіло, хоча я залишив його десь там.

Я знову подивився на нього; з його обличчя випромінювало розуміння, і я знав, що в нього є відповідь, навіть ще раніше, ніж вимовив питання. Ми наче були здатні читати, що другий думає, – ще до того, ніж вимовити ці слова, – і гадаю, що значна частина нашого спілкування відбулася саме у цей спосіб.

Я виразив своє сум'яття та спитав його: «Як таке може бути, що я тут сиджу, якщо знаю, що моє тіло – десь там у лікарні?» та «Що це за місце? Яким чином я бачу це місце та тебе, якщо не перебуваю тут із своїм тілом? Як можу бути у двох місцях водночас?» Я почувався дуже схвильованим. «Хто ти такий?» – вимагав я відповіді.

Його голос вмить заспокоїв мене. Він сказав: «Ти у дуже особливому місці. Ти у безпеці».

Пояснив мені, що хоча моє тіло й у лікарні, це – моє фізичне тіло, і що кожен з нас має також духовне тіло та душевне тіло.

Він сказав: «У цьому місці – твоє духовне та душевне тіло. Ти бачиш це місце очима своєї душі та духа. Таким самим чином за допомогою свого душевного та тілесного чуття сприймаєш усе, що тут знаходиться. Сприймаєш це місце очима твоєї свідомості, саме таким, яким потребуєш, аби воно було. Твоя тілесна криза та душевна потреба заподіяла те, що ти бачиш його таким, яким бачиш. Я тут також без фізичного тіла. Ти бачиш мене таким, яким бачиш (людиною похилого віку), бо я помітив, що ти потребуєш мене таким бачити. (Прим. перекл.: До Євреїв 13:2: *«Не забувайте любови до приходнів, бо деякі нею, навіть не відаючи, гостинно були прийняли Анголів»*). Це доводить, що ангели – посланці Божі – можуть брати на себе подобу будь-якої людини – так само, як це зробив цей посланець Божий з Девідом, взявши на себе подобу людини похилого віку.)

Хто я такий та як мене звать – це не має значення. Я тут заради тебе з любові твого небесного Отця, яку Він до тебе відчуває, аби нагадати тобі, звідки ти прийшов.»

Моєю першою думкою було: «Лікарня?»

Він усміхнувся до мене та з мудрістю, терплячістю й любов'ю відповів: «Ні, я маю на увазі дім твого Отця».

У цю мить я усвідомив, що все, що він каже – правда, і що я знав цю правду ще до того, ніж народитися на цю Землю та отримати фізичне тіло. Я пригадав, що також був духовною та душевною істотою, і все це мало досконалий сенс. Пригадав, як пройшов крізь завісу та вибрав собі фізичне тіло. Був трохи здивований тим, як таке можливо, що я про все це забув, – і він нагадав мені, що аби я міг отримати досвід фізичного життя, було необхідно принаймні на деякий час забути наше попереднє пізнання, аби ми могли повніше пережити фізичні речі, фізичні виклики, приймати різні вільні рішення та навіть робити помилки, аби бути здатними витягти з них урок та рости способом, який дозволяє лише тілесне життя. Якби у нас залишилося попереднє пізнання, нам не хотілося б пережити той біль фізичного життя, ми б це пропустили, таким чином втративши це задоволення. Я також пригадав обіцянку, яку дав своєму небесному Отцю, прийнявши цей шанс та побачивши виклики й відповідальність фізичного життя. Аби я максимально скористався цією нагодою заради себе та Нього. Аби міг повернутися до дому свого Отця з пізнанням та набутим досвідом, що прославили б і мого Отця (Творця). Завдяки цій правді я усвідомив, що ми потребуємо бути ізольованими від цієї реальності, коли беремо на себе фізичне тіло. Це – для того, аби оцінити, витягти користь та навчитися у нашому фізичному житті всьому, що тільки можливо, тож треба начебто знову відкрити те, що ми знали вже раніше, на цей раз – фізичним шляхом. Так само за допомогою фізичного життя нам слід відкрити, як повернутися до нашого небесного Отця. Добром, що ми робимо одне одному, тим, як підвищуємо своє пізнання, а також способом, у який навчаємося взаємодіяти з нашим фізичним тілом та життям, ми заслуговуємо безперешкодний прохід до дому нашого Отця, водночас також прославляючи та вихваляючи нашого Отця. Саме любов нашого Отця посилає нас на цей шлях, і саме наша любов до Нього дозволяє нам повернутися додому, до Його люблячих обіймів. Як тільки я пригадав те, що мені слід було знати, мій люблячий, особливий друг зник.

Це місце було чудовим; усе було саме таким, яким я потребував, аби було. Я не лише пригадав та міг бачити, звідки прийшов, але також пригадав та бачив, куди йду, а також те, що повинен був виконати. Я знав, що якщо оберу це життя, це буде дуже непростим. Знав, що нестиму відповідальність за те, аби знайти свою земну дружину, і що ми разом прийнемо на себе відповідальність забезпечити нові фізичні життя так, аби інші діти Божі (створені) могли мати подібний досвід. Я знав, що буду відповідальний за вибір між добром та злом так, аби моє життя служило прославленню мого небесного Отця, коли я до Нього повернуся.

Коли я розмірковував над цими речами та пересвідчувався у них, то почувався дуже підкріпленим та зачав більше сприймати свій сад. Я повернувся та помітив та помітив невелику спіральну стежку, що вела нагору у напрямку гребеня цієї могутньої гори. На цю стежку я до цього не звертав уваги, але вона там була, немов закликаючи мене піти по ній. Я встав із свого мармурового ослінчика та пішов по цій стрімкій стежці нагору. Це було непростим, але коли я піднявся на самісіньку вершину гори, то дивився з неї вниз на прекрасну луку на другому боці. Це було дуже привабливим. Там були квіти всіх видів та кольорів. Прекрасний струмочок протікав цією лукою у різних напрямках, і я вирушив стежкою по його березі. Струмочок був неглибоким, але вода в ньому текла швидко. Я назбирав якоїсь гальки та кидав камінці по одному до води. Хотів розвернутися та піти геть, коли поглянув на другий бік струмка та побачив дивовижне біле світло, схоже на сонячне проміння. У цьому прекрасному світлі була постать. Вона була вдягнена у біле одяння, а біле світло було настільки сильним, що непросто було знайти якусь межу між світлом та цією постаттю. Обличчя я не бачив, але чітко бачив руки. Ці руки простягалися до мене, і до мене звернувся голос: «Підеш до мене?»

Не вагаючись, я зробив крок до води, але потім зупинився. Я весь тремтів. Бо пригадав, що в мене є життя, з якого треба витягти урок та отримати досвід. Я повернувся назад та, виходячи з води, сказав: «Ні, є ще безліч речей, які я повинен зробити».

Я втікав з цього місця так швидко, як було можливо, на верхівку гори, потім – знову вниз по цій вузькій гвинтоподібній стежці, кілька разів мало не впавши. У момент, коли мої ноги доторкнулися до підлоги мого чудового мармурового саду, я знову опинився у своєму фізичному тілі у болях, про які мені навіть не снилося. Моє тіло було зафіксоване гвинтами у п'яти місцях, так що я лише злегка торкався ліжка. Все в мені боліло.

Моєю першою думкою було: «Велика помилка, хлопче – цього разу ти все добряче зіпсував! Накапостив як слід! Ця постать був Ісус, а я сказав йому «ні».

Не знаю, чи я більше плакав від фізичного болю, чи від духовного та ментального, від того рішення. Пізніше за допомогою молитви та роздумів я був утішений. Зараз я це розумію та часто над цим розміркую – за допомогою цих подій переді мною у дійсності було поставлено вибір. Мені дали вибір, на який має право кожен з нас. Мій небесний Отець відчуває до мене та всіх Своїх дітей таку велику любов, що мені через Його Сина було запропоновано можливість повернутись до Нього прямо тієї ж миті.

Його любов до своїх дітей настільки велика, що Він охочий відмовитись заради них від своєї слави. Що стосується мене, то у мене є щастя та нагода пережити заради Нього фізичне життя; а також надія, що цим я врешті-решт вихвалю та прославлю свого небесного Отця – тим більше, що у мене був той шанс на милість, яку я тоді не прийняв.

Я не усвідомлював, що мої пригоди у тому саду тривали двадцять один день, доки лікарі та сестри мені не сказали, що весь цей час я був у комі. Саме завдяки пережитому я був здатен набрати стільки сил, аби моє тіло реабілітувалося, аби я знову навчився ходити та робити все, що у дотеперішньому житті був здатен виконувати.

Цю історію я вам розповідаю, по-перше, тому, що відчуваю потребу про це говорити, по-друге – бо ви це, ймовірно, потребували чути, а по-третє – за допомогою цієї історії ви отримаєте надприродну силу жити це земне життя.

ПЕРЕХІД ЧЕРЕЗ ЧЕРВОНЕ МОРЕ

як прообраз переходу від смерті до життя

У Старому заповіті є гарний образ або, іншими словами, – тїнь того, про що йдеться, коли Божий народ вийшов з Єгипту. Цей прообраз має не одне значення, але одразу декілька, мені особисто відомі три. Стародавні християни часто вживали вираз «зустрінемося там, на тому другому березі»; я довго не знав, звідки взявся цей термін, хоч і знав, що під цим мається на увазі – те, що зустрінуться в небі. Ця прекрасна тїнь для нас має потрійне значення – як діамант, при погляді на який з різних сторін бачимо кожного разу іншу красу. Тут мені хотілося б поставити акцент на другому пункті. 1) *духовний відхід зі світу* 2) *відхід з цього світу на небо* 3) *фізичний відхід зі світу крізь воскресіння тіла*. Розгляньмо детальніше всі три пункти; якщо наші очі відчиняться цій правді, ми з неї дуже радітимемо.

З милості Божої ми увірували в очисну силу крові праведного Агнця Божого – Христа – та духовно виходимо з нашого грішного Єгипту; проте раптом гріх нас оточує, за нами – військо фараона, перед нами – море, тому ми у нашій слабкості кличемо до Бога. Вихід 14:10: *«А фараон наближався. І звели Ізраїлеві сини свої очі, аж ось єгиптяни женуться за ними! І дуже злякались вони... І кликали Ізраїлеві сини до Господа, а Мойсеєві дорікали...»*. Це кликання до Господа – прообраз нинішнього волання імені Ісуса Христа. До Римлян 10:13: *«Бо кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений»*. Через це кликання ми переживаємо наше щоденне спасіння від гріха та різного гніту. Фил 2:12: *«Зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння»*. Таким закликанням імені Ісуса Христа вирізнялася первинна церква. Дії Апостолів 9:21: *«І дивом усі дивувалися, хто чув, і говорили: Хіба це не той, що переслідував в Єрусалимі визнаців оцього Ім'я...»*. Таке закликання можемо бачити на прикладі Степана при його відході на «другий берег». Дії 7:59: *«І побивали камінням Степана, що молився й казав: Господи Ісусе, прийми духа мого»*. Коли ми кличемо Його ім'я, до нас приходять Особа, яку ми кличемо, застосовує до нас справу спокути та наповнює нас своїм Духом святим. *«І сказав Мойсей до народу: Не бійтеся! Стійте, і побачите спасіння Господа»* (Вихід 14:13). Це – тїнь того ногового закону Духа життя у Христі Ісусі, що визволяє нас від гріха та навіть від закону смерті; це – закон не літери, а Духа життя, так само, як для птаха закон життя – літати, а для риби – плавати у воді. Щоразу, коли ми кличемо Його ім'я, цей закон Духа нас визволяє. Кров Агнця Божого вже врятувала нас від вічної погібелі, але зараз ми переживаємо щоденне спасіння. До

Римлян 8:2: *«Бо закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерті».*

Коли народ продовжує кликати до Господа та скаржитись Мойсеєві, останній простягає свою палицю над морем, і води розступаються – ми входимо до Христової смерті та воскресіння. Його смерть стає смертю нашої старої людини, і ми переживаємо силу воскресіння та спільноти з Богом. Пам'ятаймо, що після гріхопадіння, коли Бог сказав людині *«поправді смертю помреш»*, людина не впала одразу за мертво на землю, але духовна смерть – це відторгнення від лиця Божого, відлука від Його присутності та слави, а не кінець існування. *«Вони кару приймуть, вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його»* (2 до Солунян 1:9). Відлука (погибель) від лиця Господнього – саме це смерть, а не цілковите припинення їх існування. Смерть визначає для християнина межі його шляху, – так само, як і води моря, що розступилися перед народом Божим, доки той не перейшов на *другий берег*. Коли єгиптяни намагалися наслідувати народ Божий та увійшли до моря, що розступилося, їх спіткав Божий суд, і вони загинули, коли Бог закрит над ними ці води – те саме відбувається з невірними, для яких смерть стає Божим судом у цілковитій ізоляції від Бога, *«де їхній черв'як не вмирає, і не гасне огонь»* (Марк 9:44).

Вихід 14:13: *«І сказав Мойсей до народу: Не бійтеся! Стійте, і побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні. Бо єгиптян, яких бачите сьогодні, більше не побачите їх уже повіки».* Прекрасні слова – потім цей грішний світ більше не побачимо на віки вічні та будемо навіки радіти і співати *«...пісню Мойсея, раба Божого, і пісню Агнця, говорячи: Великі та дивні діла Твої, о Господи, Боже Вседержителю! Справедливі й правдиві дороги Твої, о Царю святих! Хто Тебе, Господи, не побоїться, та Ймення Твого не прославить? Бо один Ти святий, бо народи всі прийдуть та вклоняться перед Тобою, бо з'явилися суди Твої»* (Одкровення 15:3,4). Ці люди Божі були побачені Іоанном у небі *на морі склянім* з арфами у руках, і мова йде про тих, що *«перемогли звірину та образа його, і знамено його, і число його ймення»*. Тоді Бог принесе Божому народу велике остаточне визволення – не лише духовне, але й фізичне! Коли народ Божий перейшов Червоне море, то *на другому березі* співав від радості пісню Мойсея. У небі ми радітимемо нашому визволенню з рабства цього світу. Вони співали пісню Мойсея на скляному морі, а це скляне море – перед престолом Божим: *«І перед престолом як море скляне, до кришталю подібне»* (Одкровення Іоанна Богослова 4:6), а Його престол – саме у небі! Те, що він стоїть на скляному морі, – це символ остаточного відходу з цього світу; проте зверніть увагу, що це скляне море разом з престолом Божим – це не просто якийсь прообраз того, що є лише духовним, адже в іншому разі тут не згадувалося б, що це скляне море схоже на кришталь. Якби йшлося про символіку, книга Одкровення б заздалегідь попереджала про це. Одкровення 12:1: *«І з'явилась на небі велика ознака: Жінка, зодягнена в сонце...»* або *«І з'явилась інша ознака на небі, ось змії червоноогняний, великий, що мав сім голів та десять рогів»* (Одкровення 12:3). Ісус – це не ягня у буквальному значенні слова з овечою вовною, а диявол – не червоний змії з рогами. Але у цьому випадку Письмо не говорить, що йдеться про знамення, – Апостол Іоанн справді бачив реальні речі, що є у небі, а також бачив речі прийдешні, що справді стануться.

1 до Коринтян 10:2: *«і всі охрестилися в хмарі та в морі в Мойсея».* Тому наше хрещення в ім'я Господа Ісуса Христа – це підтвердження нашої смерті собі самим та воскреслого нового життя у Христі, і тінь цього можна помітити саме у проходженні крізь Червоне море. Під хмарою тут мається на увазі та надприродна хмара, що вела Ізраїль до землі обітваної, і це – прообраз хрещення Духом святим та Його ведення

у нашому житті, у той час як вода – це символ хрещення у воді (лише початок наших мандрів по цій землі). Дії Апостолів 19:5: *«Як почули ж оце, то хрестились вони в Ім'я Господа Ісуса. А коли Павло руки на них поклав, то зійшов на них Дух Святий, і різними мовами стали вони промовляти та пророкувати».*

До Римлян 6:3: *«Чи ви не знаєте, що ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса, у смерть Його хрестилися?»* На цьому завершується наше прагнення до умертвіння наших похотей та починається віра у те, що в Ньому ми померли похотям нашої старої людини. Тобто бачимо тут важливу річ – СМЕРТЬ ТА ВОСКРЕСІННЯ! Ця смерть – інша, ніж духовна смерть, це – смерть нашого старого «я» з наступним воскресінням для життя у Бозі, у спільноті з Ним. Наші відносини з Богом не помирають, як це було при гріхопадінні у раю, але, навпаки, оживлюються через смерть Христа, що помер замість нас. Ісус через воскресіння став первородним з багатьох братів. До Римлян 8:29: *«Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами».* Якщо Він первородний, це означає, що наступні сини будуть Його наслідувати. До Колоссян 1:18: *«І Він Голова тіла, Церкви. Він початок, первороджений з мертвих, щоб у всьому Він мав першество».* Він був єдинородним Сином до воскресіння, але став первородним через воскресіння, бо крізь Нього ми духовно народилися. Таким чином, це – справжнє сім'я Боже – тіло Христове, церква – те, чого не було до створення. Це – Божий намір, аби ми зростали до цього образу Його Сина крізь нове народження, що перебуває у нас та результат якого – не лише духовний, але призведе до воскреслого оновленого тіла – такого, що було в Ісуса! Після воскресіння Він міг, наприклад, проходити крізь стіну до своїх учнів, які перелякалися Його, при цьому все ще маючи фізичне тіло. Лук 24:39: *«Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю».* Завдяки Його крові ми йдемо до неба спочатку духовно, а одного дня туди будемо взяті із своїм перетвореним тілом. Рим 6:5: *«Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємось і подобою воскресення».* У залежності від того, наскільки ви ходите з Господом на цій землі, отримаєте й винагороду вже у самому воскресінні. 1 до Коринтян 15:41,42: *«Інша слава для сонця, та інша слава для місяця, та інша слава для зір, бо зоря від зорі відрізняється славою! Так само й воскресення мертвих: сіється в тління, в нетління встає».* Не кожен християнин також буде у винагороду царювати разом з Христом у тисячолітньому Царстві. Одкровення 2:26,27: *«А переможцеві, і тому, хто аж до кінця додержує Мої вчинки, Я дам йому владу над поганями, і буде пасти їх залізним жезлом; вони, немов глиняний посуд, покрушаться, як і Я одержав владу від Свого Отця...».* Не всі християни правитимуть тисячолітнім Царством, визначення «переможець» стосується не невірних, а віруючих. Є християни, що не ведуть переможного життя; ті хоч і будуть спасені «так, як через огонь», але не матимуть привілею царювати з Христом протягом тисячі років.

Іван 5:24: *«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя».* Таким чином, бачимо, що досвід віруючих, які ПІД ЧАС КЛІНІЧНОЇ СМЕРТІ НІБИ ТІЛЬКИ ПЕРЕЙШЛИ ДО НАСТУПНОГО ЖИТТЯ «НА ДРУГІЙ БЕРЕГ», З БІБЛІЙНОЇ ТОЧКИ ЗОРУ Є ЦІЛКОМ ЛЕГІТИМНИМ!

НІЧ, КОЛИ Я ПОМЕР

Джон Гелмс

Використано за згодою

Це сталося влітку 1969 року. Була спекотна серпнева ніч, біля одинадцятої години вечора, і я їхав із стабільною швидкістю своїм Фольксвагеном Beetle («Жук») по автомагістралі № 51 у південному напрямку, до кордону між штатами Теннессі та Міссісіпі. Того дня я щойно купив касетний автоплеєр «Boss crome, eight-track Leer tape deck» та слухав нову пісню групи Cream «Народжений під нещасним знаком». Гучність поставив на велику силу. Раптом у моїй думці промайнуло дивне видіння лобового зіткнення, уникнути якого неможливо. Мій шлунок звело, і я відчув страх.

У цю мить звідкись вилетіла машина із швидкістю як мінімум 160 кілометрів на годину. Коли водій намагався вписатись у поворот, лівий бік машини припіднявся, бо їхала занадто швидко. Коли вона знову приземлилася на всі чотири колеса, то рухалася прямо на мене! Усе, що я встиг у цей момент зробити, – рвонув кермо праворуч, аби запобігти лобовому зіткненню. Після цього машина врізалася до мене з величезною швидкістю, пролунав страшенний удар, і моя машина кілька разів обернулася навкруги, як дитяча іграшка. Я знав, що це – кінець мого життя.

Коли моя машина перестала обертатися, я відчував сильний біль, і перше, що я зробив, – намагався з'ясувати, чи не бракує мені руки або частини тіла. Зробивши це, я помітив, що моя ліва нога зігнута назад у вигляді літери «L». Але найгіршим був біль по всьому тілі. Я знав, що всі ребра на моєму лівому боці переламані, та побоювався, чи не прокололи вони мені легені, бо не міг добре дихати, але, на щастя, кров з рота в мене не йшла.

Я подивився з віконця, і повз мене проїздила автомагістральна поліція з увімкненою мигалкою та сиреною. Та переслідувала п'яного водія, який щойно врізався до мене. Я замахав рукою, але на цій швидкості мене, мабуть, не побачили. Мені не хотілося

померти, сидячи у машині, а крім того, я боявся, аби машина не зайнялася. Відчувши адреналін у тілі, я, напруживши останні сили, відчинив свої зім'яті двері, відповз на животі десь три метри від своєї машини та перевернувся на спину.

Озирнувшись назад, побачив, що шматки машини були розкидані по дорозі. Потім поглянув на зорі та сказав Богу, що якщо Той хоче мене взяти, то я готовий. За якусь мить навколо мене зібрався натовп людей, що взявся невідомо звідки, і я почув, як хтось каже, аби трималися подалі від мене, аби я міг вільно дихати. Кожен навколо мене робив негативні зауваження, кажучи, що я не виживу. Я був скутий неймовірним болем, а також шоком. Раптом весь біль від шиї аж донизу зник, немов вимкнений вимикачем. **Потім я побачив тунель**

з білого світла – відчув, як мій дух залишає моє тіло, та почав підніматись нагору до цього тунелю світла з величезною швидкістю. Я помирав! Моє мислення не було здатне зосередитись на чомусь іншому. Я не усвідомлював ані того натовпу людей навколо, ані свого фізичного тіла, ані будь-чого іншого навколо мене.

Я піднімався цим світловим тунелем дедалі швидше та вище, доки не опинився десь високо над зірками. Потім зупинився та відчув, що занурений до безумовної любові – любові такого роду, якої я в житті не переживав. Відчував досконалий мир. Біблія описує Божий мир, що «вищий від усякого розуму» (до Филип'ян 4:7). Досконалий мир, спокій та гармонія. Так я завжди уявляв собі небо, хіба що це було набагато кращим та прекраснішим. Усе мало досконалий сенс. Моє мислення було одним цілим з Божим мисленням та всім всесвітом. Досить було лише подумати, аби негайно опинитися у цьому місці! Відчув, що перебуваю у присутності Ісуса, який сказав мені: «Заходь, Джоне, ходімо зі Мною – Я хочу тобі дещо показати». Як тільки Він це сказав, ми ширяли над чудово білим пляжем уздовж якогось океану чи величезної кількості води прекрасного синьо-зеленого кольору. Мої очі немов стали подібними до камери, я навів їх крупним планом прямо на пісок перед собою. Після цього Ісус узяв до рук трохи піску, показав його мені та сказав: «Подивися, Джоне, на цей пісок», після чого почав повільно сипати пісок з руки, доки в Його руці не залишилася одна єдина піщинка. Сказав мені: «Бачиш цю піщинку, Джоне?» Я відповів: «Так, Господи». Ісус продовжував: «Кожна криза та травма, які ти пережив або ще переживеш протягом усього свого життя на землі, – незначна та дріб'язкова, як ця маленька піщинка, яку я тримаю в руці, у порівнянні із славою та радістю, що очікують тебе тут у небі. Вже ніколи ніяких турбот, ніколи ніякого суму, ніколи ніякого глибокого горя або почуття самоти, ніколи ніякого болю, ніколи ніякої фізичної неспроможності, ніколи ніякого захворювання чи хвороби – все це залишиться на землі». Тоді я сміявся з усього того, що мене турбувало. Відчував, наче вибухаю від радощів – вибухав від присутності всемогутнього Бога, дивовижну силу, славу, любов та милосердя якого було непросто перенести!

(Прим. перекл.: до Римлян 8:18: «Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас».

Цікаво, що скойка спочатку поранена піщинкою, тому починає виділяти навколо піщинки свої життєві соки, і таким чином утворюється перлина. Одрокнення Іоанна

Богослова 21:21: *«А дванадцять брам то дванадцять перлин, і кожна брама зокрема була з однієї перлини. А вулиці міста щире золото, прозорі, як скло».* Ці брами з перлин свідчать про смерть та воскресіння Христа, що дозволяє нам увійти до Нового Єрусалима через жертву та життя Христа. Поранення піщинкою говорить про біль хреста, а виділення соків – про воскресіння до **НОВОГО ЖИТТЯ** з Богом. Тут показана не лише смерть Христова, але й наша, бо і нам слід нести свій щоденний хрест. Лук 9:23: *«А до всіх Він промовив: Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде».*)

Потім я відчув, як піднімаюся у цьому тунелі світла ще вище на небо. Раптом зупинився, чиясь велика рука повільно показала переді мною, і голос промовив: «Ні, Джоне, Я до тебе ще не готовий». Я сказав: «Прошу Тебе, Боже, я не хочу повертатися». Як тільки я це сказав, то відчув, як мій дух падає з такою ж швидкістю, як піднімався, та повертається до мого тіла. Відчув, як повернувся біль, та побачив, як навколо мене стоять люди, пастор схиляється наді мною та говорить якісь слова про спасіння. Я сказав йому, що я християнин та не помру, хоча він разом з іншими був переконаний у протилежному. У цю мить вже прибули медичні працівники, поклали мене на носилки, навантажили до машини швидкої допомоги та відвезли до Баптистської лікарні.

Усі лікарі, що мене оперували, казали, що те, що я вижив після такої аварії – це диво. Знаю, що Бог врятував мене з однієї особливої причини, і я цілком відповідальний за те, як з цим поведуся. Відтоді мені довелося пережити дуже тяжкий період, коли здавалося, що вже немає ніякої надії, аби продовжувати, – мені хотілося відмовитись від цього життя, але тієї миті завжди пригадую те, що пережив у небі, і це нагадує мені, що там – справді Бог, бо я зустрівся з Ним у дуже особистий та драматичний спосіб. Знаю, що те, що я пережив, – реальне, хоча інші християни і вважають, що я з глузду з'їхав, коли ділюся з ними своїми свідченнями. Знаю також те, що Він мене любить, і хоча мені іноді здається, що всі мене залишили, знаю, що Він там заради мене. Це дає мені надію продовжувати, хоч життя і здається безнадійним, а коли моє життя тут на землі закінчиться, у мене є на що сподіватись. Смерть – це лише перехід до вічного життя з Богом, досить лише прийняти Його як Господа нашого життя та вірувати у Нього через Його Сина, Ісуса Христа.

Якщо ви переживаєте тяжкий період або сумніваєтеся у Божих обітах та у тому, що говорить Біблія, просто покладіть свою віру та довіру на Господа та моліться за Його допомогу та ведення, навіть якщо поки що не бачите у цьому ніякого сенсу – просто продовжуйте день за днем. Сподіваюсь, що моє свідчення про реальні події життя хоча б якимось чином вам допомогло. Ісус не казав нам, що це життя буде простим, але з Його допомогою через Його милість можна встояти.

Примітка веб-адміністратора: Джон – вражаючий художник, і я спитав його, чи вплинула якимось чином пережита ним клінічна смерть на його живопис.

Джонова відповідь: Може, підсвідомо, але що мене пережите під час клінічної смерті навчило – бути люб'язним до людей, що не такі щасливі, як я – приділяти більше часу людям, яким справді потрібний друг, яких інші люди ігнорують або висміюють, – таким, як, наприклад, одна стара пані, що мешкає за моїм будинком, є самотньою та потребує просто з кимось побалакати. Вона дуже цінує, якщо я знаходжу час та провідую її, і так само полягають справи з одним паралізованим чоловіком, якого я знаю вже багато років. У нього немає ніяких друзів, і він сидить один в інвалідній

колясці у будинку-інтернаті; усе, що він робить – дивиться телевізор, спить та їсть – крім мене, у нього друзів немає. А коли я заходжу провідати його та беру з собою до універмагу купити речі, що йому конче необхідні, він це дуже цінує – і той час, що я з ним проводжу. Грошей у мене небагато, але я виявив, що як бідні, так і багаті люди – самотні та потребують проводити час з іншими людьми.

Бог показав мені, що час на цій землі – це лише хвилинка, це випробування, куди ми підходимо на вічність – на небо чи до пекла... те, як ми розпоряджаємося нашим життям та як поведимося – це тест для кожного на землі – любити одне одного так, як Він любить нас, а речі, яких ми не розуміємо – за них не нестимо відповідальність, і відповідь на них отримаємо, коли потрапимо на небо.

*Відвідайте картинну галерею Джона на інтернеті:
<http://johnhelmsgallery.com/index.htm>*

Пригоди безлічі людей не такі довгі, як ті, що нами вже розглянуті. Але, незважаючи на це, ці короткі пригоди справили величезний вплив на їх життя, і вони пам'ятають їх до подробиць – як, наприклад, наступна історія.

ПОЄДИНОК З АНГЕЛОМ

ЛаСпірі9 (прізвисько)

«І зостався Яків сам. І боровся з ним якийсь Муж, аж поки не зійшла досвітня зоря. І Він побачив, що не подужає його, і доторкнувся до суглобу стегна його. І звихнувся суглоб стегна Якова, як він боровся з Ним. І промовив: Пусти Мене, бо зійшла досвітня зоря. А той відказав: Не пуцу Тебе, коли не поблагословиши мене. І промовив до нього: Як твоє ймення? Той відказав: Яків. І сказав: Не Яків буде називатися вже ймення твоє, але Ізраїль, бо ти боровся з Богом та з людьми, і подужав» Буття 32:25–29.

Я пережив дивовижну пригоду, коли опинився поза своїм тілом після тяжкої автоаварії, при якій мало не помер. Жовте нью-йоркське таксі врізалось до мого Форду Pinto прямо з боку водія, де я знаходився. Відомо, що такі аварії майже завжди бувають смертельними. Виробники машин подумують про встановлення подушок безпеки з боку водія.

Пригадую, як моє тіло було відкинуто на сидіння пасажира. Наступне, що пригадую, – що я був поза своїм тілом.

Я стояв на розі вулиці та спостерігав за своєю вщерть розбитою машиною. Не міг у це повірити та почувався розлюченим, бо цю машину купив лише нещодавно. Підійшов назад до своєї машини, а потім – знову на риг вулиці. Повторював це досить довго. Знав, що сталося щось дуже дивне, і я знаходжуся у дивному та новому для мене

середовищі. Але почувався так само, як коли був у своєму тілі. У цьому не було ніякої різниці. Навіть не усвідомлював, що до цього у якомусь тілі був. Я був тією ж особою у тілі та без тіла. Те, що сталося потім, було абсолютно вражаючим.

Пригадую, що там раптом з'явився ангел, що мав найпрекрасніші очі у світі, і ці очі були сповнені світла, що іскрилося. Цей ангел намагався заштовхати мене назад до мого тіла та до машини. Оскільки мені не хотілося повертатись ані до свого тіла, ані до машини, я почав відчайдушно боротися з цим ангелом. І це в мене цілком виходило, але пригадую, що після довгої боротьби я знову був у своєму тілі на сидінні водія. Подивився нагору на того ангела та усвідомив, що він – з іншого світу. Атмосфера його присутності випромінювала абсолютну любов. Я зробив наступне: поклав обидві руки на його обличчя, аби його відчувати, та попросив його про допомогу.

Наступна річ, яку пригадую, – я прокинувся у лікарні у відділенні реанімації дещо ослаблий. Усе закінчилося лише кількома швами на лобі та лівій нозі, що була поранена лише легко.

Якраз був День подяки, і я вийшов з лікарні лише трохи ослабим. Безперечно було за що дякувати. Знаю, що ще не надійшов час для мого відходу. Це сталося 31 рік тому.

Проте слід відзначити, що коли я боровся з ангелом, то пригадую, що відчував біль у своїй лівій нозі, будучи поза своїм тілом. Чи це можливо? Чи може той, хто вийшов зі свого тіла, відчувати фізичний біль? Справді вірю, що я цей біль відчував. Бажаю вам любові та миру.

Відповідь: (прим. перекл.: Відповідь скорочено, бо в оригіналі вона дуже довга)

Так, це можливо, трапляється, що коли хтось поза своїм тілом, то у цей момент відчуває величезний шок, що негайно повертає його до свого тіла. Пізніше дізнається, що цей шок викликано реанімаційними електродами, які лікарі застосовують, аби знову запустити серце. Це може статися багатьма способами, – наприклад, коли лікар різко стискає грудну клітину, що може відчуватися у дусі, та посиляє людину назад до її тіла. Біблія говорить про срібний шнурок, яком тіло перев'язане, навіть якщо людина його залишає. Екклезіяст 12:6: *«І пам'ятай... свого про свого Творця, ...аж поки не пірветься срібний шнурок, і не зломиться кругла посудина з золота, і при джерелі не розіб'ється глек, і не зламається коло, й не руне в криницю. І вернеться порошок у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його»*. Коли цей «срібний шнурок» розірветься, повернення вже неможливе. Крім того, існує так званий «фантомний біль», коли люди після ампутації все ще відчують цю кінцівку.

Цей випадок, коли люди борються з ангелом, бо не хочуть повертатися, – не поодинокий.

НАВІКИ ЗАРАЗ

Д-р Джерард Лендрі

*Описана нижче пригода під час клінічної смерті, що наводиться тут за згодою, документована у його чудовій книзі *To Heaven and Back* (На небо та назад). Рекомендую цю книгу передусім тим християнам, які все ще сумніваються в тому, що описані тут пригоди є біблійними. Відвідайте сайт Ріти Беннетт <http://www.emotionallyfree.org/>.*

Д-р Джерард Лендрі, анестезіолог, працював у галузі медицини 27 років та жив дуже добрим життям як християнин із своєю дружиною та трьома дітьми, доки не переніс інфаркт 24 березня 1979 року.

В одну мить я не міг мислити. У 14:13 я був перенесений з фізичного світу до духовного. Знав, що я в іншому світі – цей світ був настільки ж реальним, як реальний наш світ для того, хто це читає. Те, що я бачив, я бачив очима духа, бо того часу мій дух та моя душа були у небі. У момент, коли ми залишаємо це тіло, наша духовна свідомість загострюється, оскільки наше тіло затемнює наше духовне сприйняття. У момент смерті наш дух вивільняється. Те, що я пережив, було надприродним, але при цьому реальним.

Першим, що я усвідомив, була вічність... коли ми помираємо, все земне припиняється. Але при цьому наша душа та наша свідомість тривають, живуть далі поза земним часом. Це час, який нам тут на землі невідомий. Я називаю це «навіки зараз», бо тоді це так сприймав. Минуле, теперішнє та майбутнє зливаються в одне ціле, і Біблія називає це вічністю. Вічність – це теперішнє, ЗАРАЗ, що ніколи не закінчується.

Для того, аби це зрозуміти, треба, аби людська душа була поєднана з Духом Святим. Коли ми з Ним поєднані, то переходимо від пізнання, що є лише у нашому мисленні, до досвіду серця. Ісус прийшов, аби дати нам саме цей вид життя – вічне життя. Він нам про це сказав. Показав нам це. Дав нам його.

Потім, наче мої очі були всюди навколо мене, я бачив святих, ті душі, що були у небі, – величезні натовпи. Підрахувати їх було неможливо. Може, їх були мільйони, може, мільярди – не знаю. Куди око сягало, були люди всіх можливих розмірів, одягнені у біле одягнення. Ці люди були прозорими, я міг бачити крізь них. Були за мною, переді мною, всюди навколо мене. Вони ширяли на дечому, схожому на кришталеве дзеркало, хмару або дим. Це важко описати земними словами, я намагаюсь передати вам, що бачив мій дух. Кожен тримав у своїй руці корону.

Ці святі казали: «Ми чекали на тебе».

Поглянувши на своє тіло, я усвідомив, що виглядаю так само, як і вони. Коли дивишся на себе та можеш бачити крізь себе – оце справжнє переживання. Я дивився на своє тіло.

Потім ці хмари – хоча це й не були хмари – розділилися, і показався Ісус. Коли Він показався, то з'явився мені на хресті, будучи ще у своєму тілі, Його руки, ноги та бік були все ще простромленими.

Якби я спробував це описати, то в мене б не вистачило слів.

Після цього Ісус подивився на мене зі співчуттям, сповнений любові та турботи. Це був погляд подібний до того, яким Він подивився на своїх близьких, коли висів на хресті. Цей погляд був есенцією любові як такої. У цю мить я зрозумів повноту Божої любові. Це безперечно був той самий погляд, яким Він подивився на Матвія біля столу для збиральників податей.

Мабуть, Ісус зупинився, подивився на нього та сказав: «Наслідуй мене».

Крім того, я побачув ту досконалу любов, яку Ісус відчував до свого Отця. Він послухався Його на хресті. Помер на хресті за нас, бо любить свого Отця та любить нас. У своїй любові став нашим служником. Усе, що я читав у Біблії, цієї миті стало для мене реальним.

Ісус звернувся до мене з такою ж любов'ю, з якою на мене дивився, – цієї миті мене заповонила така м'якість та ніжність. Якщо почути цей голос один раз, більше ніколи його не забудеш.

Він привітав мене словами: «Джеррі, Мій мир будь з тобою» – спочатку моє ім'я, а потім «мир з тобою».

Сказав мені: «Ти uzдоровлений. Не відчуватимеш ніякого болю. Не переживатимеш ніякої пригніченості. Не відчуватимеш страху та вини за минуле. Протягом тижня тебе випишуть з лікарні додому».

Коли Ісус сказав «Ти уздоровлений», я подумав, як прекрасний Господь у цьому місці. Мені хотілося там залишитись.

Він мені також сказав, що на всі молитви, що ми того ранку молилися, надійде відповідь, або така відповідь надходить саме у цей момент.

Та сказав: «Біжи та скажи своїй сім'ї, своїм друзям, своїй громаді та кожному, з ким будеш у контакті, скажи їм про Мою любов. Я хочу, аби ти прочитав Євангеліє від Івана, перші два послання Івана та всю книгу Одкровення».

«Господи», – сказав я, – «навіщо Ти хочеш, аби я це зробив?»

Відповів: «Іван – мій друг. Він знає все про Мою любов».

Я повністю не усвідомив того, що, власне, сталося – що моє серце зупинилося на чотири хвилини, і що я був наведений знову до життя. Коли Господь перестав зі мною розмовляти, я усвідомив, що я знову у своєму тілі. Потім перейшов до глибокої коми, коли не міг рухатися більш ніж десять годин.

СКОРОМИНУЩИЙ ПОГЛЯД

КЕЙТІ БЕЙКЕР

Це було у 1989 році. У мого чоловіка кілька років були проблеми з серцем, але, на щастя, у мене була можливість піклуватися про нього вдома. Одного ранку я встала та знайшла його мертвим у його кріслі. Пригадую, що він був мертвотного кольору. Я була від цього у такому шоці, що об усе спотикалася та думала: «Думай, Кейті. Думай, Кейті». Що мені робити? Чи реальне це?

Я набрала 911, і вмить прибула швидка допомога. Рятувальники намагалися реанімувати чоловіка за допомогою електрошоку, але я знала, що він мертвий. Після того, як його тіло поклали до санітарної машини, один з рятувальників спитав мене, чи не могла б я поїхати своєю машиною, та запропонував вивезти мене. Я дійсно не була здатною вести машину сама. Була немов оніміла. Нічого не чула та все сприймала наче здалини. Бачила все, але здавалося, що сприймаю це з великої відстані. Не почувалася у своїй тарілці. Тож ми поїхали за машиною швидкої допомоги до лікарні.

Потім хтось викликав поліцію, аби мене відвезли додому, але я нездатна була собі уявити, що піду додому без свого чоловіка. Дітей у нас не було, так що увійшла до порожнього будинку, і здавалося, що це – вже не наш будинок. Я опинилася у зовсім іншому світі. Зателефонувала своїй найближчій подрузі, та приїхала до мене разом із своїм чоловіком, і вони взяли мене на кілька днів до себе додому. Похорон відбувався звичайно – так, як і інші похорони. Мої друзі бажали, аби я залишилася з ними ще кілька днів, доки не буду здатна піклуватися сама про себе. Але врешті-решт мені довелося повернутись додому.

Коли я туди дійшла, розмірковувала: «Як мені жити без Девіда?» Всередині почувалася цілковито переляканою. Сприймала все наче звідкись згори, мої почуття немов випарувалися. Першу ніч я зовсім не спала, і наступного дня мені більше не хотілося жити. Кілька років у мене була виразка шлунку від того, як я невпинно піклувалася про здоров'я свого чоловіка, і тому не їла як слід. Утримувала це під контролем за допомогою таблеток. Наступного дня я впала на коліна та молилася до Господа: «Господи, порятуй мене. Допоможи мені пройти крізь це». Того ж дня у мене лопнула виразка та прорвала діру у стінці мого шлунку. З докладенням великих зусиль я викликала «швидку».

Шлункова кислота запричиняла мені пекучого болю. Я каталася по підлозі від болю. Почула сирену, і мене відвезли на західний бік лікарні у Сіетлі.

З моторошним звуком сирен мене привезли до лікарні та бігли зі мною по коридорах просто до операційної. Мене вивалили на операційний стіл як шматок яловичини. Непритомніючи, я чула все навколо себе. До мого рота щось прикріпили. Почула крики: «Втрачаємо її! Втрачаємо її!», а після цього відчула, як виковзую зі свого тіла через голову! Я була під стелею у кутку операційної та спостерігала, як піді мною працюють над моїм тілом.

Я була не прямо над ними, а трохи осторонь їх голів. Бачачи внизу своє тіло в оточенні лікарів, я розмірковувала над цим та дивувалася: «Невже це справді я, над ким там внизу працюють?», тож наблизилася та побачила, що це дійсно я. Коли ширяла над ними, то помітила, що не відчуваю ніякого болю. Це було курйозним – спостерігати

згори, як моє тіло оперують. Моє ставлення до свого тіла було цілком прохолодним. «Так добре», – подумала я, – «якщо це я – там внизу, і я – тут нагорі...» У свій спосіб це було кумедним, дійсно кумедним. «Немає сенсу тут залишатися та дивитись на все це». Тоді я вийшла з операційної у коридор. Коли йшла по тому, що здалося мені коридором, дійшла до кінця, де знаходився тунель. Коли увійшла до цього тунелю, до мене приєдналася якась пані. Я не бачила, як вона підходила, просто там була.

Тільки-но я увійшла до цього тунелю, почула противний сміх та крик. Стояла на припіднятій стежині, де було місця якраз для двох чоловік, що йдуть поруч, і втриматись на ногах було непросто, бо дув сильний вітер. З правого боку була величезна яма, повна людей, що істерично сміялися та кричали, і я від них була всмерть переляканою. З лівого боку теж була якась темна яма, і я відчувала, як за мною з неї спостерігають очі, та щось дуже зле. Цей тунель був темний, якщо не рахувати світла, що було далеко переді мною. Це світло трохи освітлювало стежину, але більша частина тунелю була занурена до якихось сутінків.

Та жінка, що приєдналася до мене, була зі мною та наді мною. Я відчувала та бачила її, але не настільки, як бачила все інше. На ній було довге одяння без рукавів з дуже тонкого блакитного матеріалу, оперезане навколо попереку. Вона була дуже стрункою, і я відчувала, як від неї виходить ніжність. Її волосся було довжиною до плечей, не зовсім світле, але дуже гарне. Неначе я була здатна бачити її крізь своє мислення. Вона була такої ж висоти, як і я, та сказала мені: «Біжи на кінець тунелю. Біжи».

Коли я проходила цим тунелем, він збільшувався. Я могла відчути, як за мною спостерігають ті люди з правого боку, та злегка бачила, як вони дивляться на мене. Їх крик був шаленим, і вони намагалися вхопити мене. Їх шкіра мала наліт синьо-зеленого кольору, і я бачила, що в них було щось схоже на клішні. Яма, в якій вони були, була широкою та повною людей – чоловіків та жінок. Вони були страшенно хворими, страшенно нещасними, і я ніколи в житті не чула таких звуків, які вони видавали. З лівого боку я ніяких людей не бачила, але відчувала, що звідти виходить найгірше зло, ще гірше, ніж праворуч, звідти виходило дуже зловісне почуття.

У далечині був кінець тунелю, і здавалося, що він неймовірно далеко. Мені доводилося нахилитися вперед та боротися з вітром, що проходив крізь тунель, аби втриматися на ногах. Мої ноги та руки здавалися важкими, немов свинцеві. Але та жінка наполягала, аби я йшла до того світла. Я була такою втомленою. У неї до мене було таке ніжне почуття, і вона зверталася до мене не губами, а крізь це піднесене почуття, яке у якийсь незбагненний для мене спосіб було мені зрозумілим. Вітер був таким сильним, що якби не було тієї жінки, що так наполягала, аби я йшла до світла, цей вітер відтягнув би мене назад.

Коли ця жінка стояла за мною, а я залишалася на шляху та пробивалася до того світла, то почувалася у безпеці, хоч і переляканою. Мені слід було зосередитись. Люди по правому боці накидалися на мене, намагаючись ухопитись за будь-що, аби стягти мене до себе. Я була від них насмерть перелякана. Їх обличчя виглядали бридкими, а болісний крик та божевільний сміх було чути від усієї цієї групи. Якимось чином я відчувала, що хоч вони й кидаються на мене, їм не дозволяється доторкнутись до мене, та відчувала, що це – тому, що ця жінка тут зі мною. Сказала мені ніжно, але наполегливо: «Не дивись на них. Залишайся на стежці».

Раптом зліва прийшло страшенне зло, і я була впевнена, що за мною хтось спостерігає. Смутно пригадую, що у тій темряві бачила палаючі очі. Ще ніколи в житті до цього не

відчувала такого чистого сирого зла. Здавалося, що навіть самі стіни просочені цим злом. У присутності цього зла я не могла поворухнутись. Була паралізована страхом того роду, що перешкоджає дихати. Мені хотілося випаруватись кудись далеко, але я відчувала на своїх плечах руку тієї жінки. Та наполягала, аби я просувалася далі, та запевнила мене, що коли я дістануся до того світла, то буду у безпеці.

На стежці переді мною з'явилася червонувата тінь, і це було те зло, що я до того відчувала з лівого боку. Потім це раптово зникло. Десять у половині шляху обидві ями зникли з виду, і залишився лише сильний вітер. Цей шлях здавався мені нескінченно довгим – і раптом я з тунелю вийшла.

Світло було першим, що я сприймала. Це світло було всюди, я відчувала, що навіть повітря – це світло як таке. Це було золоте, ніжне, дуже тепле світло, не схоже на наше сонце, що було дуже приємним та дуже заспокійливим. Світло було також дещо підбадьорюючим. Воно підтримувало мене у пильному стані. Я могла краще бачити, краще чути, все було кращим. І я відчувала, що все це спричиняє це світло в одну мить. Одразу ж після того, коли я вийшла з того тунелю, все виснаження від тієї боротьби мене у цьому ніжному, сяючому світлі залишило, і я відчула себе uzдоровленою, освіженою та розвеселеною. У цьому світі таких почуттів не існує.

По моєму лівому боці у далечині було золоте місто. Воно було дуже далеко, за нивами з травою, квітами та кущами. Будівлі були заввишки три-чотири поверхи, деякі були маківчатої форми, а інші спіральної. Вони були золотими, і пригадую, що світло відбивалося у них дивовижним чином.

Не знаю, що сталося з жінкою, що була зі мною, але цієї миті я її присутності вже не усвідомлювала. До мене наближався великий чоловік. Широкоплечий, бородатий, вдягнений у сире одяння. За цим чоловіком знаходилося неймовірно велике озеро розкішного яскраво-синього кольору. Я вмить знала, хто такий цей чоловік. Не знаю, яким чином це дізналася, бо ніхто мені цього не казав, а Біблію я ніколи не вивчала, але знала, що це – Святий Петро. Він ішов через поле, прямуючи до мене. Я відчувала, що йому відомо про моє прибуття, бо він був уже на половині шляху між озером та мною, коли я побачила його вперше. Я чекала на нього.

За Петром озеро тяглося так далеко, куди моє око сягало. Береги з мого боку були увінчані деревами, що мали світло-зелене листя, схоже на вербове. Деякі з них здавалися дуже старими, інші молодими, і вони були не дуже високими.

За Петром на березі озера був інший чоловік, який ішов в оточенні купи дітей. Діти були у захопленні та йшли поруч з ним або бігли перед ним. Деякі трималися за його одяння, а деякі ходили задом наперед, як це діти роблять. Цей чоловік був вдягнений у довге біле одяння із золотою мотузкою, що була на кінчику кисточки. Його одяння було довгим аж до землі, а на його ногах були сандалії. На його рукавах були золоті візерунки дуже тонкої обробки. Волосся було хвилястим, до плечей, блондинисто-червонувате, з проборою посередині. Я не могла відвести від нього очей, хоча до мене водночас наближався і той сильний чоловік. Той чоловік біля озера захопив мої очі настільки, що мені вже не хотілося дивитись ні на що інше. У ньому було щось, що не піддається опису, і мені хотілося невинно дивитись на нього.

Нарешті Петро підійшов до мене та почав розмовляти зі мною. Це був великий чоловік, не товстий – просто великий. Його волосся було руським, довгим та густим. «На

жаль, тобі доведеться повернутись», – сказав він, – «твій час ще не надійшов». Його погляд був найприємнішим, який я будь-коли бачила, і з нього випромінювало, яку велику турботу до мене він відчував. Такий погляд на обличчях людей не побачите.

Я все ще була у захопленні від того чоловіка, навколо якого гралися діти. Мені слід було трохи зосередитись на тому, що говорить Петро з приводу того чоловіка біля озера. Потім я спитала Петра, хто це такий. Він відповів: «Це Агнець». Ніколи раніше я не чула про Ісуса як про Агнця. Біблію не знала та навіть не вважала себе християнкою. Але мені не хотілося звести з Нього очей. Мені хотілося, власне, підійти до Нього якомога ближче, аби заглянути Йому у вічі, – і вмиць, сама не знаю як, я була здатна їх побачити.

Якимось чином, – гадаю, це було тому, що я бажала цього, – я раптом опинилася у Його тісній близькості, аби бути здатною зазирнути у Його вічі. Вони були сповнені такої любові та доброти! Такого ви не бачили ніколи в житті, я не бачила цього навіть в очах своєї матері. Знаєте, яке це, коли вперше подивитесь на свою матір та пізнаєте, що це ваша мати, як сильно ви її любите та скільки любові бачите в її очах? Такої любові, що виходила з Його очей, я ніколи не переживала. Це обмивало мене, як тепла заспокійлива вода. Вона струменіла в мені, і я відчувала, неначе розчиняюся та стаю Його частиною. Петро підійшов до нас та сказав: «Вже час іти». Мені не хотілося повертатися, і я розплакалася. «Не хочу вертатися», – відповіла я. Тоді Петро сказав: «Не триватиме довго, коли ти повернешся». Коли я почала плакати та просити, аби мені дозволили залишитись, Ісус вже обернувся та прямував геть. Тоді я знала, що мені слід повернутись. Петро повторив: «Це буде ненадовго».

Не знаю, як я повернулася, але опинилася знову у своєму тілі, яке бачила на операційному столі. Пригадую, що сіла на своє тіло, а потім лягла на нього. Відчула, наче поєднуюся з ним, та занурилася до нього.

Коли я знову прийшла до тями, то була здивована, бо знаходилася у якомусь дивному приміщенні, з мого носу та серця вели трубочки, що були в усіх можливих місцях довкола мене. Моє серце також було на моніторі. Кілька днів про мене старанно дбали у відділенні реанімації. Потім я почала пригадувати, як рятувальники бігли зі мною по коридору, та велику операційну. Спогади поступово поверталися до мене.

Коли я там лежала, спогади про те, що я пережила під час клінічної смерті, повернулися до мене, але поступово, по частинах. Ці частини були напрочуд живими, але я їх не розуміла та відчувала сильне сум'яття. Я була збита з пантелику, бо знала, що там було більше того, що можна пригадати, і була цим схвильована, оскільки знала, що це був не сон. Поступово до мене повернулося все в цілому.

Пізніше я дізналася, що насправді померла. У той час, як оперували мою виразку, що лопнула, у мене відмовило серце, перестало працювати та зупинилося. Д-р Готтліб, серцевий фахівець, якраз був у лікарні та врятував мені життя. Пізніше він сказав: «Ти знаєш, ми тебе втратили. Але я привів тебе назад». Ще до того, як це сказав, задав мені кілька питань, чи не пригадую я чогось. Тоді я його не зрозуміла – тільки згодом, коли почала пригадувати свою пригоду під час клінічної смерті в цілому.

У документах, що я отримала з лікарні, говорилося, що я померла, і моє страхування життя мені буде виплачуватись усю решту мого життя. Це тому, що я була застрахована проти інсульту або інфаркту.

Завдяки тому, що я пережила, з мене стала зовсім інша людина. До цієї пригоди я не була толерантною та терпимою по відношенню до людей, у житті не була задоволеною та щасливою, а після того, як втратила чоловіка, мені не хотілося жити. За іронією долі переживання, пов'язані з клінічною смертю, не лише принесли мені толерантність та терпіння, але також дала мені любов для цього життя навколо мене, так що у мене з'явилося бажання жити.

У мені невпинно зростає вдячність за «дрібниці життя». Я більше усвідомлюю красу, що нас оточує, на яку ми за інших обставин навіть не звертаємо уваги.

Ще одна зміна стосувалася того, що раніше я була дуже сором'язливою. Ніколи не наближалася до людей настільки, аби бути здатною їм допомогти. Я не була жорстокою людиною – просто цього не усвідомлювала. Але тепер це змінилося. Передусім у будинку перестарілих, де я зараз живу, бо там безліч людей потребує трохи допомогти. Це не обов'язково повинно бути щось велике та масштабне. Досить комусь допомогти, наприклад, відчинити двері. Деякі жінки тут настільки старі, що в них немає сил повернути ключ від дверей. Або зачекати на когось у ліфті. Це – зовсім невеличкі справи, які я зараз усвідомлюю.

Крім того, я ніколи не усвідомлювала, що відчувають люди навколо мене. Так, я усвідомлювала почуття своїх дітей, рідних або друзів. Відчувала до них співчуття, коли в них щось не виходило, та допомагала їм, наскільки було можливо. Але цього було недостатньо для справжньої, глибокої турботи про них. Зараз гадаю, що це у мене з'явилося.

Мені ще б хотілося сказати, що це була не я, хто змінився. Це – від того, що зі мною сталося, саме це мене змінило. Змінило мене зсередини назовні. Змінило моє серце та моє мислення.

Я померла, і зараз вже не боюся померти. Коли я раніше думала про смерть, то мала від цього відчуття жаху, і це мене пригнічувало. Зараз можна сказати, що я на це навіть з радістю чекаю. Справді. Бо я там була та знаю, яке це буде, принаймні частково знаю. Це буде, ймовірно, ще краще, ніж тоді. Гадаю, що бачила лише слабкий проблиск того, що може чекати на кожного з нас.

Відтоді, як я це пережила, минули роки, але до мене повертається кожний день мого життя. Не можу про це забути, а також не можу забути сама про себе. Це – неначе складова частина моєї душі. Сподіваюся та молюся Богу, аби ви мені повірили, бо це насправді сталося. І не бійтеся померти. Не бійтеся.

Примітка редактора: Кейті пережила ще одну клінічну смерть у березні 1994 року. Протягом того місяця Кейті казала, що у зв'язку із своїм в'яучим здоров'ям провела кілька днів у палаті у лікарні Кабріні. Коли вона там була, то сказала нам, що до її палати увійшла ангельська істота, яка сказала їй, що надійшов час її відходу. У неї не було ніяких заперечень. Разом з цим створінням вони пройшли крізь стіну її палати та були над містом Сіетл, коли раптом до них наблизилася інша ангельська істота та сказала, що «у планах сталася зміна» та мені слід повернутися. На відміну від Кейті, яка була від цього нещасною, це було великим щастям для тих, хто брав участь у зборах IANDS, оскільки двома місяцями пізніше вона була здатна роповісти про ту пригоду, яку ви щойно дочитали. Після цього Кейті померла у серпні 1994 року.

НЕ ВПАДАЙ У ВІДЧАЙ, БОГ ВОЗЛЮБИВ СВІЙ НАРОД

Джерард Сайберс

За тиждень до Різдва 1993 року я пережив напрочуд неймовірну зустріч із своїм Господом у Місті великого Царя.

Того ранку під час свого щоденного вивчення Біблії я читав 91-й псалом, де говориться, що «ангели на руках будуть носити тебе» та «тебе зло не спіткає». Після обіду це Письмо у мені неначе ожило.

Десь біля половини третьої, коли я вийшов на свою щоденну прогулянку, в мене забарахлило серце, і я почав ловити ротом повітря. У мене були проблеми з серцем, коли мені було дев'ять років, а також коли я був затриманий японцями на острові Суматра у 1942–1945 рр.

Я вижив після лейшманіозу, а також був одним з небагатьох, хто пережив ув'язнення у таборі у Банкінанг в Індонезії.

Санітарна машина негайно відвезла мене до лікарні, і мені дали таблетки для розрідження крові під назвою стрептокіназ, хоч я й попередив лікарів, що у мене сильна алергійна реакція на багато медикаментів та продуктових додатків.

Я вимагав, аби з цього приводу проконсультувалися з моїм алергологом, у якого я на той час лікувався. Проте мене та мою дружину переконали, що від цих таблеток мені нічого не загрожує. Мені їх дали та пішли з приміщення.

За кілька хвилин я отримав анафілактичний шок, що стиснув моє горло, так що я не міг дихати. Натякнув іншим, що не можу дихати, і ті покликали на допомогу та негайно застосували щодо мене техніку реанімації, аби повернути мене до життя. Тим часом пригадую, як я вдихнув востаннє та попросив Господа, аби Він узяв мого духа під свою опіку. Уся тривога та біль у мене вмить пройшли, і я відчував, як залишаю ліжку досконало здоровим.

Побачив одну сестру, що курирувала мене, як вона сидить у кутку та плаче. Усі вже думали, що я помер. Я підскочив до неї, намагаючись до неї доторкнутись та показати, що зі мною нічого не сталося, що все цілком гаразд, і я дуже живий.

Наступним, що я помітив, було те, що я опинився у присутності трьох небесних істот у довгому білому одянні, що розвівалося на них, які обережно несли мене на своїх руках. Коли вони відносили мене геть, я не міг бачити їх обличчя.

Лише тоді я усвідомив, що напевно помер, та спитав у них, куди вони мене беруть. Ми розмовляли між собою за допомогою думок, і вони сповістили мене, що їхнє завдання – взяти мене до Міста того великого Царя.

Вони поводитись зі мною з великою пошаною, наче я був сином якогось царя або князя Ізраїлю. Я не бачив ані тунелю, ані членів своєї сім'ї, але був негайно перенесений до Міста світла. Мене перенесли до підніжжя ніг цього Великого Царя, і слід відзначити, що Він дійсно поведився зі мною так, неначе це Його син повернувся з бою. Він показав свої глибокі почуття до мене та дав мені пізнати, **що любить мене та всіх тих, що проголошують Його ім'я.** Його мрією було, аби я там залишився, але моїм рішенням було повернутись назад, оскільки я усвідомив, що заради Його імені повинен ще багато виконати.

Після того, як Він показав мені все навколо, я повертався з важким серцем. Він мене вшанував, і я тоді цього не розумів, бо вважав, що саме я маю вшанувати Його.

Коли я врешті-решт за двадцять хвилин повернувся до свого тіла, то побачив, як до моєї палати заходить жінка – кардіолог, яку я зустрічав вже раніше. Я пояснив їй, що бачив її у відділенні реанімації, коли вона оживлювала мене. Вона гадала, що це дуже надзвичайна подія, оскільки я, на її думку, був мертвим та не виявляв ніяких ознак життя.

У зв'язку з нестачею кисню мій мозок був якимось чином вражений, такщо три роки після цієї події у мене не було смаку та нюху. Усе це сталося у різдвяний час, і мене нарешті виписали додому, але де був мій дім? Я не пригадував місць, де бував раніше, і не міг впізнати жодного з моїх дітей. На різдвяній ялинці ще горіли гірлянди на честь Нового 1993 року, а коли ми врешті-решт дійшли додому, моя дружина пояснила мені, що це – місце, де я мешкав, і що у мене є ще інший будинок та дві машини! Я розплакався від милості, яку Бог до мене виявив.

Лікар довів до відома моєї дружини, що якщо я виживу, то опинюся в інвалідній колясці та не зможу рухатись. Але завдяки одному пасторові у нашій церкві, у якого був дар слова пізнання, мені було сказано, що моє чуття та нюх відновляться, а мій мозок буде також знову працювати як слід.

Коли це зі мною сталося, я – свідок того, що багато людей навколо міста Божого чекає на тих, хто поклав свою віру на Ісуса, а також свідок того великого міста, що Він для них збудував. Він незабаром повернеться за своїм народом у час, якого ми, люди, не знаємо. Він – у захопленні від того, що хоче нас показати небесному Отцю. Багато речей, які я там бачив, я не здатен описати, оскільки людських слів бракує для опису такої неймовірної краси. Кажу вам: **Бог ЛЮБИТЬ свій народ**, і ангели, що за наказом Царя оточують нас усюди, вважають нас відважними. Так що не втрачай надії та підніми голову, бо твоє визволення ближче, ніж ти гадаєш!

ДЖЕРАРД САЙБЕРС gesybers@msn.com

Я ЗНАВ, ЩО ЦЕ БУЛО НЕБО

Джим Вільгельм

Це було влітку 1991 року. Два роки я намагався продати свій будинок, тож одного літнього ранку вирішив піти до свого дому та пару годин там прибирати. Помітив осине гніздо під стелею у гаражі. Зачинившись у гаражі, почав оприскувати це гніздо з розпилювача, що у мене був, та відчув, як мені цей розпилювач забризкав плечі та обличчя, але вирішив продовжувати оприскування, доки балончик не випорожниться. Пішовши з приміщення, я витер руки та обличчя якимось ганчір'ям з гаража.

У мене з собою був обід у пакунку, але воду я не взяв, так що не міг перед їжею вимити руки, оскільки вода у будинку була відключена. Пригадую, як гірко цей бутерброд смакував через мої брудні руки. Після обіду я присвятив ще пару годин прибиранню, а потім повернувся додому та вимився.

Увечері в мене підвищилась температура, і я відчув, що справді нездужаю. Гадаючи, що це звичайна застуда, вирішив прийняти душ та піти спати дещо раніше. Вночі прокинувся, відчуваючись дуже хворим. Усе моє тіло трусилося. Намагаючись рухатись та встати з ліжка, я усвідомив, що насилу здатен поворухнутись. Почувався частково паралізованим. Пригадую, що волав на допомогу, але мій голос був настільки слабким, що його ніхто не міг почути.

Я звалився з ліжка, але коли впав на землю, то не знав, де саме знаходжуся у цій кімнаті та де двері. Не міг розплющити очей, аби подивитися. Пригадую, що, мабуть, без кінця кликав на допомогу. Почувався безпомічним. Врешті-решт с'як-так доповз до стіни та намацав одягну шафу із дзеркалом, знаючи, що вона знаходиться поблизу від дверей.

Мені якимось чином вдалося витягнутись достатньо для того, аби зірвати дзеркало з кріплень, і воно з гуркотом висипалося на мене, розбившись на дрібні уламки. Моя дружина прибігла та увімкнула світло. Я попросив її викликати швидку допомогу. Наступне, що пам'ятаю, – як я почувався цілком легким та як мене щось тягне до прекрасного та люблячого яскравого світла. Чим далі я просувався, тим сильніше усвідомлював, що переді мною – ще одна особа. Важко описати ту радість, яку я відчував. Для слів це надто вражаюче.

Рухаючись крізь це світло, я лежав, витягнувшись на спині, та міг смутно бачити перед собою цю особу, якої я хоч і не розумів, але те, що вона казала, мене дуже втішало. Мій шлях крізь це світло здавався дуже коротким, і потім я раптом опинився у високій яскраво-зеленій траві, якої ще ніколи не бачив. Роздивляючись навкруги, помітив, що усі кольори були абсолютно чистими та дуже яскравими. Лежачи у траві, помітив, що стебла були десь метр та чверть заввишки та п'ятнадцять сантиметрів завширшки.

Пригадую, що коли я встав на ноги та відсунув траву вбік, то помітив перед собою річку, що текла справа ліворуч, та був здивований тим, що можу доглядіти аж до дна цієї прекрасної річки. Ця річка була дуже глибокою. Я дивувався, що можу чітко бачити сяючі камені на дні річки. Вони виглядали як чисте сяюче коштовне каміння.

Ніколи у своєму житті я не почувався таким щасливим, усюди довкола була музика, що звучала так прекрасно, за межами людського розуміння. Я ПРОСТО ЗНАВ, ЩО ЦЕ НЕБО.

Усе, що ми бачимо на землі, тьмяніє у порівнянні з кольорами у небі. Музика у небі така прекрасна, і я знаю, що ми не здатні до музики такого роду навіть наблизитись, це не можна ні з чим порівняти. Я почувався у небі таким щасливим, мій дух був цілковито сповнений радості, любові та спокою – у дійсності це був Дух Святий, що наповнював мене своєю абсолютною чистотою. Саме тоді, у небі, я усвідомив глибоке значення Божої краси та любові. Протягом усього часу, що я був у небі, у мене постійно було відчуття, що хтось весь час знаходиться близько від мене, бо я відчував інтенсивну любов.

Коли я подивився ліворуч, звідки витікала річка, на цьому місці була прекрасна кам'яна стіна, що була дуже високою. Я стояв десь у 180 метрах від неї, біля річки. Чудова музика виходила з-поза стіни. Це нагадало мені ситуацію, коли всі місця на стадіоні Yankee під час бейсбольного матчу були розпродані, якщо не рахувати того, що за небесними стінами розмовляли люди, а також співали величальні гімни, але звук у небі – набагато чистіший. Кольори були всюди такими розкішними, я не можу це достатньо описати, це виходить за межі людського розуміння. Я наблизився до цієї стіни, але не міг бачити всередину. Це звучало як тисячі, а може – мільйони людей, що за цими стінами вшановували Господа, так що я знав, що я не один.

Потім я знову повертався крізь те саме яскраве світло. Мені не хотілося повертатись на землю, і я невпинно просив Бога, аби Він не посилав мене назад. Я не пригадую відповіді, яку можна було б почути, але крізь ту любов, мир та щастя, що мене оточували, я відчув, що це для мене – тільки випробування, і Бог ще не завершив свої плани щодо мене. Наступне, що мені пригадується, – як я отямився у санітарній машині з сестрою, що кричали: «Натисни на газ, бо інакше він не виживе!» Потім я отямився на аеродромі та з'ясував, що мене довелося перевезти повітрям до лікарні Good Samaritan (Добрий самарянин) у Феніксі (Арізона).

Протягом усього цього часу я все ще переживав те небесне відчуття абсолютної любові. Пригадую, що в літаку сестри перевіряли, як працюють мої життєво важливі органи, і одна з них сказала другій, що я не виживу. Гадали, що я непритомний, але я все чув. Не міг сказати їм, як чудово відчуваюся.

Одна з моїх дочок – медсестра та якраз була у цій лікарні на роботі, але коли мене побачила, то не впізнала, – так набрякла моя голова від цієї аерозолі проти віс. Впізнала мене лише тоді, коли їй сказали, як мене звуть.

За кілька днів мій стан почав покращуватись. Мені сказали, що у лікарні посмішка не сходила з моїх уст. Від пережитого я почувався так чудово, знаючи, що був у небі. Слава Богу та спасибі Ісусу. Це почуття радості, любові та миру не залишало мене, і я за це був дуже вдячний.

Тижнем пізніше мене відвезли назад тим самим малим літаком, і я знав, що змінився. Почувався таким чистим та щасливим та відчував здатність любити, як ніколи раніше.

Протягом того літа я намагався розповісти всім про те, що пережив, але щоразу, коли намагався це зробити, був розчарований, сидів та плакав. Не був здатен якимось чином описати пережите. Це просто не вкладалося у слова.

Кілька років тому наш пастор запросив мене на ранкові збори, аби я там говорив. Мені не дуже хотілося описувати людям, яким є небо, і навіть зараз, коли минуло 17 років, усе ще це відчуваю. Але з допомогою Господньою я з цим того ранку якось впорався, хоча й відчував, що це не те.

Одного недільного ранку пастор говорив про книгу Дона Пайпера «90 хвилин у небі». Я негайно виявив інтерес. Після богослужіння зі мною зв'язалася одна молода жінка та хотіла знати про небо, але коли я почав про це розповідати, то знову відчув розчарування, застряг, і тоді почав просити Господа, аби Він дав мені слова, що дозволять мені поділитися цим досвідом з іншими.

Коли я прочитав перші кілька глав книги Дона Пайпера, то плакав від радощів. Знав, що Бог відповів на мою молитву. Те, що ми обидва пережили, було дуже схожим, і найкращою частиною я вважаю ту, де Дон говорить про те, що роки не був здатен розповісти про пережите. Єдина різниця – у тому, що Дон у небі зв'язався із своїми спочилими родичами, з якими розмовляв та бачив їх. Я ні, але й він також бачив ті кольори, які було важко описати. Його книга цілковито підтвердила мій досвід неба, і хоча розмовляти про це все ще важко, я відчуваю, що коли ділюся цим з іншими, мене веде Бог.

Так, небо справді існує, я це знаю та підбадьорюю вас, аби ви приготувалися до цього. Це дійсно автентичне та реальне, – так само, як це описує наша Свята Біблія. У мене є для вас радісна новина: Біблія говорить, що Бог так возлюбив цей світ, що дав свого єдинородного Сина, аби кожен, хто в Нього вірує, не загинув, а мав життя вічне. Що це означає, можна узагальнити так: Бог так возлюбив тебе, що вчинив шлях, аби твої гріхи були прощені – обмиті. Так що коли ти видихнеш востаннє та станеш перед Богом, своїм Творцем, Він не відкине тебе на місце, що зветься пеклом. Бог приведе тебе до своєї святої присутності навіки. На місце, що зветься небом.

Не вагайся прийняти рішення на користь Господа; ПОДИВИСЬ – Бог знає твоє серце, і Його цікавить не стільки те, що ти говориш, скільки ставлення твого серця. Я знаю, що Бог послав мене сюди з певним наміром. Молюся за те, аби ти навчився вірувати у Бога, що послав свого єдинородного Сина, аби Він помер за тебе на хресті, бо любить тебе. Молюся за те, аби ти очікував небо способом, який можна пізнати через особисту спільноту з Ісусом Христом. Благослови тебе Бог. Я хочу дати тобі нагоду прийняти

Ісуса як свого Господа та Спасителя. Прошу, саме зараз схили свою голову та молися зі мною:

Господи Ісусе, хочу пізнати Тебе особисто. Дякую за те, що Ти помер за мене на хресті, за мої гріхи. Зараз відчиняю двері свого життя та приймаю Тебе як свого Спасителя та Господа. Дякую, Ісусе, за те, що Ти прощаєш мої гріхи та даєш мені вічне життя. Прийми на себе контроль над престолом мого життя та зроби з мене людину, яку бажаєш мати Ти сам. Прошу Тебе про це через дорогоцінне ім'я Ісус. Амінь.

Якщо ти відверто молився разом зі мною, ПОЗДОРОВЛЯЮ!!! Ти – новий громадянин неба та можеш тепер з радістю очікувати.

Якщо ти бажаєш зв'язатися зі мною, мене звуть Джим Вільгельм.

Моя електронна адреса: delljim@gmail.com

Моя адреса:

17200 W. Bell Rd.
Lot 2185
Surprise, AZ 85374

а мій телефон: 623-229-7642.

Якщо ти сьогодні прийняв Ісуса як свого Господа та Спасителя, будь ласка, зв'яжися зі мною. Був би радий щось від тебе почути та помолитися разом з тобою. Якщо ти пережив щось схоже на те, що я, або якщо тобі хочеться задати якісь питання, я також буду радий почути їх від тебе. Молюся за те, аби Бог благословив тебе. Не можу дочекатись того дня, коли ти зможеш пройти крізь брами неба. Це дійсно дивовижна річ, якої ми очікуємо, благослови тебе Бог!!

ЩО Я ПЕРЕЖИВ, КОЛИ МЕНІ БУЛО 12 РОКІВ

Уїтні Т. Венвеллс

Я був дуже кволою та хворою дитиною, і вже з трьох років у мене почалися астматичні напади. У той час, як інші діти грали на вулиці, я боровся за виживання.

Коли я так сипів, мама казала, що я «граю свій оркестр». Таким було моє дитинство. Я просто намагався вижити. Це було все, що я знав.

У дванадцятирічному віці у мене відмовила права легеня, і мене довелося госпіталізувати.

Двома тижнями пізніше мій новий лікар, кардіолог та легеневий спеціаліст запланували операцію, при якій у мене видалили праву легеню.

Я був зростом 170 см, важив 40 кг, був довгим, худорлявим та дуже слабким. Коли новий лікар розмовляв зі мною та моєю матір'ю про цю операцію, у мене було погане передчуття. Я був дуже хворим, переляканим та сумнівався у своєму майбутньому.

Коли надійшов день операції, мене одразу ж зранку викупали та дали мені таблетку коричнево-червоного кольору. Якийсь негр у світло-зеленій формі відвіз мене до холодної операційної. Він уважно стежив, аби не сказати мені багато, але я все одно відчув ситуацію.

В операційній одна сестра сказала жорстким саркастичним тоном «привіт», після чого зробила кілька дурних зауважень стосовно мого схудлого та хворого вигляду.

Я був при свідомості та дивився прямо на неї, коли вона це казала, але вона поводитися так, наче мене там зовсім не було. Чоловік, що давав мені наркоз, спитав у мене, скільки я важу. Мені це було байдуже.

У цю мить та червона таблетка почала діяти, і не впевнений, чи я взагалі ще щось сказав. Чув його, а себе ні. Ми почали рахувати у зворотному напрямку від ста, – точніше кажучи, рахував він.

Посеред операції я помер на операційному столі. Моє серце зупинилося на десять секунд, як мені сказали пізніше. Моє серце перестало бити, як якийсь старий годинник, у якого закінчився завод. Забагато знеболюючого та мало тілесної ваги.

Протягом часу, коли я був мертвий, що здався мені цілою годиною, я пережив історію, при якій вийшов зі свого тіла.

Це було найкраще, що зі мною будь-коли сталося. Це було найпрекрасніше, найдуховніше переживання, яке можна собі уявити, – я пішов на небо.

Вихід з тіла був таким собі звичайним переживанням. Так само, як ми переходимо вулицю, я вийшов зі свого тіла та пішов кудись в інше місце.

Коли я полишив своє холодне тіло на операційному столі, то ширяв високо над операційним столом, сестрами та хірургами. Ширяючи під стелею операційної, я подумав: «Тут нічого не відбувається».

Вмить пройшов крізь стелю та ширяв у всесвіті між зірками. Бачив Землю як маленький синьо-зелений футбольний м'яч, що висів у просторі, підвішений на якихось невидимих нитках.

Знову цілком ясно та чітко подумав: «Тут нічого не відбувається».

Раптом моя свідомість знову перенеслася, і я опинився у прекрасному Святому місті з ніжно-золотим сяйвом усюди довкола.

Місто, до якого я увійшов, виглядало трохи схожим на Віфлеєм дві тисячі років тому, але те Світло, що пульсувало у цьому Божественному місці, було ніжним та священним.

Я не відчував ніякого болю. Не відчував ніякого страху. Я був досконало спокійним та цілком задоволеним.

Коли я сидів на теплому золотому піллі, повз мене спокійно пройшов дорослий лев. Він був зовсім недалеко від мене, але я його зовсім не боявся.

Я зупинився та замислився над своїм положенням у цьому місці. У мене був вибір у буквальному значенні слова. Повернутися до фізичного життя або залишитися. Я про це хвильку розмірковував. Мені було лише дванадцять років, і я знав, що своє життя ще не жив.

Потім я встав та пішов униз до річки. Праворуч, десь у п'ятнадцяти метрах від мене на березі річки стояв маленький, десь десятирічний хлопчик. Він на декого чекав – на членів своєї сім'ї, коли вони перейдуть через цю річку до нього. Я не хотів його відволікати.

Я сів на берег річки та занурив свою праву ногу до води. Раптом відчув, як щось мене за цю ногу тягає. І негайно знову увійшов до свого холодного, скованого болем тіла на операційному столі. Мої груди були відкриті. Мій лікар був наді мною, масирував мені серце та знову його запустив. Той біль був невимовним, але при цьому я цілком усвідомлював, що зі мною сталося та де я зараз.

Та саркастична сестра була праворуч від мене, недалеко від моєї голови. Я навмисно скосив очі та показав їй гримасу. Коли вона закричала, я знову знепритомнів. У цю мить подумав: «Так тобі й треба!»

Пізніше, коли я прокинувся, усе ясно та чітко пам'ятав. Та пригода, при якій я вийшов з тіла, стала подією, що змінила моє життя.

У часи, коли це сталося, відомостей про посмертні переживання було дуже мало. Коли я розповів про пережите своїй матері, вона сказала: «Нікому про це не кажи». Цим, власне кажучи, сказала, аби я мовчав. Навіть бачачи, що ця історія змінила моє життя.

Настіпні двадцять років я провів у роздумах про пережите, намагаючись знову знайти це місце.

Зараз я отримав у житті другий шанс. Але будь-якою ціною намагався дізнатись, що цей досвід означав та що мені слід робити по-іншому. Це чудесне переживання, що мене спіткало, цілковито мене змінило.

Коли я повернувся до свого фізичного тіла на операційному столі, то знав, що моє життя вже ніколи не буде таким, як доти.

Я знав, що існував поза своїм людським тілом, а також існував після смерті.

Уїтні Т. Венвеллс

«Поправді, поправді кажу вам: Відтепер ви побачите небо відкритим!» Іван 1:51

Що необхідно, аби ми бачили небо відкритим? Повнота Духа Святого!

«А Степан, повний Духа Святого, на небо споглянув, і побачив Божу славу й Ісуса, що по Божій правіці стояв, і промовив: Ось я бачу відчинене небо». Дії 7:55,56

ВТЯГНЕНИЙ НА НЕБО ПІД ЧАС МОЛИТВИ

Джон Фенн

Наводимо інтерв'ю з проповідником Джоном Фенном у передруку з «Its Supernatural».

джерело: <http://www.sidroth.org>

<http://www.retahmcpherson.com>

СІД: Доброго дня, говорять Сід Рот та Джон Фенн. Мій гість Джон пережив пригоду, при якій пішов на небо. Це збуджує в мені ревності. Деякі речі, що він бачив, вас вразять. Розкажи мені про цю історію, що сталася 1991 року.

ДЖОН: Мене цікавила тільки моя робота, коли я, як завжди, молився у церкві. Я там був один, – власне, на колінах. Підняв руки нагору і цієї ж миті побачив руку ангела, що висіла у повітрі, і той сказав мені: «Візьми мене за руку». Коли я це зробив, то побачив, як моя ліва рука вийшла з мого тіла, і потім ми вмить опинилися в іншому місці... насправді.

СІД: Чи не побоювався ти трохи? Адже такі переживання тобі були зовсім невідомими.

ДЖОН: Для мене це було новим.

СІД: Недосліджена країна?

ДЖОН: Ти знаєш, присутність Господня діє так, що навіть коли Він приносить тобі погану звістку, то разом з цим приходять спокій.

СІД: Ага... розумію.

ДЖОН: Так що я молився... і трохи дивувався тому, що зі мною відбувається. Але ми летіли з такою швидкістю, що коли я озирнувся назад, аби подивитись на нашу маленьку церкву, вже не міг побачити навіть Землі. Ми летіли крізь всесвіт. Відстані були величезними. Я роздивлявся навкруги, здавалося, що вже близько, але відстань була все ще величезною, і тієї миті я відчув, як ми прискорили рух. Я поглянув нагору, все ще тримаючись за його руку, і раптом побачив величезну стіну. Ми полетіли

нагору, майже до рогу цієї стіни, на висоті десь 20–22-го поверху. Коли дісталися до краю стіни, я побачив з другого боку будівлі всіх сортів, архітектуру всіх видів у стилях усього світу, усіх епох, широкі та вузькі вулиці – і ми приземлилися. Я просто увійшов донизу на траву висотою десь до половини моєї гомілки.

СІД: Яким було це відчуття?

ДЖОН: Не знаю, чи було в цьому якийсь відчуття, я просто вбирив це все до себе водночас. Це було таким збуджуючим, таким чарівним та дивовижним одночасно. Праворуч від нас була низька стіна, будинки та подібне. А прямо перед нами була – як це назвати – притока або ріка життя як така. Завширшки десь п'ятнадцять метрів, береги зарослі травою, ця трава росла прямо аж до води, а в далечині я побачив якісь пагорби, дерева тощо. І що було у цьому дивовижним – усе це місце буквально вібривало Божою присутністю. І я виявив, що мій зір – цілком досконалий. Пригадую, що дивився на дерево, віддалене від нас десь чверть милі, та цікавився його листям, бо воно було трохи іншим, ніж на Землі. І як тільки це мені спало на думку, мій зір став немов телескопом, але мало того – мене цікавив той звук і чудова музика, що виходила з дерева, і я був здатен бачити його клітинну структуру, бачив, як вібрують його молекули. Та усвідомив, що кожна рослинка, рослини всіх можливих видів – кожна має іншу вібрацію, майже частоту, звук, що разом складає цілий оркестр прекрасного звуку, що просочує все довкола.

СІД: Це було схожим на симфонію?

ДЖОН: Так, це було схоже на симфонію. Навіть трава видавала певний вид музики, усі можливі квіти, дерева – просто все видавало звук.

СІД: Мене цікавило б дещо про домашніх тварин, яких ти бачив. Для мене це – справді курйозне.

ДЖОН: Люди інколи хочуть знати, чи є в небі тварини. Я їм нагадую, що Ілля був узятий на небо вогняною каретою, яку тягли коні, а про Ісуса також написано, що Він повернеться з армією на конях. У нас був собака – золотий ретривер, якого звали Еббі. Приношу вибачення людям, яких так звать. Але нашого золотого ретривера звали Еббі, і третього січня 1989 року її збив шкільний автобус.

І ми молилися – наші діти тоді були молодшими – за те, аби ця сучка була у небі. Дивилися на це так: якщо там можуть бути коні, то чому б не собаки? Так що ось ми там стоїмо, і раптом чую, як у траві щось шелестить. Я не бачив досить добре, що це таке, бо трава була досить високою. І тут біля берегів річки з'явився наш золотий ретривер разом з моєю маленькою домашньою мавпочкою, яка в мене була, коли мені було чотирнадцять років, та яку звали Тіллі.

І обидві тварини кинулися до нас. У дійсності Тіллі їхала верхи на Еббі, обидві одним стрибком перестрибнули через річку та сіли. Еббі висунула язик – не тому, що була втомлена, а просто тому, що це собака. Подивилася на мене, і раптом я почув її думки; сказала мені: «Де Берт та хлопці?»

СІД: Так що у небі вони можуть спілкуватись?

ДЖОН: Так – як я й казав. Я подивився на свого ангела, і як тільки це зробив, він сказав: «У небі тобі дано підхід до необмеженого пізнання Отця так, як це тобі

потрібно, оскільки це керується законом». А також дізнався, що у роботах єврейського історика Йосипа Флавія пишеться: «Тварини могли розмовляти з Адамом та Євою, там було спілкування». Вірю, що коли Адам ходив у надприродній силі Божій, у нього були слова пізнання, і він мав доступ до Божого пізнання.

СІД: Ще одним, що мене вражає, є те, що інколи, коли Джон говорить, він відчиняє вікно, і це вікно є вікном до неба. Скажи мені – коли воно відчинилося, що сталося?

ДЖОН: Це трапляється дуже часто, коли я служу людям, а особливо – у цей період. Там була одна дама, що втратила свого чоловіка рік тому. І я раптом побачив, як мій ангел стоїть біля неї. Я спитав: «Що ти тут робиш?» А він відповів: «Отець хоче, аби вона дещо знала». І тієї ж миті у цій вітальні показалося величезне вікно. Воно виглядало як величезний екран телевізора, і я крізь нього міг бачити небо. І побачив там її чоловіка, якого якимось одним разом зустрів, коли він там прогулювався. Він був обернений спиною до мене. Гуляв там з кимось старшим, і я знав, що це його батько. Вони йшли вздовж ріки життя. Я спитав у свого ангела, кого ж це я бачу, а той сказав мені ім'я цього чоловіка. А я сказав: «Хто той другий чоловік?» А він сказав: «Його батько». А я сказав: «Добре, про що вони розмовляють?» А він сказав: «Це не твоя справа. Але можу тобі сказати, що вони розмовляли про те, що сталося у їх житті вже раніше, миряться та мають нагоду обговорити дещо з того між собою».

Кінець історії

«Поправді, поправді кажу вам: Відтепер ви побачите небо відкрите!» Іван 1:51

ПОСЛАННЯ ВІД БОГА

Рета Мак-Ферсон

джерело: <http://www.sidroth.org>

Це мала бути смертельна автоаварія, але у дійсності сталося одне диво за другим.

Ви почувте, як маленький хлопчик помер та пішов на небо тієї ночі, коли сталася ця автоаварія, а також побачите дивовижний дар від Бога, яким Альдо та його мати діляться із світом.

Сід: Доброго дня, говорить Сід Рот. У мене тут гість з Південної Африки, у цієї матері був щасливий шлюб, прекрасні діти, чудова кар'єра, усе досконале. А потім однієї ночі, коли її чоловік віз усю сім'ю на машині, усе розлетілося на шматки. Будь ласка, поясни нам це.

Рета: Так, це була дуже кепська автоаварія, після якої ми всі вирвалися з машини, а потім разом з чоловіком шукали наших дітей, бо у машині їх вже не було. Я бігала у цій темряві туди-сюди у пошуках своїх дітей. Коли виявила, що у машині їх вже немає, це був найгірший день у моєму житті. Спочатку ми знайшли нашого наймолодшого, який, на щастя, лише забився та трохи порізався, а пізніше сказав нам, що Ісус піймав його. Потім ми знайшли мого сина аж на протилежному боці автомагістралі.

Сід: Було темно, як же ти його там знайшла?

Рета: Я бігала туди-сюди, і всі ми кликали його по імені; люди, що зупинилися, також його шукали, кличучи його ім'я, але ніякої відповіді. А коли я так бігала, то попросила у Господа допомоги: «Господи, допоможи мені!»

Наступним, про що пригадую, було те, що Дух Святий привів мене на другий бік автомагістралі, хоча чоловік і казав мені, що там його бути не може, бо це занадто далеко. Але я побігла туди та спіткнулася об його тіло. Звернулася до нього, але він не реагував, так що подумала, що він мертвий.

Сід: Але ж ти турбувалася також про те, аби до тебе не врізалася інша машина, бо вона наближалася, і була ніч. Що відбулося у цей момент?

Рета: У той час, коли я намагалася з'ясувати, чи він живий, якась машина намагалася об'їхати місце аварії та в'їхала до кущів якраз на те місце, де ми були. Я підскочила, бо усвідомила, що вона нас задавить. А коли підскочила, подивилася прямо до фар машини, і зі мною сталося щось дивне – все моє тіло затрусилося. Але це було інше тремтіння, ніж коли вам холодно, – дійсно вся сильно розтрусилася. І одразу ж після тремтіння відчула велике тепло, крізь моє тіло проходило щось схоже на вогонь, і я у найгіршому становищі отримала глибокий спокій.

Сід: Це майже неможливо собі уявити.

Рета: Це тільки завдяки Божій присутності.

Сід: А ти, зрозуміло, бачила, що твій син мертвий, а пізніше з'ясувала, що протягом часу, коли ти переживала цей спокій, з твоїм сином щось відбувалося.

Рета: Коли я переживала цей спокій, він був у небі з Ісусом. Коли він за декілька місяців отямився з коми, то не міг розмовляти, але міг писати та написав нам, що сталося тієї ночі. Поглянув Ісусові у вічі, а Він узяв його та відніс на небо, де був весь цей час, а Бог навчав його Біблії, і Слово Боже у ньому перебуває донині.

Сід: Він не знав Біблію?

Рета: Ні, зовсім не знав, це був звичайний дванадцятирічний хлопець.

Сід: Так що за той час, що він був у небі, уся Біблія наче віддрукувалася у ньому?

Рета: Абсолютно, сьогодні він здатен продекламувати вам будь-яку частину Біблії. Коли він пише, то ці біблійні цитати просто пише з пам'яті. А також повідомив мені: «Мамо, якби ти тоді не віддала мене Ісусові, то я був би мертвий».

Сід: Як він дізнався, що ти віддала його Ісусові?

Рета: Мені це видавалося дуже дивним, він не міг цього ніяким чином дізнатись, бо був у комі та під'єднаний до приладів. Мені повідомили, що ці прилади вимкнуть... я виступила проти цього, вбігла до палати та зробила дещо, що здавалося мені дивним, – зняла куртку, закрила нею обличчя (тоді ще цього не знала, але зараз знаю, що це – щось на кшталт прихованої молитви у комірці) та волила до Господа.

А потім Бог звернувся до мене голосом, який можна було почути, та сказав: «Чи готова ти віддати його Мені?»

У дійсності я готова не була, але Бог зажадав цього від Авраама, а також вимагає від усіх нас, бо Альдо у моєму житті став для мене ідолом, але Бог не хоче, аби в нас були ідоли. Він хоче бути нашою любов'ю на першому місці, і тому я мусила віддати його Ісусу. А він мені у тому листі написав: «Якби ти мене не віддала, то я був би мертвий».

Прим. перекладача: тут наводжу детальніше повідомлення про цей інцидент з власного сайту Рети Мак-Ферсон: <http://www.retahmcperson.com>, *де розповідається про те, що сталося у той час, коли Альдо ще був у відділенні реанімації та не міг ані розмовляти, ані писати!!!*

Того суботнього вечора мені приснився сон. У ньому я бачила, як пальці моєї дитини зменшуються, стискаються. Вони зчорніли та стислися, і я бачила, як його губи стискаються та чорніють. Це був страшний сон, у душі я відчувала, що бачу, як моя дитина помирає. Я сказала: «Альдо, навіщо ти помираєш? Але знаєш що, я трималася за тебе так довго, що більше вже не можу – для тебе буде краще бути з Ісусом». «Пригадуєш», – спитала я його у тому сні, – «як я завжди казала тобі, що знати Ісуса недостатньо, але треба також, аби Ісус знав тебе?» «Мамо, знай, що ти прийняла Ісуса до свого серця, але знай, що мені зараз треба відпустити тебе». У тому сні мені Альдо також відповів: «Мамо, говори життя наді мною! Говори життя!» Я вмить це зробила: «В ім'я Ісуса ти будеш жити та житимеш у достатку». Сказавши це (уві сні), я тієї ж миті побачила, як його пальці знову ростуть, і до губ повернувся колір. Це мене цілковито вразило.

Наступним, що я бачила у своєму сні, було те, що він почав плакати – у дійсності не міг, бо був у комі. Перелякавшись, я прокинулася та дивувалася тому, що це зі мною відбувається. І сказала Господу: «Для матері, що переживає такі труднощі, це був страшний сон». Але з цього сну пізніше усвідомила, що життя та смерть перебувають під владою язика, як навчають нас Приповісті 18:21: *«Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає»*. Кожен, хто користується язиком, буде пожинати його плоди. Там говориться не «може», але із впевненістю «буде»! Я бачила, що тієї миті, коли я почала говорити життя до його тіла, його пальці почали рости. Іван 10:10 про це говорить у чудовий спосіб: *«Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали»*.

Наступного ранку у лікарні Тінус сказав мені: «Рето, вночі він мало не помер. Бракувало лише трошечки...». Я сказала йому, що мені про це відомо, що я бачила це у своєму дусі. Можете сказати, що безліч людей у період травми бачить такі сни, але Слово Боже навчає нас, що Бог звертається до людей за допомогою снів, видінь та свого Слова. Він говорить!

Я розповіла Тінусові про цей сон. І тоді ми почали крокувати навколо лікарняного ліжка та говорити життя до його тіла.

Сід: Що мені важко зрозуміти – коли я дивлюся на твою книгу «A Message From God». Там говориться, що ти присвячуєш цю книгу Дьюен та Ентонові у небі, що це означає?

Рета: Протягом усього часу, коли Альдо був у небі, Бог показував йому все це місце, він бачив це житло, дітей та все. А коли повернувся, одного дня почав писати про двох дітей, яких бачив у небі, та дав мені адреси їх батьків. Дізнався про дітей, що народилися у небі, які вони у небі щасливі – настільки, що не хочуть повертатися на

землю. Але ці діти турбуються про своїх батьків – чи віддадуть ті взагалі коли-небудь своє життя Ісусу. Так що він написав короткого листа: «Твій син щасливий, uzдоровлений, цілий – а як полягають справи з тобою?»

Пізніше ці листи було справді передано їх батькам. Я спочатку коливалася та думала, що це слово трохи жорстке. Але Альдіно написав: «Моя мати не слухається Божого голосу».

Сід: Коли він повернувся до життя, а ти його годувала, що з ним не було гаразд?

Рета: У нього було тяжке поранення у центрі мозку, мозкового стовбура, і він не міг ходити, не міг розмовляти, не міг їсти – геть нічого. Ми взяли його додому, бо я знала, що Бог сказав мені: «Я уздоровлю цю дитину, і ця дитина скаже світу, що Ісус живий». Кілька місяців він був у нас удома та не міг навіть бачити, али ми говорили до нього життя, і Бог день від дня уздоровлював його.

І нарешті одне око розплющилося, але друге все ще було сліпим. Після того, як медсестри пішли, він спав біля мого ліжка і тієї ночі прокинувся, розмовляти не міг, збудив мене та натякнув, що хоче щось написати, і написав: «Ти бачила Ісуса?» Я сказала, що ні. Він написав, що Той був у нашій кімнаті. Я сказала йому, що не бачила Його, але бачила сон і в цьому сні до Нього зверталася. Він написав: «Ні, мамо, він був тут та доторкнувся до мого ока». І першим, що я сказала, було: «А зараз ти можеш бачити?» Він написав, що ні. Тоді я помолилася до Господа, кажучи: «Господи, я зараз потребую диво». Бог відповів: «Ні, зараз потребуєш віру». Двома тижнями пізніше я повернулася тільки пізно ввечері, сліпе око було розплющене, бо нам доводилося його закапувати, аби воно заплющилося; так що я стояла на колінах, молилася в душі та за якусь мить поцілувала його. Сліпе око було розплющеним, нормальне око спало, і я спитала його: «Любий, можеш мене бачити?», і він натякнув мені, що може. Та написав мені: «Я ж казав тобі, що Він був тут та доторкнувся до мого ока».

І тоді я усвідомила, що Божі плани відрізняються від наших, але те, що Бог почав робити у наших життях, Він також завершить.

Сід: Зараз він, власне кажучи, приймає послання від Бога, а ти записуєш їх до книги. Дай нам одне послання.

Рета: Кілька місяців тому він вранці збудив мене та написав: «Мамо, Ісус мені минулої ночі розповідав про Своє слово та сказав, що повернеться». Ці листи ми розмістили на сайті, можете їх прочитати (<http://www.rethamcpherson.co.za/tabid/356/Default.aspx>).

«І знаєш, мамо, це буде дуже-дуже-дуже незабаром». А потім писав про наречену, про те, що Ісус хоче прийти та забрати свою наречену, але його наречена не готова.

Сід: Розкажи мені про те, коли Альдо плакав через той золотий міст; гадаю, що це дивовижне.

Рета: Так, він не може плакати у звичайний спосіб, лише видавав якісь такі звуки, обпершись головою об руки, та плакав. Я спитала, чому він плаче. А він мені написав, що у небі є золотий міст, а за цим мостом – величезні двері, всипані перлинами всюди, де тільки можливо. Та продовжував: «Але там є люди, що стоять зовні та плачуть». Я сказала: «А чому вони плачуть?» Він відповів: «Бо неможуть усередину». А я сказала: «Куди вони не можуть увійти?», а він написав: «Не кажи, що ти цього не знаєш». Я сказала: «Ні, я не впевнена». Він відповів: «На весільний бенкет усередину, ніхто з них не готовий». Майже щодня він робив записки майже на цілу сторінку, але того дня

написав лише коротке повідомлення. Написав «Матвій 25» та пішов до школи. Я взяла Біблію, і це було про тих десять дів. П'ять з них були мудрі, а п'ять нерозумні; п'ять було підготовлено, а п'ять ні. І це – образ сьогоднішньої нареченої; ми всі у церкві, але Ісус прийшов не дати нам релігію, а для того, аби ми мали інтимні, особисті відносини з Царем.

Усе моє життя завдяки цій події змінилося; коли Бог дав мені Себе пізнати, я виявила, як сильно Він мене любить, і головне слово в усьому цьому належить любові. А коли ми таким чином прощовхуємося до Його присутності, то знаходимо там дива та знамення, уздоровлення розбитих сердець та все, що нам потрібно тут на землі.

Сід: Але тебе Бог відвідав з приводу цієї книги.

Рета: Так, я сказала Господу, що з приводу цієї книги не впевнена, не хочу сумніватися у Ньому, але хочу знати, чи це справді те, що Він хоче, аби я зробила, і плакала. Тієї ночі Ісус прийшов до моєї кімнати, і слава Божя, «шекіна», наповнила приміщення, і я з Ним розмовляла. Я сказала: «Ісусе, це Ти?» Він відповів: «Так». Я вмить зовсім забула про цю книгу, сказала: «Скажи мені, чому ти так добрий до мене?» А Він відповів: «Бо ти Мене так любиш». А потім сказав: «Дай мені цю книгу» – і я побачила, як даю книгу Ісусові, а Він узяв її та вдихнув до неї свого Духа, бо ми всі потребуємо Його дихання; зробивши це, Він повернув її мені та сказав: «Кожен, хто читатиме цю книгу, відчуватиме Мого Духа, Дух правди йому відкриє цю правду».

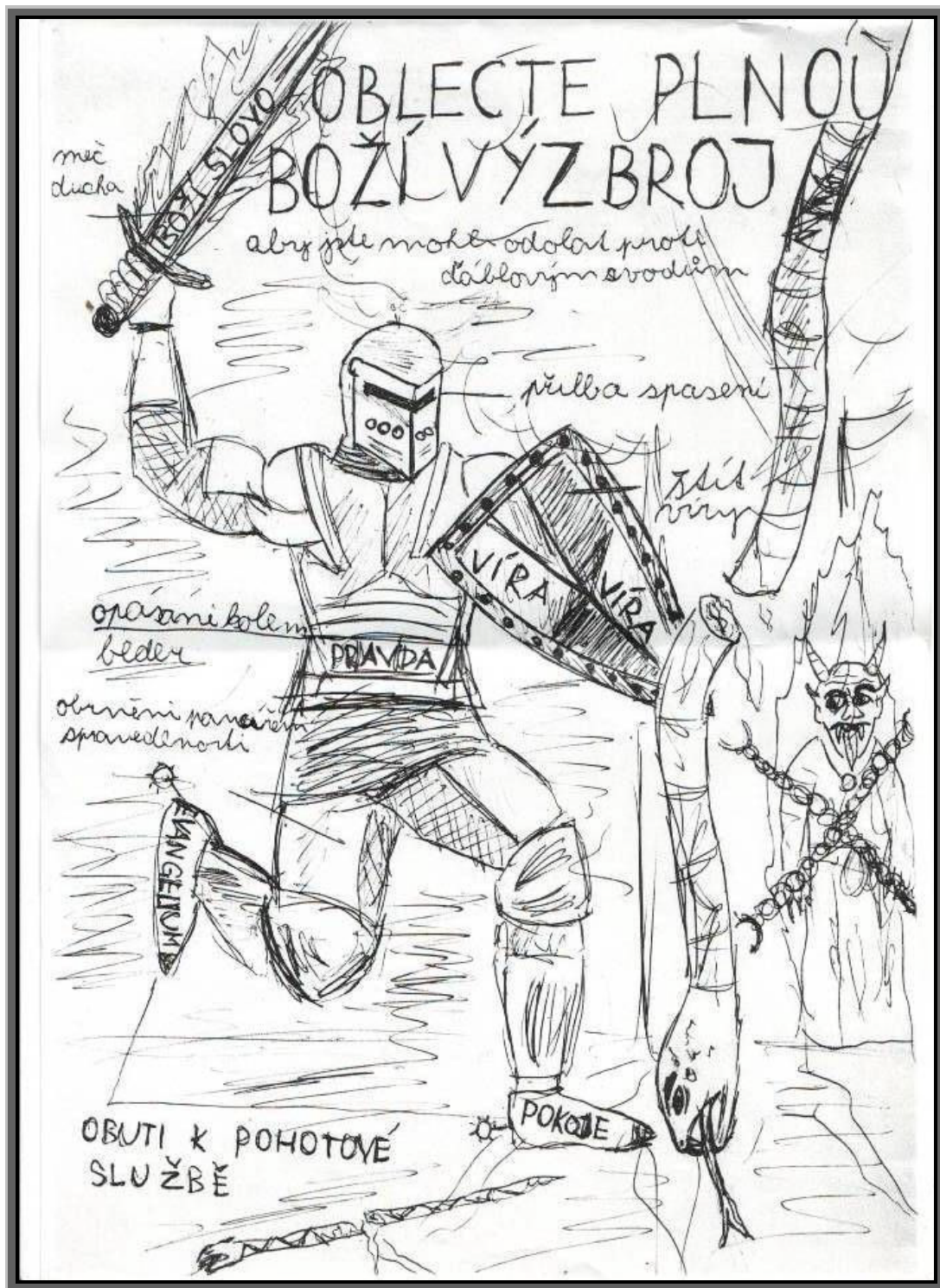
Сід: «Можу вам сказати, що коли я читав цю книгу, то міг буквально відчувати присутність Божу, як Він втягує мене до ще глибших відносин з Ним. Ця книга зовсім нова, але чи отримували ви вже відзиви від інших людей?»

Рета: Так, люди з усього світу говорять про те, що не могли відірватись від цієї книги, Дух Божий промовляв до них цілий день, і вони відчували Божу присутність. А це – саме те, про що мені казав Ісус.

Сід: В одному посланні твій син говорив про книгу Одкровення та про те, що ми – Лаодикійська церква.

Рета: Так, одного ранку він написав: «Мамо, ти повинна піти та сказати світу, що Ісус говорить: «Це Лаодикійська церква»; це остання церква у книзі Одкровення, і Бог їм говорить: якби ви були холодними або гарячими, але оскільки ви прохолодні, я виплюну вас зі своїх уст. Це – набагато більше, ніж бути просто знову народженими, тут – вогонь Божий та життя у достатку, про яке говорить у Іван 10:10».

**МИЛІСТЬ ГОСПОДА ІСУСА ХРИСТА
З УСІМА СВЯТИМИ.
АМІНЬ**

Малюнок: Давидко Ціммер у віці 14 років

Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитроців диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведности, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже. Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих. Еф 6:10–18